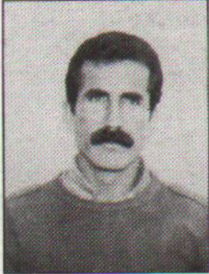

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 73 / Ocak 1988 / 3.-DM

'87 ATILIMININ KAHRAMANLARI YÜKSELEN DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

Abdurrahman MOTOR (Salih)
Botan Cephesi
ARGK Komutanı

A. Gani ERKAN (Delil)
Mardin Cephesi
ARGK Komutanı

Ulusal Direniş Şehitlerimizle ilgili yazılar 4, 5, 6. ve 7. sayfalarda

Şırnak Çarpışmalarında H. Sayın Komutasındaki Özel Kolordu Bozguna Uğratıldı

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz 1988'de Daha Güçlü Mevziler Kazanacaktır

Kürdistan'da 1988 yılına girerken yaşanan gelişmeler, her yönüyle Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemizin bu yılda daha güçlü mevziler kazanacağını göstermektedir. 1987 yılı boyunca hiçbir engel tanımadan yükselen ulusal direniş savaşımız karşısında, varlığını sürdürmek ve ayakta kalabilmek için çırpınan sömürgeci Türk burjuvazisinin II. Cumhuriyeti olan 12 Eylül faşist rejimi, hangi kılıklara girerse girsin ve kendisini dışa karşı ne denli güçlü göstermeye çalışırsa çalışsın, aslında o, '88 yılına hiç de umutlu girememektedir. Çünkü halkımızın dayattığı gerilla savaşı karşısında uygulamaya koyduğu hiçbir yol ve yöntemin kendisini uzun süre ayakta tutamayacağı en açık şekilde 1987 pratiğinde ortaya çıktı.

Kürdistan, dünya ilerici insanlığını aldatmak amacıyla binbir yalan ve kurnazlık yöntemleriyle kendisini şirin göstermeye çalışan ve böylelikle tüm dünyayı "demokrasiye geçtiği"ne inandıracağını sanan faşist rejimin çirkin suratının kapatılmasına ve gizlenmesine olanak vermeyen bir alan oldu. Tabii ki tüm bunlar Parti hareketimizin gelişimi, faşizme uşaklığı meslek edinmiş onursuzlar takımının "provokasyondur, maceracılıktır" diyerek saldırdığı silahlı direnişin gelişimi ve sürekliliği sayesinde olmuştur. Daha başlangıçtan beri geçerli olan bu durum, 1987 yılında silahlı savaşımın yayılmasına ve büyümesine paralel olarak daha çok netlik ve belirginlik kazanmıştır. Demokrasi, insan hakları vb. kavramları ağzından eksik etmeyerek, süreti haktan görünüp kendisini Avrupa'ya kabul ettirme sevdasında olan TC'nin, emekçi sınıf ve halk düşmanı katliamcı karakteri, yine Kürdistan'daki silahlı savaşımın etkisiyle hep canlı tutulmuş ve teşhir edilmiştir. Eğer TC bugün içte olduğu gibi dışta da zorlanıyorsa, Avrupa kapılarını bunca aşındırmasına rağmen içeri kabul edilmiyorsa bunda bizim mücadelemizin rolü belirgindir.

Yine Türkiye'de bozulan istikrarı sağlayacağı iddiasıyla işbaşına gelen ve her türlü hak-hukuk kavramını ayaklar altına alarak faşizmin hukuk anlayışını egemen kılan ve bugün Evren-Özal kliği şahsında iflasla karşı karşıya bırakılan faşist rejimin bu duruma düşürülmesinde silahlı direniş mücadelemizin rolü ve etkisi yadsınamaz. Emekçi sınıf ve tabakaların her türlü hakları ortadan kaldırılarak dizginsiz bir baskı, zulüm ve işkence uygulaması ile istikrar sağlanmaya çalışıldı. Oysa bugün gelinen noktada ekonomik, siyasal ve askeri her alanda rejimin bunalımı daha beter derinleşti, toplumsal çelişkiler daha da büyüdü. Referandumun, erken seçim aldatmacaları ardından yeniden işbaşına getirilen II. Özal yönetiminin uygulamaları ve en başta da seçimin hemen ardından estirilen zam fır-

Devamı 2. sayfada

DEVRİMCİ YAYINCILIĞIN SEÇKİN ÖRNEĞİ SERXWEBÛN 7. YAYIN YILINA GİRİYOR

Devrimci yayıncılık ilkelerinin kararlı ve sapmaz takipçisi Serxwebûn 7. yayın yılına giriyor. Altı yıllık yayın yaşamı boyunca gerek temsil ettiği ideolojinin, Marksizm-Leninizmin güçlülüğü ve ezilen sınıflar ve halklar için yaşamdaki özünün sağlamlığı ve gerekse sesi olduğu Kürdistan Devrimi'nin haklılığı ile bölge ve dünya devrimleri açısındaki rölü ve önemi nedeniyle Serxwebûn, birçok yönüyle geniş yankılar uyandırdı ve bu süreçte küçümsenmeyecek görevler gerçekleştirdi. Ve günümüzde de Serxwebûn, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesinin gelişimine paralel olarak artan görevlerle karşı karşıya bulunmaktadır.

Altı yıl gibi, bir anlamda pek de uzun sayılmayacak bir sürede, savunulan birçok tezin ve ortaya konulan birçok olgunun pratikte doğruluğunun kanıtlanması önemli bir olaydır. Böylesi durumlar, yaratıcılarına başarı ve onur bahşetmekle kalmaz yalnızca, ona duyulan güveni ve dolayısıyla onun çok geniş kitleler üzerindeki etkisini de arttırır. İşte gazeteniz Serxwebûn'un birçok konuda bir otorite olarak kabul edilmesi, etki ve saygınlığının gün geçtikçe artarak yayılması bir yönüyle de buradan kaynaklanmaktadır. Değişik dönemlerde söylediği birçok husus, işaret ettiği birçok nokta, ister dost ister düşman güçler açısından olsun yaptığı birçok belirleme bugün bizzat pratikte bir bir ortaya çıkmakta, kör gözlere, sağır kulaklara bile nüfuz etmekte ve Serxwebûn parlak bir biçimde doğrulanmaktadır.

Yaşamın her alanında olduğu gibi yayıncılık alanında da devrimci ilkelere bağlılık, diğer bir deyişle bilimsel-objektif bakış açısını hiçbir koşulda yitirmeme en yüce erdemliliktir. İnsanlık tarihi boyunca buna

Devamı 8. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"... İçinde bulunduğumuz dönemde önder olmak ve bu temelde devrimci görevleri gerçekleştirmek, ancak Partimiz tarafından çizilen çerçeve içinde hareket etmekle mümkün olabilir. Önderlik sorunu günümüzde en yaşamsal sorunlarımızın başında gelmektedir. Başka türden yaşam biçimlerine göz dikmek, toplumda ortalama insanın denediği yollardan birine talip olmak, aslında PKK'nin bütün yönlerden kapatmaya çalıştığı, önderlik ve yeni yaşam tarzı olarak egemen kılmak istediği oluşumdan kopmaya neden olmaktadır... Mademki günümüzde her zamankinden daha fazla toplumun gelişimini devrimci doğrultuda işleterek onu özgürleştirme görevimiz vardır; mademki Partimiz bunun anahtarı haline gelmiş ve bu sorunu çözümleme eylemine girişmiştir; elbette buna önderlik edecek olanlar da bu anahtarı çevireceklerdir. Bunun için anahtarı yuvasına iyice sokup gereken gücü gösterecekler ve kapıları birer birer açmak için uğraşacaklardır..."

YAZISI 20. SAYFADA

1988 Yılına Girerken Türkiye'de Son Siyasal Durum ve Olası Gelişmeler Üzerine

1987 yılını geride bırakıp yeni bir mücadele yılına adım atarken, güncel siyasal durumu değerlendirmeyi gerekli görüyoruz. Son genel seçimler, hükümetin yeniden kuruluşu, TBMM'nin yeniden oluşumu ve sol'da ortaya çıkan yeni teslimiyet olayları, bizi konuyu güncelliği içinde değerlendirerek somut sonuçlar çıkarmaya, bunların bazı özelliklerini vurgulamaya, bu temelde örgütsel sorunlarımızı ortaya koymaya ve bunu cephe ve silahlı mücadele ile bağlantılı olarak işlemeye zorluyor.

1984 yılının sonlarında tam da bu ayda, hem 15 Ağustos Atılımının sonuçlarını ve hem de 12 Eylül rejiminin durumundaki olası gelişmeleri işlemiş; 1988 yılının bir dönüm noktası ya da yeni bir evrenin başlangıcı olabileceğini belirtmiştik. Genelde emperyalist-kapitalist sistem içinde tutucu ve muhafazakar iktidarlar döneminin, 1988 yılından itibaren yerini liberal ve sosyal-demokrat hükümetlere bırakacağını, on yıllık yeni bir dönem için sistemi bu biçimde daha sağlıklı işletme kuralının bir gereği olarak böyle davranılacağını ve Türkiye'nin de bundan payını alacağını vurgulamıştık. Yine o dönemde SHP, DYP ve DSP gibi güçlerin devreye girebileceklerini açıklamıştık. Tabii gelinen bugünkü noktada daha karmaşık bir durum ortaya çıkmış bulunuyor. Bunun üzerinde durmamız gerekiyor.

12 Eylül rejiminin programı istediği ve planladığı biçimde yürümemiş, tersine kendisini zorlayan bir noktaya gelmiştir. Bu rejimin veya başka bir ifade ile II. "Cumhuriyet"in yeni anayasa dönemi, siyasal partileri ve ideolojileri kendi içinde belli bir bütünlüğe sahiptir. 1980'lere doğru "Cumhuriyet"in geldiği nokta, ekonomiden siyasete kadar bir tıkanma ve kendini yeniden üretememedir. Bu, düzen partileri ve kurumları açısından böyle olduğu kadar, faşist ya da sol görünümlü muhalefet güçleri açısından da böyledir. Burada faşist muhalefetten bahsederken, TC'nin faşist bir devlet olmadığını söylemiyoruz. Daha ilk değerlendirmelerimizde bile, kuruluşundan itibaren TC'nin çok güçlü bir biçimde faşist özellikleri temsil ettiğini ve Kemalizmin bir ön faşizm ya da

Devamı 16. sayfada

Diyarbakır Zindanındaki PKK'li Savaş Esirlerinin Açıklaması:

BASINA VE KAMUOYUNA

Bugün mevcut siyasal gelişmelere bakıldığında, ülkemiz Kürdistan'da iç ve dış kamuoyunu yakından ilgilendiren gelişmeler yaşanmaktadır. Bu gelişmeler, Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan, işçisinden basın mensubuna, köylüsünden siyasetle ilgilenenine kadar herkesi ilgilendirdiği gibi, uluslararası alanda da demokratından anti-faşistine, partisinden devletlere kadar herkesi ilgilendirmekte ve elbette bu gelişmeler yine iç ve dış kamuoyuna çeşitli görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Elbette görevleri, kendisine ilericiyim, demokratım, anti-faşistim diyen, kısaca insanlığa sahip çıktığını söyleyen ve bu uğurda belli özverilere katlanabilecek insanlar yerine getirebilir. Açık ki, sorun sadece cezaevindeki siyasi tutuklulara sahip çıkma, Türkiye ve Kürdistan halkına

Devamı 9. sayfada

Parti Yaşamı - Parti Mücadelesi

BAGÊR (Kasırga) - II

YAZISI 12. SAYFADA

***

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - V

YAZISI 24. SAYFADA

***

PKK İle 10 Yıl

YAZISI 23. SAYFADA

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği, Türk Egemen Sınıflarının Katliamları ve Terörizm İddiası Üzerine — III

Terörizmin tanımı ve ortaya atılan iddialar

Terörizm terimi, şiddet kullanma ile çoğu zaman özdeşleştirilen bir terimdir. Böylesi bir tanımlama yetersiz olduğu kadar yanlıştır da. Çünkü, terörizmin tanımını şiddet kullanma ile özdeş tutmak, tarihin gelişim kanunlarını gözardı etmeyi de [illegible] getirir. İşte böylesi bir yanlışlığa düşmemek ve doğru yaklaşımı ortaya koymak önem taşımaktadır.

Bu konuda, Almanya'da yayınlanmış olan bir kitapta herkesin üzerinde hemfikir olduğu bir tanımlamanın olmadığı yazılıyor. Yalnız bu konuda araştırmaları bulunan uzmanların yaptığı bazı değerlendirmelere göre, terörizm üzerine 200'e yakın tanım yapılmıştır. Yapılan araştırmalarda da bu durumu görmek mümkün. Bu konuda yapılan tanımlamalar bir hayli fazla. Terörizmi birçok güç ve çevrenin, kendisi açısından tanımladığını görmekteyiz. Bazı güçlerin tanımlamaları biribirine yakınlıkta göstermektedir. Biz bu güçleri ortaya çıkan bu yakınlığa göre çeşitli gruplara ayırabiliriz. Ama esas

Devamı 27. sayfada

Şırnak çarpışmalarında sömürgeci "Özel Kolordu" bozguna uğratıldı

BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZ 1988 YILINDA DAHA GÜÇLÜ MEVZİLER KAZANACAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

tınası, yaşamı emekçi kesimler için tümüyle bir mücadele, bir savaş biçimine büründürdü. Kürdistan'daki savaşta kullanılmak üzere sömürge valisi Kozakçıoğlu'nun emrine milyarlarca liralık fonlar sunulurken, beri yandan Türkiye'nin dış borç rakamlarının anılması bile ürküntü verici boyutlara ulaştı. Halk kurtuluş ordumuz ARGK birliklerinin saldırıları karşısında tutunabilmek için çareyi zırhlara bürünmekte bulan sömürgeci-faşist rejimin zırhlı araç alımına hız verdiği bir dönemde, bu araçların alımında ortaya çıkan yolsuzluklar ve günlerdir Türk burjuva basınında tartışılan Savunma Bakanı Vuralhan olayı rejimin çürümüşlüğünün silahlı mücadele ile ilintili bir başka yönünü göstermektedir.

Kısacası Kürdistan'da yükselen silahlı direniş mücadelesi, 12 Eylül faşist rejimi karşısında Kürdistan ve Türkiye halkları adına ve onların gerçek çıkarını savunabilecek yegane iktidar alternatifi olarak gün geçtikçe gelişmelere daha çok damgasını vurmaktadır. Bu gerçeklik, 1988 yılına güçlü bir atılımla giren ARGK birliklerinin saldırıları karşısında, faşist düşman cephede kopan ve kolay kolay da dinmeyeceğe benzeyen fırtınalardan da bir kez daha ve çok açık biçimde ortaya çıkmıştır. Son günlerde gerek içerde, gerekse dışarda yaşanan askeri-siyasi birçok olay ve gelişme bu çerçevede anlam kazanmaktadır.

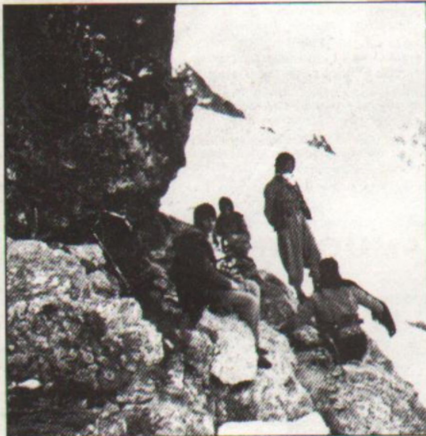
Özel Kolordu Komutanı Hulusi Sayın'ın Yönettiği Sömürgeci Birlikler ARGK Gerillaları Tarafından Bozguna Uğratıldı

1987 yılında askeri-siyasal ve örgütsel alanda güçlü ve başarılı atılımlar gerçekleştirerek önemli mevziler elde eden ulusal direniş hareketimiz, bu temelde 1988'e çok daha güçlü atılımlarla yürüyor. Yeni yılın daha ilk saatleriyle birlikte başlatılan gerilla hareketi ve saldırıları karşısında sömürgeci özel ordu sürüleri büyük kayıplar vermekten ve gerilemekten kurtulamıyor. Özellikle Botan, Mardin ve Hakkari alanlarından sürekli ve şiddetli çarpışma haberleri gelmektedir.

31 Aralık gecesi Şırnak-Karaboyun köyüne girmek isteyen gerilla birliklerimizin milis-çeteler tarafından engellenmek istenmesi üzerine çatışma çıkmıştır. Gerilla birlikleri karşısında tutunamayacaklarını anlayan milis-çetelerin yardım isteminde bulunmaları üzerine, ertesi sabah alana çok sayıda özel tim birlikleri sevkedilmiştir. Faşist "Özel Kolordu"nun kendisine merkezi üs olarak seçtiği Şırnak ve yöresindeki sivil halkımız üzerinde baskılarıyla ün yapmış binbaşı Ergun Soyer komutasındaki sömürgeci güçlerle ARGK birlikleri arasında çarpışmalar 1 Ocak tarihinde de yoğunlaşarak sürmüştür. Gerilla birliklerimiz başarılı manevralarla düşmanın kara ve hava gücüne karşı üstünlüğü ele almış ve yaklaşık 10-15 saat kadar süren çarpışmalar sonucunda, sömürgeci birlikler, başta komutanları Ergun Soyer olmak üzere —bir iki de astsubay— 30 kadar kayıp vererek savaş alanından bozgun halinde dağılmışlar.

Edinilen bilgilere göre çarpışmalara katılan düşman helikopter filosundan 2'si yara almış, bunlardan düşen birisinin enkazı 10 gün kadar çarpışma alanında kalmıştır.

Bunun üzerine çok daha kalabalık sayıdaki sömürgeci birlikler, bizzat "Özel Kolordu" komutanı Hulusi Sayın komutasında bölgeye sevkedilerek operasyonlar başlatılmıştır. Ne var ki, ARGK birlikleriyle her karşılaşmasında kayıp vermekten kurtulamayan özel düşman birlikleri tam bir bozgun havası yaşamaktadırlar. Yöredе çarpışmaların yer yer devam ettiği bildirilmektedir. Bu çarpışmalarda gerilla birliklerimizin kaybı olmamıştır.

12 Ocak 1988 tarihinde, Mardin-Nusaybin'e bağlı Dağiçi ve Dibek köylerine baskın düzenleyen ARGK birlikleri, asıl meslekleri öğretmenlik olmadığı halde bu köylerde öğretmen olarak görevlendirilen MİT mensupları İsmet Baran ile Adem Akdeniz, köy halkı önünde yargılanarak ölüm cezasına çarptırılmış ve cezaları kurşuna dizilmek suretiyle infaz edilmiştir.

Aynı günlerde Batman merkezinde bir düşman karakolu bombalanmak suretiyle tahrip edilmiş, ancak düşmanın kayıpları hakkında elimize kesin bilgi ulaşmamıştır.

ARGK Gerillaları, Faşist Rejimin İçişleri Bakanının Şırnak-Dereler Köyüne Girmesine İzin Vermedi

1988'de en şiddetli çarpışmalara sahne olan Şırnak alanında, faşist rejimin onbinlerce güç yığmasına rağmen insiyatif ve denetim büyük oranda ARGK birliklerinin eline geçmiştir. Bunun en somut kanıtı; TC'nin İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli'nin, Şırnak'a bağlı Dereler köyüne girmesine gerillalarımız tarafından izin verilmemesi olayıdır.

Edindiğimiz bilgilere göre olayın gelişimi şöyle olmuştur:

Silahlı kurtuluş kuvvetlerimizle sömürgeci güçler arasında yoğun ve şiddetli çarpışmaların sürdüğü Şırnak alanında, düşman saflarındaki telaş ve paniğin giderilmesi amacıyla yörede dolaşan İçişleri Bakanı Kalemli'nin programına Dereler köyü de dahil edilmiştir. Sömürgeci bakanın sözkonusu köye gideceği tarih olan 17 Ocak günü, yoğun güvenlik önlemlerine rağmen ARGK gerillaları düşman güçlerini etkisizleştirerek Dereler köyüne girmiş ve insiyatifi ele almıştır. Pabucun pahalıya mal olacağını anlayan İçişleri Bakanı M. Kalemli köye gidememiş, geri dönmek zorunda kalmıştır. Gerillalar köyü terkettikten sonra çılgına dönmüş bir vaziyette köye giren faşist ordu sürülerinin kudurmuşcasına sağa sola ateş etmeleri üzerine, bir köylü kadını vurularak yaşamını yitirmiştir.

Olay, sömürgeci basına da -ve tabii çarpıtılmış olarak- yansımıştır. 18 Ocak tarihli Tercüman; Şırnak-Dereler'de çatışma çıktığını duyurarak, vurulan köylü kadının ölümünden de gerillaları sorumlu tutarken, aynı tarihli Milliyet ise düşmanın aciziliğini *"Bakan, kötü hava koşuları nedeniyle Dereler köyüne gidemedi"* biçiminde gizlemeye çalışmıştır. Oysa yöredeki harkes çok iyi bilmektedir ki, faşist bakan, "kötü hava koşullarından" değil, gerillanın soluğunu ensesinde hissettiği için Dereler köyüne girememiştir.

Kürdistan'ın çeşitli alanlarından gelen haberlere göre çarpışmalar yoğun biçimde sürmektedir.

Şırnak Çarpışmaları Kürdistan'da Yaşanan Gerilla Savaşının Boyutlarını Gösteriyor

Daha başlangıcında atılan bu güçlü adımla '88'in nasıl kazanılacağı dosta ve düşmana gösterilirken, sömürgecilerin yüreğine her zamankinden çok korku salınmış ve Kürdistan'da yaşanan gerilla savaşının hangi boyutlara ulaştığı gözler önüne sermiştir. Düşman istediği kadar gelişmeleri gözardı etmek için çabalayıp çırpınsın, savaş içte de dışta da yaratacağı etkiyi yaratmıştır.

1987 kışında gerilla saldırılarına karşı biraz hazırlıksız yakalanan TC, bu yıl aklınca bazı yöntemler geliştirmiş, hazırlıklar yapmıştır. Şırnak'ta en yoğun çarpışmalar sürer, Özel Kolordu Komutanı Hulisi Sayın'ın komuta ettiği sömürgeci birlikler bozguna uğrarken, tüm burjuva basını da birden bire bir "Aysel yaygarası" koparttı. Sözümona "Bulgar esaretinden kurtulmuş bir Türk çocuğu" üzerine hamasi nutuklar atıldı. Olay çok gülünç boyutlara vardırılarak bir "milli olay" biçiminde nitelendirildi. Tüm toplumun üzerine dalga dalga bir şovenizm akını böylelikle yayılmaya çalışılırken, aynı zamanda ilerici insalığın dikkatleri Kürdistan üzerinden Bulgaristan'a kaydırılmış olacaktı. Burjuva basını her gün sayfalar boyu bu olayı işledi. Ner var ki tekelci holdinglerin çıkarları uğruna bir karabasan gibi çöken Özal zamları nedeniyle midelerine açlık krampı giren toplumun, bu tür şoven laflara karnı toktu. Fakat burjuva basını için ne gam! O, MİT'in direktifleri doğrultusunda yayınlarını sürdürdü. 5 Ocak tarihli Milliyet, Şırnak'ta gerilla akınları önünde dağılan sömürgeci birliklerin komutanı binbaşıyı kasdederek, küçücük puntalarla "şehit toprağa verildi" diye yazarken, hemen yanına sayfanın en iri puntolarıyla birkaç sütun üzerinden "PKK'nin bunalım yılı" diye yazmakla, Botan yenilgisinin acısını hafifletmeye çalışmaktaydı.

Yine aynı tarihlerde, *"Özal Cumhurbaşkanı olacak mı, adaylığını koyacak mı?"* tartışmalarının belli çevrelerce başlatılması hiç de tesadüfü değildi. Toplum bu tür sorunlarla oyalanmaya çalışılırken, faşist rejimin yetkilileri harıl harıl çalışarak Kürdistan'daki gerilla savaşının engellenmesine ve sömürgeci ordunun yenilgilerine çözüm aramaktaydılar. '88 hamlemiz karşısında paniğe kapılan sömürge valisi faşist Kozakçıoğlu, 9 Ocak günü Kürdistan'ın en hassas illerinin valilerini toplayarak durum değerlendirmesi yaptı. Olayı, 10 Ocak tarihinde, *"Süper Vali'den Mini Zirve"* başlığıyla duyuran Hürriyet, *"Son durum değerlendirmesi ve alınacak yeni önlemler görüşülüyor"* diye yazdı. Böylelikle yeni önlemler arayan "süper vali"nin kendisinin de önlem olmaktan çıktığı itiraf edilmiş oluyordu.

Şırnak çarpışmalarının diğer önemli bir yönünü de askeri açıdan ARGK birliklerinin gücünün kanıtlanmasında yatmaktadır. Bu gelişme, üstün bir teknikle havadan ve karadan savaşan kalabalık düşman gücüne karşı koyabilen ve onu bozguna uğratan Halk Kurtuluş Ordumuzun artık her koşulda varlığını koruyabilecek ve büyüme sağlayabilecek yetenekte olduğunu kanıtlamıştır. Bu ise ulusal kurtuluş savaşımımızın gelişmesinde ve zafere ulaşmasında önemli bir öge, bir güvence olmaktadır.

Kürdistan'da ulusal direniş savaşının kaydetti son gelişmeler, birçok gerçeği de ortaya çıkarması açısından yine önem arzetmektedir. PKK hareketinin gelişiminde daha başlangıçtan itibaren yaşanan eylemliliğin ve ortaya konulan eylemlerin en önemli özelliği gerçekleri ortaya çıkarmasıdır. PKK'nin ve onunla birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişim seyri gözönüne getirilecek olursa rahatlıkla görülecektir ki, ısrarla inkar edilmek istenen ve bir türlü kabul edilmek istenmeyen birçok gerçekliğimiz, deyim uygunsa kafasına vurula vurula düşmana kabul ettirilmiştir. Sadece düşman da değil, dost güçler ve dost olması gereken çevreler de birçok gerçekliğimizi, sömürgecilere ve işbirlikçilerine karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler sonucunda kabullenmiştir. Ve daha birçok gerçeklik eylemlerimiz sonucunda ortaya çıkmıştır.

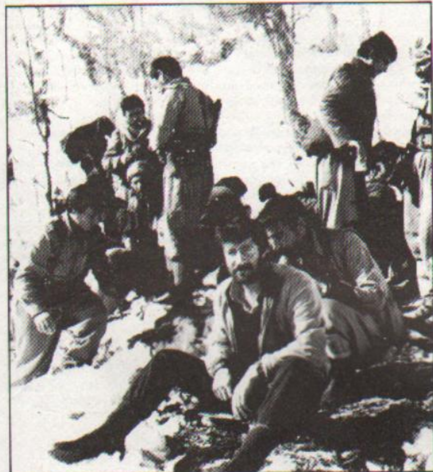
Şu çok iyi biliniyor ki, daha birkaç yıl öncesine değin üzerine ölü toprağı serpilmişcesine unutulan ve varlığı-yokluğu tartışılan Kürdistan eğer bugün uluslararası alanda bu denli tartışılıyorsa, bunda PKK eylemliliğinin rolü esas ve belirleyicidir. Bunun gibi yine faşist-sömürgeci TC'nin ne olup ne olmadığı, yani iddia ettiğinin aksine nasıl çürümüş, tükenmiş bir güç olduğu da yine en açık biçimiyle eylemlerimiz sonucunda ortaya çıkmıştır. Bir başka deyişle, Kürdistan'da savaş geliştikçe TC'nin ve işbirlikçilerinin de iplikleri pazara çıkmıştır.

İşte günümüzde de gelişen ulusal direniş savaşı ve en son '88 hamlemiz, rejimin birçok zayıflığını ve kofluğunu ortaya koymuş, kriz ve çözümsüzlüklerini gözler önüne sermiştir. Nitekim sürmekte olan ARGK saldırıları karşısında, sömürgeci özel ordu güçlerinin almış olduğu yenilgiler ardından Türkiye'de yaşanan birçok gelişme -İstanbul-İzmir çevrelerinde olaylar, meclisteki kargaşalar vb.- süregelen benzer bir gelişmenin yeni sonuçları olmaktadır.

'88 Atılımı Sürerken, Faşist Rejimin Derinleşen Bunalımı, Bitmeyen Çözüm Arayışları ve Bir Kez Daha Komploculuğa Bağlanan Umutlar

Ulusal direniş savaşımız yükseltilip sömürgeciliğe ölümcül darbeler vuruldukça faşist rejimin bunalımlarının da arttığı ve derinleştiği bilinmektedir. 12 Eylül 1980'de iş başına geldiğinden bu yana faşist rejimin tüm hesapları Kürdistan zemininde ve PKK önderliğindeki devrimci direniş mücadelesi tarafından bozulmuş, günümüze kadar büyük bir zorlamayla gelebilen rejim, bugün artık tam anlamıyla bir tıkanma içerisine girerek ekonomik, sosyal ve askeri alanlarda bir adım daha atamaz hale gelmiştir.

Özellikle askeri alanda, sömürgecilerin savaşı Kürdistanlılaştırma uğruna sarfettikleri yoğun çabalara rağmen, inatla ayakta tutmaya çalıştığı milis çetecilik, '86 ve daha çok da '87 yıllarında ölümcül darbeler almış ve gün geçtikçe faşist ordu daha çok direkt olarak ARGK birlikleri karşısında yer almak zorunda kalmıştır. Bu durum sömürgeci TC açısından hiç de

arzu edilen bir durum değildi. Nitekim o, çok iyi bilmekteydi ki, böylesi bir durumda sayı ve teknik üstünlüğü ne olursa olsun, bağımsızlık ve özgürlük uğruna kahramanca şahlanan Halk Kurtuluş Ordumuz karşısında faşist ordunun yenilgisi kaçınılmazdır. TC bunun için aslında oruduyu savaştan kaçırmak amacıyla sıkıyönetmi kaldırma yoluna gitti ve gerilla koşullarına göre kontra tipi bir "özel kolordu" örgütlemesine girişti. Bugün ARGK birlikleri karşısında bu özel ordu birliklerinin de iş yapamaz ve yenilgiden kurtulamaz oldukları gerçekliği daha açık biçimde ortaya çıkmakta ve Şırnak çarpışmaları bunun en açık kanıtı olmaktadır. Dolayısıyla Kemalist-faşist rejimin esas olarak dayandığı ordu-millet efsanesi de -aslında safsatası demek daha doğru olacaktır- temelden sarsılması durumu sözkonusudur. Elbette ki bu, rejimin bünyesinde çok daha etkili kriz ve kargaşalara yol açacaktır.

İşte son günlerde mecliste yaşanan kargaşa bir yönüyle ve esas olarak Kürdistan'daki gerilla savaşının böylesine doğruda bir sonucu olmaktadır. "Kürtlerin azınlık olup olmadığı" üzerine mecliste çıkan tartışmalar üzerine Demirel, "Meclis kürsüsüne hançer saplandı" diyor. Aslında hançer ordulaşan ve cepheleşen Kürdistan halkı tarafından faşist rejimin, yani sömürgeci Türk burjuvazisinin II. Cumhuriyetinin yüreğine saplanmıştır. Burjuva basın çevreleri, "Meclis kürsüsünde bölücülük", "Meclis kurulduğundan beri böyle kara gün yaşamadı", "Yine Kürt tartışması" vb. başlıklar atarak, "Milli tepki"sini dile getirip, Kürdistan halkının eliyle tarihin çöp sepetine atılması yakin olan Lozan Antlaşmasını tozlu raflardan indirerek telaşla "Kürtlerin azınlık sayılamayacağı"nı kanıtlamaya girişti. Faşist kalemşörler çeşit çeşit teoriler ortaya atarken, sokaktaki adam bile çok iyi biliyordu ki, bu tür tartışmalar PKK önderliğindeki gerilla mücadelesinin, faşist rejimin bağrında açtığı gediklerden geçilerek yapılabilmektedir. Aksi halde, sözkonusu tartışmaya taraf olan isimler, ya da benzerleri yıllar önce de aynı çatı altında olmasına karşın neden bu tür tartışmalar yapmadıkları sorusuna ne karşılık verilecektir?

Kuşkusuz esas faktör bu olmakla birlikte, yine aynı ana kaynağın yani Kürdistan'daki gerilla savaşının dolaylı etkisinden de sözetmek mümkün. Bilindiği gibi Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi uluslararası alanda da kendisini kabul ettirerek kemalist-inkarcı politikayı kurduktan sonra, başta ABD ve Batı Almanya olmak üzere çeşitli emperyalist güçler, soruna, otonomici çözüm önerilerini daha açıktan dayatır olmuşlardır. Bunun için bazı reformist-işbirlikçi çevrelerin hazırlamakta olduğ da sır değildir. Nitekim 22 Ocak tarihli Hürriyet'te *"Yine Kürt tartışması"* başlığının hemen yanında A. Kahvecinin, *"Kaçaklar korkmadan dönebilir gelenlere her kolaylığı gösterebiliriz"* tarzındaki açıklaması salt bir tesadüf olmasa gerek. Birtakım çevrelerin bazı çözümler için hazırlanmaya çalışıldığı bu süreçte meclisteki olaylara da anlam vermek fazla güç olmuyor.

TC burjuva parlamentosunda yaşanan bu karmaşa, peşpeşe süren kavgalı tartışmalı oturumlar, daha başka güncel olaylarla birlikte değerlendirildiğinde, her yönüyle tıkanma içerisinde bulunan rejimin, orduya yeni bir çağrı hazırlığı yaptığı izlenimi vermektedir. Cumhurbaşanlığı için aday isimlerinin şimdiden ortaya yeni bir çağrı hazırlığı yaptığı izlenimi, dünün Milli Güvenlik Konseyi bugünün Cumhurbaşkanı Konseyi üyeleri ile Özal arasındaki protokol tartışmaları, İstanbul-İzmir yöresinde geliştirilen bazı olayların ardından, varlığı ile yokluğu pek farkedilmeyen TİKKO adının yeniden gündeme getirilmesi, faşist Evren'in yapmış olduğu "Orduyu politikaya karıştırmasınlar" biçimindeki açıklamanın kısmi çevrelece "adresi belli olmayan uyarı" biçiminde nitelendirilmesi gibi gelişmeler bazı yönleriyle 1980 yılını anımsatmaktadır. Benzerlik bir hayli fazla da olsa unutulmamalıdır ki 1988'lerin Türkiye'si 80'lerin Türkiye'sinden çok çok farklıdır. Yeni bir askeri cuntanın rejime ne verebileceği tartışma götürür. 12 Eylül'den beri faşist generaller zaten işbaşındadır. Hatta son dönemlerde bile Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanı Konseyi üyeleri olarak yine ön plandadırlar. Kürdistan'da ise tamamen Genelkurmay söz sahibi. Ordu ordu diye en güvendikleri yapı daha dün Hulisi Sayın komutasında bozguna uğratıldı mı? Yeni bir askeri cuntanın mevcut koşullarda rejime çözüm olup olmayacağını, Şırnak çarpışmalarının sonuçlarıyla bizzat pratik cevaplamaktadır. Kürdistan'da gerilla savaşımı yaşadıkça ve geliştikçe Türkiye'de ordunun yapabilecek pek fazla bir şeyi olmadığı apaçıktır.

Bu yönleriyle düşünüldüğünde, yaşanan gelişmeler yeni bir askeri darbe hazırlığından ziyade, mevcut rejimin Kürdistan'da girişebileceği katliamlara bir nevi zemin hazırlama olarak değerlendirmek, belki de daha akılcı olacaktır. Toplumu kargaşa ile huzursuz etmek, böylelikle faşizan uygulamalarına haklı dedirtmek ya da en azından bu uygulamalar karşısında toplumdan gelecek tepkileri azaltabilmek için de bu keşmekeşler yaratılmış olabilir.

Burada özellikle Partizan denilen ve ipleri tamamen ajan-provokatörlerin ve komplocuların ellerinde bulunduğundan şüphe olmayan güruhun adı etrafında son günlerde yapılan yayınlara dikkat çekmek gerekmektedir. Bilindiği gibi görevlerinin en başına, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Hareketine karşı müçadeleyi koyan bu güruhun ipleri, ajan-provokatörlerin eline geçtiğinde, kendi içindeki dürüst unsurlar çeşitli komplolarla imha edildi. 1986 sonlarında Dersim'de 8-9 kişilik gruplar halinde yaptırılan imhalar bilinmektedir.

Kandıra'daki sansasyonel eylem ardından yine birer ikişer dürüst unsurların ortadan kaldırılması ve burjuva basınında MİT'in objektifinden çıktığı barizce belli olan fotoğraflarla koparılan gürültüler, bu olayın komplocu güçlerin bir tezgahı olduğu ihtimalini güçlendirmektedir. Ve tabii tüm bu olup bitenlerin yanında, asıl görev de ihmal edilmiyor; yani faşist rejim yetkililerinin kalemlerinden çıkar sayfalar dolusu PKK'yi karalama yazıları ile "Dengê Partizan" denilen yayın organları çıkıyor, ayrıca faşist basın aracılığıyla da benzer küfürnameler tekrar tekrar yayınlanıyor. Böylelikle ajan-provokatörler; dikkatleri en hassas bir dönemde Kürdistan üzerinden başka alanlara çekmek, faşist ordu sürülerine -en zayıf oldukları bir dönemde- "biz baş kaldıranları böyle üç günde yakalarız" dedirtebilecek koşullar yaratmak, kendi saflarındaki dürüst unsurları imha etmek ve Kürdistan'daki gerilla savaşı ile onun öncü gücü PKK'yi karalamakla faşist rejime esaslı bir hizmet sunmuş oldular.

Fakat içinde kıvrandığı ölümcül krizi hiçbir biçimde atlatamayacağını ve PKK önderliğinde gün geçtikçe büyüyen Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine karşı kuramayacağını anlamış bulunan, daha doğrusu anlamak zorunda kalan faşist rejim, her zaman gündemde tuttuğu ve mücadelemize karşı çoğu kez uluslararası boyutlara vardırarak uyguladığı komploculuğu, en etkin silahı olarak yeniden gündeme getirmektedir. Fransız devletine önemli miktarda ekonomik tavizler vererek bu amaçla kendine uygun ortam yaratan TC, yeni yılın ilk günlerinde Paris'in bir köprüsü üzerinde vurulan Alman konsolosluk görevlisi olayı üzerine var gücüyle saldırıya geçti. Yalnızca bu olaydan değil, aynı günlerde İzmir yakınlarında dağa çarparak parçalanan uçaktan da PKK'yi sorumlu tuttu ve Alman devletini çok bayağı yöntemlerle kışkırtmaya koyuldu.

Faşizmin borazanı basın, MİT'in işaretiyle tam teşkilat harekete geçti. 6 Ocak tarihli Tercüman iman etmişcesine, "PKK Alman'ı vurdu" diye başlık attı ve aynı gün, "Paris'te diplomat öldürdüler, düşen uçak için sabotaj yaptık dediler", "ERNK ile Almanya'nın arası geçen yıl bozuldu" tarzındaki başlıklar altında sayfalar dolusu kışkırtıcı yalan yayın yaptı. Aynı tarihli Hürriyet, PKK'nin, "Sabotajı da, suikastı da biz yaptık" dediğini büyük bir utanmazlıkla yazarak, "Esrarengiz suikast, esrarengiz ihbar" başlığını attı. Aynı günün diğer gazetelerinden Milliyet, "Avrupa'da ilk Kürt cinayeti" başlığını kullanırken, Türkiye gazetesi, "PKK Almanya'ya savaş açtı" diye manşet attı. Bu tür hayasızca yayınlar günlerce sürdü.

Oysa faşist rejim yanılıyordu ve çok geçmeden de bu yanılgısını anlayacaktı. Yıllardan beri verdiği soylu mücadelesiyle PKK, dünya ilerici insanlığı nezdinde saygın bir yer, uluslararası alanda güçlü bir prestij kazanmıştı. Kürdistan'da dev gibi bir mücadelenin sahibi olan PKK, öyle TC'nin basit ve adice komplolarıyla ve suçlamalarıyla sarsılacak değildi. Nitekim öldürülen kişinin cebinde ERNK imzalı bildiri konmasına ve bu bir kanıt olarak öne sürülmesine rağmen, Avrupa'nın sağcı basını bile TC'nin bu çürük iddialarını fazla ciddiye almadı. Ve "mal bulmuş mağribi" misali olaya dört elle sarılan faşist rejim, kısa sürede hayal kırıklığına uğradı.

Birçok Avrupa gazetesinde yer alan ve Alman'ın ölmeden az önce -ERNK imzalı bildiriyi kastederek-, "Yazıyı cebime koydular" sözlerini sarfetmesi, olayın bir CIA-MIT işbirliğinin ürünü olduğu savını güçlendirmektedir. Ne var ki, PKK'ye bulaştırılamayınca, çarçabuk başka nedenler içinde gürültüye getirildi ve unutuldu. Fransa devleti ise, ERNK yanlısı Kürdistanlı yurtseverlere yönelik tutumlarıyla faşist rejim için yarattığı bu uygun ortamın karşılığını, hemen sonraki günlerde Dışişleri Bakanı Raymond'un Ankara gezisi sırasında imzalanan mali sözleşmelerle almakta gecikmedi.

Ulusal direniş mücadelemiz ve öncü gücü partimiz PKK'ye karşı birkaç yıldan beri Avrupa'da tezgahladığı komplolar gibi, bu son komplonun da -hem de çok daha erkenden- boşa çıkması, TC'yi telaşlandırdı. Yıllar öncesi tezgahlarının da açığa çıkabileceği korkusuna kapıldı. Bu bakımdan Paris komplosuyla aynı günlere denk gelen bir başka olay çoğu kişinin dikkatinden kaçmadı. TC'nin Avrupa'daki ciddi komplolarından olan Papa olayının bir tanığı daha ortadan kaldırıldı. Evet, Samet Aslan'ın Ağrı cezaevinde "intihar ettiği" duyuruldu. Oysa ailesi ve avukatları, olayın intihar değil, bir cinayet olduğunu ve Samet Aslan'ın ölümünden kısa bir süre önce savcılığa ısrarla "önemli bir konuda görüşmek istediğini belirten iki dilekçe verdiğini ve bu dilekçelerin dava dosyasında yer almadığını" söylüyorlardı.

Zira daha sonraki günlerde, Ağca davasında ilk ve ikinci sorgulamayı yapan her iki İtalyan savcı da bir ortak açıklama yaparak, "Papa olayı tanıklarının şüpheli ölümlerle ortadan kaldırıldığını -ve isim de belirterek- kalan diğer tanıkların yaşamından endişe duyduklarını" söylediler.

Bu gelişmeler gösteriyor ki, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi gibi haklı ve soylu bir mücadele karşısında faşist-sömürgeci TC'nin komplolar tezgahlayıp bir yerlere varması da öyle kolay olmayacak ve sonuçta bu silahı da ters teperek kaçınılmaz olarak kendi kararmış yüreğine saplanacaktır.

Ve en belirgin özelliği, gerçekleri ortaya çıkarmak olan devrimci eylemlerimiz yaygınlaştıkça, gerilla saldırıları yoğunlaşarak, en son Şırnak örneğinde görüldüğü gibi, faşist-sömürgeci ordu sürüleri bozguna uğratıldıkça, devrim ve karşı-devrim cephelerinde birçok gerçeklik daha berrak biçimde ortaya çıkacak, yaşamaya hakkı olanla olmayan ayrışacak, insanlığın yüz karası Türk faşist rejimi tarihin çöplüğüne giderken, Direniş Şehitlerimizin kanıyla sulanan Bağımsız Kürdistan, kızıl bir güneş gibi çağa ve insanlığa doğacaktır. Ve 1988, bu yolda önemli mesafelerin katedildiği, önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl olacaktır.

'87 ATILIMININ KAHRAMANLARI YÜKSELEN DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

PKK'nin Vuruş Tarzının Sembolü

DELİL YOLDAŞIN ANISI "GERİLLA ORDUSUNU İNŞA EDİN" KOMUTUDUR

"Parti belki hiçbir arkadaşa sunmadığı, tanımadığı imkanları uzun süreden beri bana tanıdı ve beni o lanetli yaşamdan kurtararak insanlığa, halkıma yarayacak bir devrimci militan haline getirdi. Bundan böyle, bu değerlerin hakkını vermek, pratiğe girmekle mümkündür. Taktik önderlik yapabilecek bir seviyeye geldiğimi bildirmek istiyorum. Planlama, sevk ve idarede, yani komutanlık özelliklerinde yeni dönemin çalışma tarzı olan fetihçi tarzı uygulayabilecek gücü kendimde bulmaktayım. Dönemin görevleri, bizden kurucu komutanlar olmamızı istemektedir. O halde düşmana vurdukça dağıtacak, dağıttıkça yok edecek, halkı koparıp alacak, asker yaratacak, takımın gücünü nicel ve nitel olarak büyütecek, bunun üslenme, eğitim, lojistik, sağlık, istihbarat, sabotaj, mali vb. sorunlarını çözebilecek, yaygın gerilla savaşıyla köylerde ve şehirlerde cepeheyi örgütleyebilecek temsilci ve komite örgütlenmesine kavuşturacak; kısaca, düşmanın iktidarına —askeri, siyasi, ekonomik, ideolojik ve sosyal dayanaklarıyla birlikte— PKK vuruş tarzıyla vurabilecek ve yerle bir edecek, devrimin iktidarını kurabilecek komutan haline geldiğimi; başlangıçtaki, süreç içerisinde bölük komutanlığı yapabileceğimi ve bu konuda kendime sonsuz güvendiğimi, emrinize hazır olduğumu bildiririm komutanım."

Parti Merkez Askeri Akademisi Öğrencilerinden
A. Gani Erkan/Delil
6.1.1987

PKK şehitlerinin mücadeleleri ve anılarında bizzat yazdıkları bir tarihin anlamını bütün boyutlarıyla kavrayabilmek iddiası özellikle yaşanan gün açısından mümkün değildir. İnsanlığın geçmişinden de bilinmektedir ki, özellikle devrimlerin pratikte yazıldığı anların esas ürünleri yarınlarda görüldüğünden, bütün boyutlarıyla kavranabilmesi de daha çok gelecekte gerçekleşecektir demek pek hatalı yaklaşım olmasa gerek. Şüphesiz ki, bugün bu tarihin yazıcıları, yöneldikleri eylemin bilincinde olmak, nasıl bir geçmiş yıkıp, nasıl bir geleceği yaratmak durumunda olduklarını bilmek anlamında bu tarihin her anını bile özenle işlemektedirler; bu bakımdan burada, yorumu gelecek kuşaklara bırakılmış bir gerçeklikten bahsedilmek istenmemektedir. Ama tümüyle bilimi temel alan bir bilinçten örülen bu tarihi eylemin sadece Kürdistan halkı açısından da değil, bir bütün olarak dünya insanlığı açısından hangi kazanımlar uğruna olduğunu, ürün vermiş haliyle gelecek kuşaklar yaşayacağından, bu eylemin ve eylemin sahiplerinin nasıl bir onura sahip olduğunu da en gerçekçi biçimde onlar görüp teslim edeceklerdir. Kendilerine kazandırılan yaşamın nasıl tohumlandığını, nasıl kızıl bir su ile sulanıp filizlendirildiğini belki onlar ancak belgelerden okuyup öğrenecek, ama dökülen kanın, çekilen acıların, kahramanlıkların, ihanete karşı direnişlerin intikam ruhu ve insanlığa büyük tutkunun harmanından boyvermiş bu yaşamın güzelliklerini de yine onlar göreceklerdir. İşte bugün bu yaşamın tuğla tuğla örülüşü, harcının karılışı ve inşası süreci yaşanmaktadır. Bu yaşamın harcı bugün tırnakla karılmakta, kanla sulanmaktadır. Ve artık kimse, acıdan ve gözyaşından da bahsetmemekte, artık bir halk olarak yaşanılan bu eylemin nasıl bir geleceği ördüğünü bilerek bunun coşkusunu duymaktadır. Çünkü artık kesin olan birşey vardır ki, gelecek, PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkınındır.

Bilincini, ruhunu, varlığını böyle bir kuruculuk görevine veren ve eyleminin bilinçli sahibi olarak bütün ustalığını kullanma kararlılığıyla savaş alanlarına koşan PKK militanlarından seçkin bir örnek olan Delil yoldaşın mücadelesi ve yaşamının anlamının derinliğiyle ortaya koyup anlatabilmek de aynı biçimde mümkün değildir. Ama onun kendisini gerçek anlamda anlattığı ve eyleminde tarihe nakşettiği de daha bugünden teslim edilmesi gereken bir gerçektir.

Delil yoldaş, 1963 yılında, Mardin'in Ömerli ilçesinde yaşayan yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Her yoksul köylü çocuğu gibi O da, daha küçük yaşta üretime katıldı, çobanlık yaptı. Yoksulluk nedeniyle ortaokul öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. Daha ondört yaşındayken ailesini, köyünü, yurdunu terkederek İzmir'e gider. Çünkü, milyonlarca Kürt genci gibi O da, kıraç toprağın içinde emeğinin nasıl kayboluverdiğini görmek durumundaydı. Ama henüz emeği ve umudu yutan esas canavarı tanıma gücünde değildi. Geride bir hasret bırakarak ve aynı hasreti yanında taşıyarak, ne için olduğu bile bilinmeyen bir umutla metropolde "yeni bir yaşam" arayışına çıktı. Ondört yaşında, sahipsiz, zayıf ve enerjisine göz dikilmiş bir gençti. Arayıp bulabildiği işler, ne olduğunu söylemeye bile gerek olmayan, bilinen işlerdi. Yani, en ağır işlerde emeği ve umudu gaspedildi. Delil yoldaş, Kürt olmanın ne demek olduğunu da burada öğrendi. Yani, sömürgeci metropol, gençlik enerjisini, umudunu hoyratça yuttuğu bu gence, aynı zamanda en horlayıcı ve aşağılayıcı yaklaşımlarıyla, ihtiyaç duyduğu bu gerçeği öğretti. Delil yoldaş, artık sadece yoksul bir işçi olarak değil, aynı zamanda ulusal kimliğinden ötürü de ezildiğini, bunların birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu kendi yaşamında görüyordu. Ailesine çalışıp para göndermek için geldiği İzmir'de kendisi açlıkla karşı karşıya kalmıştı, çaresiz geri döndü. Fakat İzmir dönüşü, çocukça bir heyecanla gittiği günlerdeki gibi değildi; yüreğinde ulusal ve sınıfsal kinin kıvılcımlarını duyarak gelmişti.

Enerjik ve yüreği öfkeyle dolu olan genç olarak, yaşamdan koparıp alması gereken birşeylerin olduğunu hissediyordu. Ekonomik nedenlerin yanısıra, bir de bu nedenden dolayı köyde kalmadı; gitmeli ve genç yüreğinde bir türlü şeklini bulmayan o "yaşamı" bulmalıydı.

1982'de Lübnan alanına geldi. Yaşamını inşaat işçiliği yaparak sürdürmeye çalıştı. 1982'de Lübnan sıcak bir savaşı yaşıyordu. Gani Erkan, Filistin halkının acılı yaşamında, yüreğine hitap eden bir çağrı buluyordu. Toprağından koparılmış, vatansızlığa sürülen Filistin halkının nasıl katledilmek istendiğini görüyordu. Kendi acılı yaşamıyla kurduğu benzerlik, O'na Filistin halkının acılarını paylaşmayı gösterdi. Fazla tanıma gereği bile duymadan, bu alanda bir örgüte katıldı. Aslında kendisine yön veren şey, kendi kimliğini bulma çabası idi. Bu süreçte İsrail'in Lübnan'ı işgali gündeme geldi. Emperyalist sistemin ve bölge gericiliğinin elbirliği ile Lübnan İsrail'in vahşetine terkedilmiş, tarihi kökleri bin yıllara varan bir halk, dünyanın gözleri önünde bir kez daha katliam sürecine alınmıştı. Ve halkları katledilirken, onun adına savaştıklarını iddia eden örgütler asla kabul ve affedilmeyecek bir konumun sahipleri olmuşlardı. Gani Erkan, emekçi-ezilen halkların kurtuluş savaşımına burjuvazinin önderlik edemeyeceğini de bizzat yaşayarak öğrendi. Burjuvazi ve küçükburjuvazinin evrensel özelliklerini en gerçek yansıtıcı olan politika sahnesinde ve savaş alanlarında tanıdı. Filistin örgütlerinin işgal sonrası Lübnan'ı terketme kararı almaları ile, o dönem içinde bulunduğu örgütle birlikte kendisi de Lübnan'dan çıktı. Ama, tek başına bulmadığı ve bulmak zorunda olduğunu hissettiği kendi gerçeğini aramak üzere bir çıkıştı bu. Nitekim anlaştığı üç arkadaşıyla birlikte kaçarak Irak'a gittiler; ancak Irak güçlerince yakalanıp cezaevine konuldular. 20 günlük bir tutukluluktan sonra sürgün edildiler. Yunanistan'a giden Gani Erkan, buradan da FKÖ temsilciliğinin müdahalesi ile Cezayir'e gitti. 1984 Mart'ına kadar Cezayir'de kaldı. Bu alandaki yaşam onu dünya halkları ve kendi gerçekliği üzerinde daha derin düşünmeye zorladı. Yurtlarından kopartılmış Filistinlilerin yaşamında tanık olduğu gerçeği yorumlayarak, bir bakıma kendi kendisini tartıştı. Yaşamın vatan topraklarıyla nasıl sıkı bir bağı olduğunu çok açık görüyordu. Bu arada eline ulaşan bazı Arapça dergilerde PKK hakkındaki haber ve yorumları okuyordu. Okuduğu bu sınırlı haberlerde bile ona vatanın sesi ulaştığından, yüreğinde sürekli büyüyen bir ilginin geliştiğini hissediyordu. Aralarında Sabri GÖZÜBÜYÜK (Hacı) yoldaşın da bulunduğu PKK'li savaş esirleri, iki yıla yaklaşık bir süre tutuldukları Ansar esir kampından Cezayir'e gönderildiklerinde, buradaki karşılaşma Gani yoldaş için aranan bir dünyanın bulunuşu anlamına geliyordu. Hacı yoldaşın engin yüreğiyle gösterdiği yaklaşımın da bunda büyük bir rolü oldu. Fakat bu karşılaşma daha tam anlamını bulmadan, PKK militanları Cezayir'den ayrıldılar. Buna rağmen Gani yoldaş, daha sonra "yoldaşım" diyeceği PKK militanlarının anlattıklarını bir çağrı ve isteklerini de bir talimat olarak benimsedi. Kendisi de onların ardından Kıbrıs'a gidip oradan Yunanistan'a geçti. Fakat Yunanistan makamlarınca yeniden Kıbrıs'a gönderildi ve oradan Güney Yemen'e gitti. Artık bütün çabası PKK'ye ulaşmak olan Gani Erkan, Ortadoğu alanına giderek burada Partiyle ilişki aradı.

1985, onun için en mutlu yıldı. PKK eğitim kamplarında artık ülkesi, halkı ve emekçi sınıflar adına yaşamanın gücünü duyuyor; kendi başına tanımlayamadığı, ama sürekli aradığı gerçeği burada buluyordu. Bu, onun için de bir kimliğe kavuşma olayı idi.

Önceleri, mücadelesini uzaktan duyup ulaşmak istediği PKK'yi yakından tanımak, Gani Erkan'da yüksek bir bağlılık duygusuyla görevlere sahip çıkma bilincini geliştirdi. O, PKK'nin kaybedilmiş bir tarihi çağın inkarına rağmen, çağı yakalama, ulusal, sınıfsal ve tarihsel bir kurtuluş eylemi olduğunu kavrayıp, bunu en erkenden bir yaşam biçimi haline getirmesini bilen ender insanlardan biriydi. Eğitime alındığı süreç, şüphesiz ki bu kavrayışın gelişmesi ve derinleşmesinde temel bir rol oynadı. Özellikle III. Kongre hazırlık süreci, onun için, PKK ve halk gerçekliğini özümsemede temel oldu. Bütün mücadele sorunları ve örgütsel problemlerin açıkça tartışıldığı Kongre öncesi hazırlık süreci ve III. Kongre platformuna katıldı ve bu platformun özüne ulaşmaya çalıştı. Tarihin, çağın, toplumun ve kişiliklerin sosyalizmin ve insanlık değerlerinin yergisi karşısına alındığı III. Kongre gerçekliği, ona da ihtiyaç duyduğu bütün silahları vermek durumundaydı. Bir halkın kendini ve proletaryanın sınıf çıkarlarını temsil etmesinin anlamı en duru biçimiyle PKK'de yaşanıyordu. Bir halk için kaybetmenin anlamını bütün acı sonuçları ve o sonuçlara kaynaklık eden nedenleriyle Filistin halkının şahsında tanık olan Gani yoldaş, şimdi kendi öz halkının kendilerini temsil eden PKK'nin şahsında kazanan bir halk gerçekliğinin de tanığıydı. Yaşanan pratik deneyimleri üzerinde yaptığı çözümleme ve elbetteki en başta III. Kongre'den aldığı güç, onun sarsılmaz bir militan, bağımsız ve özgür geleceğin kurucu komutanı düzeyine yükseltmeye, bu konuda kendine sonsuz güven duymasına yeterliydi.

III. Kongre sonrası derin bir özümseme süreci oldu. Ama bu süreçte, yine yoğun bir sınıf mücadelesi içinde yaşandı. III. Kongre çiz-

gisine karşı direnen proletarya dışı sınıf kişilikleri bu süreçte kaçınılmaz bir biçimde kendilerini ele verdiler. Parti, bunlardan kaynaklanan olumsuz sınıf dayatmalarıyla karşı karşıya kaldı. Yani, bu süreç her alanda tam bir ayrışma süreci oldu. On yıl ve hatta daha da uzun bir süre "partili" adını taşımış birçokları, bu süreçte kendi sınıf kimliklerini ele vererek, Partiyi hiçbir zaman kavramadıklarını ve yaşamadıklarını pratikte ortaya koyarak Parti dışı bir konuma düşerken, Gani yoldaş, Parti içindeki kısa geçmişine rağmen Parti çizgisinin gerçek savunucusu ve uygulayıcısı olma vasfına yükseldi. PKK'li olmanın büyük onurunu hakkıyla kazandı. Bu süreçte "Parti Güvenliği" gibi bir görevle sorumlu kılınması da, bunun diğer bir kanıtıydı. Gani yoldaş, III. Kongre sonrası Parti faaliyetlerinin planlama çalışmalarına da katıldı. Mardin eyaleti faaliyet planlamasının hazırlığını yürüten komisyon içinde yer aldı.

Burada özellikle sorumlu olduğu güvenlik alanındaki çalışmalarından bahsetmek gerekir. Çünkü bu görev ve onun gereklerinin yerine getirilişi O'nun diğer özelliklerinin anlatımında da adeta bir anahtar gibidir. "Parti Güvenliği"nin her ele teslim edilemeyeceği bilinir. Bu, kelimenin kaba anlamıyla bir güven ya da güvensizlik meselesi değildir. Bir sınıf kişiliği ve tavrının temsil gücüne bağlı olan bir olaydır. Yani, Parti çizgisinde somutlaşan proletaryanın sınıf çıkarlarının, ulusal kurtuluş amaçlarının ve sosyalizmin yücelticiliğinde ifadesini bulan insanlık değerlerinin temsil gücü sorunudur. Gani Erkan, böyle bir görev sahasında kendisini gerçekten kanıtlamış bir militandır. Sınıf düşmanlarına karşı acımasız, yoldaşlarına karşı sevgi dolu, yoldaşlarını yüce insanlıkla kucaklayan bir sınıf tavrının sahibidir. Onu tanıyan herkesin bildiği, gerçekçiliği, soğukkanlılığı, sabır ve olgunluğu, acımasızlığı ve aynı zamanda derin hoşgörülüğü, her yoldaşının düşüncesine değer veren yaklaşımı, sorunlara duygusal olamayan bakışı; açık ki bu sınıf tavrının üzerinde yükselen özelliklerdir. Burada, proletaryanın, sınıf ve ulus düşmanlarına karşı proletarya diktatörlüğünün zorunu, kendi sınıf platformu ve emekçi halk kesimleri içinde ise proletarya demokrasisini uygulama tavrı vardır. Nitekim O, bu sınıf tavrına bağlı olarak, düşman oyunlarına, provokatörlere ve işbirlikçilere yaşam hakkı tanımayan bir pratiğin sahibi olurken, Parti içinde de tasfiyeciliğe, yabancı sınıf kişiliklerine karşı öz itibariyle aynı tavizsiz yaklaşımı göstermiş, ama hiçbir zaman insana güvenle yaklaşımı, hoşgörüyü yitirmemiştir; O'nda "despot" kişiliğin izi bile yoktur. Sürekli gülen gözleri, yaşadığı bu derin ruhun dışa vurumundan başka bir şey değildi. Yani, onun yaşamında hiçbir zaman silinmeyen ifade, yaşama sevinci ve geleceğe duyduğu büyük umudun somut bir delilidir.

Gani yoldaşı, militanın tanımında belirlenen özelliklerle anmak gerekir. O, en belirgin bir yan olarak görev bilinci ve sorumluluğunun örneğidir. Kısaca, bir görev adamıdır. Devrim ve halkı için ayrım gözetmeksizin her göreve hazır olan, kendisini şu veya bu görevle sınırlamayan, komple devrimciliği esas alan ve devrimci kişiliğini bu temelde büyüten bir militandır. İlkeli bir devrimcidir. Basit dostluklara, ahbap-çavuşluğa prim vermeyen bir kişiliktir. Parti talimatlarını her koşulda uygulamayı karakter haline getirmiş bir şahsiyettir. Kurallı, disiplinli bir devrimcilik örneğidir. Kısaca, Partide ulusal, sınıfsal ve şahsi kişilik özünü yakalamayı bilmiş bir insandır.

Gani yoldaş, bir halk savaşçısı ve komutanı olarak, yüksek askerlik vasıflarına ve halk savaşı sanatına ulaşmış bir militandır. Enerjik yapısı ve kıvrak zekası onun bu alanda ne ölçüde gelişmeye aday olduğunu defalarca kanıtlamıştır. Kısacası O, Parti ve ulusal kurtuluş faaliyetlerinin her alanda aldığı görevi yerine getirebilecek bir kapasitenin sahibi idi. Kendisini her alanda halkına hizmet sunmaya hazırladı, halka sunulacak hizmeti şu veya bu görevle sınırlamadı. Hiçbir zaman elini tetikten çekmediği gibi, hiçbir zaman dilini susturmadı, enerjisini hapsetmedi.

Gani yoldaş, kaynağa dönüşün en anlamlı, en güzel sembollerinden biridir. Yaşamın ters akışı durdurulup kaynağa doğru yöneltildiği noktadan itibaren, öze dönüşü 'bir eylem-bir hayat' tezi olarak yaşayan adamdır. Ve O, bu kaynağa dönüşü en anlamlı biçimde noktalayabilmiş, vatan toprağında tarih ve halkla kucaklaşmasını bilmiş, ana kaynaktan cisimleşmiş örnek bir kılavuzdur.

Ne mutlu O'na!

Ve onun ardından, onun kadar şaşmaz bir yürüyüşü gerçekleştirenlere.

Cemal YUMRU (Osman)

Her halkın tarihinde belli anlar, belli dönüm noktaları vardır. Ve bu anlar, önemli dönüm noktaları halkların geleceğinin çizilmesinde, belirlenmesinde belirleyici özelliğe sahiptirler. Teslimiyet ve yok oluş gibi. Yok oluş ve tükenmişlikten yeniden var oluş, yeniden diriliş gibi.

Halkların tarihinde böylesi kritik anlara yön veren, gelişmenin önünü ileriye çevirenler vardır bir de. Bilim onlara tarihin mimarları diyor. Ve tarih bu kahramanların tanıklığını yapıyor.

Kürdistan... Her şeyiyle çağa ve insanlığa unutturulmak istenen, yok olmayla yüzyüze getirilen bir halkın ülkesidir. Ateş, kan ve barut... İşte onun tarihinin anlamı bu üç kelimede gizlidir. Tüm dünya halklarının üzerine serpilmiş olan ölü toprağını çatlatarak yüzyılların uykusunda uyandığı ve bilimsel sosyalizmin ışığında zincirlerini tek tek kırdığı bir çağda; KAWA'nın kutsal ateşini tarihin karanlıklarından çekip alan yeni bir güç doğdu Kürdistan'ın ve Kürt insanının üstüne... Doğum sancılarıyla dünyaya gelen bir bebeğin doğuşu gibi. Kıraç toprakları her sabah hüzünle doğan ama doruklardaki azametine diyecek söz olmayan güneş gibi. PKK idi adı. Özgürlüğe uzanan umudun çiçekli bahar dalı. Bir de halka, doruklara ve şafağa sevdalı bereketli topraklara düşen tohum misali. Yaraları kırk yerden kanayan halkına PKK yalnızca şöyle seslendi: Beni yaratan sensin. Ben köleliği ve ihaneti, teslimiyeti lanetleyen halkım. Tepeden tırnağa direniş, hücrelerime kadar isyanım. Gelmek dilersen benimle ayağa kalkıp yürümelisin. Ben yaşamın adıyım. Yaşamsa ölümde yaratılır.

Ve yürüdü Kürdistan halkı... İşçisi, köylüsü, aydını, genci, kadını, çocuğuyla... Yürüdü acı, gözyaşı, kan ve ter içinde. Her adımda toprağa düşen bir can, kazanılan yeni bir mevziyle. Kin bileniyordu kara pıtrak dikenleriyle çevrili zorlu devrim yolunda. Toprağa düşen her can, çeliğe verilen su gibi harlandırıyordu isyan ateşini. Acı, kan ve zulüm çemberinin ateşli cenderesinden geçip doruklara ulaşan öncüyü takipte ısrarlıydı Kürt halkı. Biricik kurtuluş umudu olan, kurtuluşun yolunu aydınlatan öncüsü PKK'ye katılmaktan, onun ardında yürümekten geçtiğini görmüştü. Ve PKK her şeyiyle unutulmak istenen bir halkın tarihini yeni baştan yazıyordu. Bu tarih, kan ve alın teriyle yazılan, şehitler ordusuyla yükselen dehşetli bir tarihti.

Kurşun kadar ağır bir havada gökgürültüsüne karışan silah sesleri arasında yarasını içinde taşıdığı, vatan toprağına henüz sıcaklığını koruyan gencecik bedeniyle karışan Cemal yoldaş, PKK'nin her Kürt insanına yaptığı çağrıya cevap veren binlerin içinde yalnızca biriydi. Son nefesine kadar elinde bırakmadığı silahını geride kalan yoldaşlarına devrederken görüyordu ölümü.

Cemal yoldaş, 1959 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin derin yoksulluğu okumasına imkan vermemiş, ilkokulu ancak bitirmişti. Sömürgeciliğin yarattığı dayanılmaz ve kahredici yaşam koşulları, Kürt insanını yadellere, göçe zorluyordu. Yadellerde çalışıp para kazanmak ve ailesinin geçimini sağlamak için bu göç kervanına daha on dört yaşındayken Cemal yoldaş da katıldı. Daha kendi sorumluluğunu bile taşımayacak kadar küçük bir yaşta, metropollerden tortu işlerde çalışarak ağır bir sorumluluk altına giren ve hayat kavgasına atılan Cemal yoldaş, kahvehanelerde çıraklık yaparak kah lokantalarda garsonluk yaparak ailesinin geçimini temin etmenin savaşını verdi. Su nasıl çeliği sertleştiriyor, acılar nasıl insanı çelikleştiriyorsa, acımasız hayat koşulları ve sarfedilen emek ve alın teri de Cemal yoldaşı çelikleştirip olgunlaştırmıştı.

Cemal yoldaş, Antalya Orman İşletmelerinde çalıştığı bir sırada Partiyle tanıştı. Yaşama karşı duyduğu sorumluluk Onu erkenden Parti saflarında aktif görevler almasına götürdü. Kendisinin de bir emekçi oluşu işçiler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini yerine getirmesini kolaylaştırıyordu. Ama asıl çalışma rahatlığını ona sağlayan, örnek kişiliği, olgunluğu ve davranışlarıyla yarattığı saygınlıktır. Yalnızca işçiler arasında değil şehir faaliyetlerinde de aktif görevler üstlenen ve yürüten Cemal yoldaş, 1984 Baharında yurt dışına çıkarak siyasi ve askeri eğitim gördü. Güney kamplarında gördüğü askeri ve siyasi eğitimini üstün bir başarıyla tamamlayan Cemal yoldaş, ülkeye geri dönmede oldukça ısrarlı ve sabırsız davranıyordu. Ülke topraklarında savaşmak onun başlıca tutkusuydu. Sabırsızlığının nedeni de bundandı. 1985'te Hakkari-Midyat alanında ve son olarak Derik-Kızıltepe-Viranşehir alanında savaştı. O, tüm mücadele hayatı boyunca şehir gerillacılığı sanatını en güçlü tarzda icra ederek, ajan yapılanmanın korkulu rüyası haline geldi. O, olgun, soğukkanlı, gözüpek, cesaretli ve atılganlığının yanısıra engin bir fedakarlığın da sahibiydi. Devrimci bir militanda bulunması gereken tüm özellikler Onun kişiliğinde somutlaşmıştı. İster şehirde isterse de kırda olsun, O tüm eylemlerde en ön saflarda düşmanın üzerine yürümekte bir an bile tereddüt göstermeyen bir özelliğin de sahibiydi. Mertliği ve kitlelerle kaynaşmadaki rahatlığı ise O'nun diğer özellikleriydi. Ama öte yandan düşmana karşı da oldukça acımasızdı. Parti dışı saldırıların olduğu kadar Parti içindeki taktik dışılığın da amansız bir savaşçısıydı. Düşmana nası, nerede ve ne şekilde darbe vuracağını, bir sanatçı inceliğiyle ele alır, vuruşunu ona göre tayin ederdi. Partiye ve halka bağlılığın en güzel ifadesini O'nun parti değerlerine canı pahasına sahip çıkışında görmek her zaman mümkündü. Cemal yoldaş için söylenebilecek çok şey var. Ama ne var ki O, hiçbir söze yer bırakmayacak şekilde, yarasını hep yüreğinde taşıdığı vatan toprağına akıttığı kanıyla, o toprağa karışan bedeniyle, şehadetlik mertebesine ulaşırken, kendisi için söylenebilecek en güzel sözü söyledi. Bu noktada, biz geride kalan silah arkadaşlarına, O'nun anısından aldığı güçle savaşmak düşer. Direnerek, ölümde yaşamı yaratan ve geleceği müjdeleyenlerin anısına gösterilecek bağlılık ve saygı, ancak ve ancak onların yolunda gitmekle olur. Başka bir yol yoktur.

Sen ki
gözümün nuruydun
bereketli toprağım.
Yanan bağrıma
pınardın.
Öylesine bağlıydım
sana...
Bilirim sen de bana,
bire on verdin
bire milyonlar verdin
çünkü hep.
Büyüdü
kanat gerdi şahinlerin,
boy attı buğdayların,
yedi kez öldü de dirildi
yaban güllerin.
Nasıl da kem gözle baktılar
düşmanlarımız
aramızdaki sevdaya.
Yine de kopmadık
büyüttük sevgimizi.
Sen kimdin ki
ben kimdim ki,
ayırabilirlerdi bizi!
Hani sevdalandık dedim ya;
benim bana sevdalanışıma
benziyor bu.
İki ayrı nesne değilse sevdalılar
nasıl ayırsınlar ki birbirinden?

Fevzi GÖNÜLTAŞ

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, dünyanın dörtbir tarafına savrulan yoksul Kürt halkına, vatana özgürce ve özgürlük için dönüşün en güçlü silahını kazandırdığından bu yana, hiçbir yurtsever emekçi bunun cesaret veren coşkusunu yüreğinde duymamazlık edememiştir. Bin yılların susamışlığıyla anayurduna koşmuş, eline verilen özgürlük silahıyla vatanın esaret zincirlerini parçalamak için savaşmış ve bu savaşa kan vermiş emekçilerimizin sayısı, ordulaşan halk gerçekliğimizin de ilk belirtisi, ilk kanıtlarıdır.

6. 11. 1987 tarihinde Derik'in .... köyünde düşman kuvvetleriyle girdiği çatışmada altı yoldaşıyla birlikte şehit düşen Fevzi GÖNÜLTAŞ (Sait) yoldaş, yoksul Kürt köylüsü ve emekçilerinin kurtuluşa olan özlemi, bağımsız ve özgür bir vatan uğruna elde silah savaşa koşmanın örneklerinden biridir.

Fevzi GÖNÜLTAŞ yoldaş 1960 yılında Nusaybin'in Kantar köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Fevzi GÖNÜLTAŞ yoldaşın ailesi , sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı sömürü politikasının sonuçlarını derinden hisseden ve yaşamın zorluklarını bütün acılarıyla yaşayan Kürdistanlı ailelerden bir tanesiydi. Köyde, başlarını sokacak ahşap bir evden başka kendilerine ait hiçbir mülkiyetleri yoktu. Bu nedenle geçimini temin etmek için Mardin'in Nusaybin kazasında çapa işlerinde çalıştı, pamuk ırgatlığı ve yarı-mevsimlik işçilik yaptı. Ancak, O da bir süre sonra maddi geçim yolları aramak üzere milyonlarca emekçi gibi metropole gitmek zorunda kaldı. Fevzi GÖNÜLTAŞ yoldaş, yoksulluk nedeniyle ancak ilkokul ikinci sınıfa kadar okuyabilmişti.

1976 yılında evlenen Fevzi GÖNÜLTAŞ yoldaş, üç çocuk babasıydı. Bu onun sorumluluğunu daha da artırmıştı. Çocuklarının geçimini sağlamak, onlara kendince bir gelecek hazırlamak her aile reisi gibi onun da başlıca tasası idi. Bu tasa ile Lübnan'a gitti. Başta inşaat işçiliği olmak üzere en tortu işlerde gece gündüz demeden çalıştı. Ama, çabasının sonuç vermediğini, emeğinin bir değeri olmadığını, bu yolla yoksulluk ve sefaletten kurtuluşun bir hayal olduğunu bütün acı gerçekliğiyle gördü. Bu arada 15 Ağustos eylemliliği bütün dünyayı sarsan bir etkiyle yükselmişti. Fevzi yoldaş da 15 Ağustos'un kucakladığı bir emekçi oldu. Kurtuluşun ailesel-kişisel değil, ancak ulusal-toplumsal alanda gerçekleşebileceğini kavradı. Ülkesi, halkı ve ailesi, çocukları, özlemini yüreğinde duyduğu köyü, yakında tanıdığı dostları için, yani gerçek kurtuluşu sağlamak için parti saflarında savaşma kararlılığıyla mücadele saflarına geldi. Partinin merkez eğitim okulunda bilinçle donandı, dünyayı, ülkesini ve kendisini daha derinden tanıdı. Bu bilinçlenme ondaki yurtseverliği daha da derinleştirdi. Parti eğitim devresinin tamamlanmasıyla bir grup yoldaşıyla birlikte Midyat alanında görevlendirildi. Ülkeye bağımsızlık ve özgürlük silahıyla donanmış olarak coşkuyla gitti. Parti okulunda gösterdiği yüksek duyarlılık, çalışkanlık ve cesareti ülkeye adımını attığı ilk anda itibaren düşman karşısında da ortaya koydu, halka, vatana, toprağa sevgisinin, onlar uğruna yaşamak ve savaşmanın seçkin bir örneği oldu.

Onun mücadele ve anısı tüm Kürdistan emekçilerine bir çağrı, düşman için ise sürekli bir korku kaynağı olacaktır.

Cesaret, Kararlılık ve Güven Kaynağı

SALİH YOLDAŞ ARGK'NİN YENİLMEZLİĞİNİN SEMBOLÜDÜR

9 Ekim günü komutasındaki gerilla birliğiyle Şırnak'ın dağlık kesiminde sömürgeci ordu birlikleriyle şiddetli bir çatışmaya giren Abdurrahman MOTOR (Salih) yoldaş, büyük cesaret, üstün komuta özelliklerini sonuna kadar kullanarak düşmana ağır kayıplar verdirdi. Birliğini düşmanın kuşatmasından çıkardıktan sonra şehit düştü.

Silah arkadaşları, düşmanın yoğun yaylım ateşine rağmen, cesur komutanlarının soylu bedenini vahşi barbarların pençesine kaptırmadılar. Boyun eğmez kişiliği ile tanınan bu kahramanımızın ölü bedeninin bile tutsak edilemeyeceğini gören sömürgeci cellatlar öfkeden kudurmuşa döndüler. Yoldaşımızın ölüsüne ve dirisine ödüller koyan faşist düşman; Onun halkımızın bağrına gömülmesinin önüne geçemediler.

Salih yoldaş, her ne koşul altında olursa olsun Parti talimatlarını büyük bir moral, sebat ve disiplinle yerine getiren, silahına hakim, manevra kabiliyeti yüksek, üstün komuta özelliklere ve fetihçi ruha sahip seçkin bir komutandı. O, Parti Önderliğimizin "Kahramanlık ödülüne layık olmuş; Partimizin yiğit bir militanıydı.

Salih yoldaş Partimize yönelik her türlü yıkıcı, bozguncu, tasfiyeci, provokatif eğilim ve anlayışların amansız düşmanı; Parti çizgimizin yılmaz bir uygulayıcısıydı.

Partimizin değerli militanı Salih yoldaş, 1955 yılında Mardin-İdil ilçesinin Pınarbaşı (Ayinser) köyünde doğdu. Daha çocuk yaşta iken sömürgeci düşmanın baskı, sömürü, talan ve işkencelerini her yoksul Kürdistanlı gibi O da yaşadı. İnsanımıza reva görülen bu uygulamalar, Salih yoldaşta düşmana karşı yoğun kin, öfke ve özellikle de intikam duygularını geliştirdi. Yine diğer yandan TC'nin yaratarak körüklediği aile ve aşiretler arası kan davalarından etkilendi ve bu etki, Partimizle ilişkiye geçtiği yıllara kadar devam etti.

Salih yoldaş Partimize sunduğu bir raporunda bu etkiyi şöyle dile getiriyordu: *"Yöremizdeki kabile ve aşiret çatışmalarında ailemin rolü büyük olmuştur. Vurmuşlar, vurulmuşlar, köylerinden kovulmuşlar ve mültecilik koşullarında bazıları yaşamlarını yitirmişlerdir. Çocukluk yıllarımdan itibaren ailemin kan davası telkinleriyle büyüdüm. Sürekli silah ve intikamcılıkla eğitildim, ve yetiştirildim.*

Bunun yanısıra köyümüzün hudutta olması, yöre insanlarının kaçakçılıkla uğraşmasını bahane eden sömürgeciler, köyümüzü hedef almıştı. Sık sık köyümüzü basan askerler, çocuk, yaşlı demeden herkese tekme-tokat giriyor ve ağır işkenceler yapılıyordu. Ben de daha o yıllarda düşmanın bu uygulamalarına maruz kaldım Gerek köylüme ve gerekse bana yapılan bu hakaretlerin üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen halen hafızamda tazeliğini korumakta ve o anlar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmektedir. İşte TC'ye olan kinimin kaynağını burada bulur."

Evet Salih yoldaş raporunda da dile getirdiği gibi direnişçi bir öze sahiptir. Bu özü çevreleyen her türlü proletarya dışı sınıf etkilerini -Partimizle ilişkiye geçtikten sonra- büyük bir kararlılıkla yerle bir ederek Partimizin militan kişilik özelliklerini şahsında somutlaştırdı.

Bu mücadeleci yaşamı biraz daha yakından görmek gerekir: Salih yoldaş 1970 yılında aile-aşiret çatışmaları nedeniyle okulu terk etmek zorunda kaldı. Bu terk ediş daha çocukken yoksul ailesinin geçimini sağlamak için emeğini satmanın başlangıç yılı oldu. Adana, Adapazarı, Kocaeli, Ankara gibi metropol kentlerinde gücünün çok üstünde ağır ve tortu işlerde çalışmak durumunda kaldı. Yaban ellerdeki bu zorunlu kalış, onda dayanılmaz bir vatan özlemi yaratıyordu. Bu nedenle Kürdistan'a dönerek kaçakçılık yaptı. Onun için ülke dışında kalmaktansa riskli de olsa kaçakçılık yapmak çok daha iyi idi. Kaçakçılık yaparken hudutta askerlerle girdiği çatışmalarda yaralar aldı.

Siyasal yaşama önce KDP'de başladı ve sonradan buna, KAWA'da devam etti. Kısa sürede bu gibi ilkel milliyetçi ve reformist küçükburjuva hareketlerin Kürdistan halkını bağımsızlığa götüremeyeceğini görerek PKK saflarında yer aldı.

Salih yoldaş, Partimize katılımını şöyle izah ediyordu: *"İlkel milliyetçi ve küçük-burjuva Kürt maskeli güçlerle ilişkide bulunduğum yıllarda bu hareketlerin bakışları çerçevesinde bir yandan PKK'yi eleştirirken diğer yandan da onun direnişçi pratiğine saygı ve sempati duyuyordum. Nitekim 1981 yılında parti-li arkadaşlarla tanıştım. Belli bir tanışma sonunda görüşlerini kabul ederek saflarına katıldım.*

"Artık benim için insanca yaşamak PKK'li olmak demekti. PKK'nin bir militanı olmak için kendimde derin bir arzu ve istek uyandırdım ve pratikte bunun gereklerini yerine getirmek için çok çalıştım. Bana bugün böyle bir yaşamı bahşeden Partimizin direnişçi hattıdır."

Salih yoldaş, 1982-84 yılları arasında sınır boylarında başarılı faaliyetlerle Partimize önemli hizmetlerde bulundu. 2. Kongre'de ülkeye yeniden dönüş için alınan kararın uygulanmasına bilfiil katıldı. İlk müfrezelerin ülkeye aktarımını sağladı. Sonradan kitle faaliyetlerine katıldı. Bulunduğu her alanda halkın saygı, sevgi ve güvenini kazandı. İnsanlarımız arasındaki birçok çelişkiye çözüm getirdi. Sorunları, Partimizin birliğini esas alan ruhu ile çözdü.

Salih yoldaş halkımızı çok iyi tanıyan, ona doğru yaklaşan, cezbedici kişiliği ile örgütleyen, ulusal kurtuluşçu hareketimize maddi ve manevi güç kaynağına dönüştüren güçlü bir halk adamıydı. O halk arasındaki sorunları halletme ve onları birleştirmede en uygun devrimci yol ve yöntemlerle sonuç almasını beceren bir yoldaşımızdı.

Salih yoldaş Partimizin çağrısı üzerine 9 Ekim 1985'te Partimizin merkez okuluna alındı. 3. Kongre'de delege olarak yer aldı. Kongre kararlarının ülkeye aktarımı için yapılan hazırlık çalışmalarına katıldı ve bu çalışmayı şöyle değerlendiriyordu: *"Uzun bir eğitim deney ve tecrübeden sonra beklediğimiz anın heyecan ve coşkusuyla yaşıyorum. Pratiğe yürümenin son hazırlıklarının yapıldığı bu günlerde kendimi çok daha güçlü görüyor ve ülke koşullarında Partimin yapmamı emredeceği her görevi başarıyla yerine getireceğim hususunda kendime son derece güveniyor ve yeterli görüyorum. Bunun için: PKK çizgisinin yetkin pratik uygulayıcısı olacağıma, PKK militanının onurlu ve şerefli şanına ulaşacağıma, devrime ve halka yararlı olabileceğime , Parti Önderliğine, Partiye ve şehitlere olan bağlılığımı kanıtlayacağıma, verdiğim sözün eri olduğumu ispatlayacağıma, karşıma çıkacak engelleri aşacağıma inanıyorum."*

Evet Salih yoldaş, Partimizin talimatı doğrultusunda 1987 bahar **"Özgürlüğe Yürüyüş Atılımı"** ile Botan alanında görevlendirildi.

Burada sayısız eylem gerçekleştirdi. Örgütsel planda başarılı hizmetler sundu. Düşman bu büyük komutanımızı başarısız kılmak ve hatta onu düşürmek için ailesi üzerine sürekli baskı kurdu. Ama O-nun için ailesinden önce vatan ve halkı vardı. Bu nedenle O, Partiye olan güvenini, inancını, bağlılığını sürekli koruyarak coşkulu ve disiplinli çalışmalarıyla, tavizsiz ve mücadeleci kişiliğiyle düşmanın bu oyunlarına boyun eğmeyerek boşa çıkardı.

Salih yoldaş sevilen, sayılan, ciddi ve olgun bir kişiliğe sahipti. Silah arkadaşlarına sürekli güven veren, sorunların üzerine yürümede tereddütsüz, gözüpek, atılgan, enerjik, çalışkan ve fedakardı. parti yaşamında her türlü tasfiyeci, sinsi ve tehlikeli çabalara karşı daima dikkatli, duyarlı ve tetikteydi.

Bizler dava arkadaşları olarak Salih yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyor ve onun anısını zaferde yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Davut EKİNCİ (Hasan)

Hasan yoldaş, Derik ilçesine bağlı Susik köyünde 1957 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Davut EKİNCİ yoldaş, köylerinde okulun bulunmaması ve yoksulluktan dolayı ilkokul ve ortaokulu Mardin yatılı bölge okulunda okudu. Ortaokuldan sonra Dersim Öğretmen Lisesi'ni belli bir süre okuduktan sonra Siirt Eğitim Enstitüsü'nü okudu. Okul tatillerinde aile geçimine katkıda bulunmak için sömürgeci metropollerde işçilik, kendi köyünde çobanlık yaptı. Okul okuduğu 1977-78 yıllarında Partimizin geliştirdiği bağımsızlık mücadelesinden etkilenerek Parti mücadelemiz saflarına katıldı. Eğitim enstitüsünde faşistlere karşı savaşımın ön saflarında yer aldığı gibi, köy öğ-

Şehit Davut EKİNCİ yoldaş (ortada) PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş ve şehit Abduhalim Zerey yoldaşla birlikte

rencileri arasında propaganda-ajitasyon, örgütlenme çalışmalarını yürüttü. Daha okul yıllarında sömürgecilerin dikkatini çeken Davut yoldaş, 1979'da yakalanarak ağır işkencelerden geçirildi. Tutuklu bulunduğu süre içinde kararlı direnişi ile sömürgecilere herhangi bir bilgi vermeyerek serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra sömürgeciliğe karşı kini daha da bilenen Davut yoldaş, eğitim enstitüsünü bırakarak profesyonel devrimci faaliyetlere katılmakta karar kılıp Parti saflarında daha aktif görevler üstlendi. Derik alanında köy üst komitesi sorumluluğunu yaptığı bir sırada 1980 yılında sömürgecilerce tekrar yakalanarak tutuklandı. Diyarbakır zindanlarında tutuklu bulunduğu 1983 yılına kadar bu alanda geliştirilen zindan direniş eylemlerinde yerini aldı. Delil yetersizliğinden tahliye edilerek sömürgecilerce askere alındı. Davut yoldaşın, yurtsever-devrimci bilinci zindan direnişi ile pekişince TC'ye askerlik yapması ve düşmana hizmet etmesi imkansızdı artık. Nitekim çok kısa bir süre sonra bir arkadaşıyla düşman askerliğinden kaçmayı başararak Yunanistan'a gitti.

Yunanistan'da Parti ile yeniden ilişkiye geçtikten sonra, Avrupa alanında çeşitli Parti faaliyetlerine katıldıktan sonra eğitimini tamamlayarak ülke pratiğinde devrimci faaliyetlere katılmak üzere, 1985'te Partimizin merkezi eğitim okuluna gelerek burada kısa sürede güçlü gelişmeler kaydetti. Akademi bünyesinde görülen devrimci siyasi ve askeri eğitim faaliyetlerinde önemli görevler üstlenerek hem kendi eğitimini, hem de arkadaş yapısının eğitimine katkıda bulundu. Kampta kaldığı kısa bir süreden sonra Lübnan'da kitle çalışmalarında yer aldı ve bu alan çalışmalarında sorumluluk düzeyinde görevlerini başarıyla yerine getirerek Parti çalışmalarına önemli katkılarda bulundu.

1986 yazında ülke Parti faaliyetlerine katılmak üzere Mardin bölgesinde Derik-Kızıltepe-Viranşehir biriminde yer aldı. Birim içinde yönetim düzeyinde görev alan Davut yoldaş, gerek bu alan ve gerekse diğer alanlarda yapılan devrimci eylemlerde yer aldı. Ulusal kurtuluş savaşımızda 1987 Atılımının güçlü bir cephesi olan Mardin cephesinde çeteciliğe ve sömürgeciliğe karşı geliştirilen devrimci direniş eylemleri içinde aktif biçimde yer aldı.

Davut yoldaş, diğer 6 yoldaşıyla birlikte eylem sonrası düşmanın kurduğu pusuya düşerek 6 Aralık 1987 tarihinde sömürgecilere karşı son mermisine kadar kahramanca çatışarak şehit düştü.

Davut yoldaş, son derece dirayetli, sebatlı, olgun bir kişilik özellikleriyle yoldaşları ve kitleler içerisinde son derece saygınlığını kabul ettirmiş bir yoldaşımızdı. Davut yoldaşın şehit olması, halk saflarında derin bir etki yaratarak kitlelerin sömürgeciliğe karşı kin ve nefretini biledi. Davut yoldaş, yurtsever halkımızın kalbinde ve mücadelemizde yaşayacak ve manevi komutanlığını sürdürecektir.

★

Mehmet GÜLERCE (Yasin)

"Hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamaz..."

Evet, yıllar önce Ho Chi Minh, Vietnam halkına böyle seslenmiş ve bu şiar altında saf tutan Vietnam halkı, gerillanın güçlü vuruşuyla mücadelesini zaferle taçlandırmıştı.

Varlığı unutturulmak istenen bir halkın çağa uzanma umudu, azim ve kararlılığının ifadesi olarak doğan PKK, ulusal kurtuluş savaşını başlattığında, azgın bir sömürgeciliğin kanlı kuşatması ve ateş çemberi altında şaşmadan yoluna devam ederken; mücadelenin her adımında, her menzilinde bu sözün anlamını kanlarıyla tarihe yazan şehitlere, destansı direnişler sergileyen önder ve kahramanlara sahip olacağının da bilincindeydi. Bilincindeydi çünkü, tarih sürekli kanla, ateşle yazılmıştı.

Vietnam halkını zafere götüren Ho Chi Minh'in silah kadar etkili bu şiarı yıllar sonrasında Kürdistan'da ve PKK'nin mücadele tarihinde **"Direnmek yaşamaktır"**dan evrimleşerek **"Her şey bir parça özgür vatan toprağı için"**e ulaşmıştı. Bu şiar altında ulusal kurtuluş savaşımına katılan binlerden birisi de Mehmet GÜLERCE yoldaştı.

Mehmet yoldaş, 1965 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak Mardin'in Derik ilçesinde dünyaya geldi. İlk, orta ve lise tahsilini yine Derik'te yaptı. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla bağ, bahçe işlerinde ve kendilerine ait olan küçük bir manav dükkanının tezgahlarında çalıştı. Bu kadarıyla da yetinmeyip yaz tatillerinde Türkiye'ye gidiyor ve metropol şehirlerinde inşaatlarda, tuğla işlerinde çalışıyordu. Daha küçük yaştan itibaren bir yandan okula devam ederken, diğer yandan ailesinin geçimini temin etmek için göçmen kuşlar misali metropol kentlerinin birinden diğerine taşınması ve ağır işlerde çalışması, Mehmet yoldaşı oldukça dayanıklı kılmış; azimli ve kararlı bir özelliğin sahibi yapmıştı. Bu özelliklerinin yanısıra yaşama duyduğu sorumluluk ve duyarlılık; Kürdistan kıraç topraklarında mayasını tutmuş olan bağımsızlıkçı mücadeleye doğru sürüklenmişti. Bağımsızlıkçı hareketi 1978'lerde partileşerek yaygın eylemliliğe girdiğinde, Mehmet yoldaş da kararını vermeye çoktan hazır bulunuyordu. Partiye katılacaktı. Katıldı da. Parti saflarına katıldığı andan itibaren görevler üstlendi. Afiş asma, bildiri dağıtma, istihbarat toplama faaliyetlerinde bulundu.

12 Eylül 1980'de faşist cuntanın işbaşına gelişiyle birlikte ulusal kurtuluş mücadelesine ve Kürdistan halkına karşı azgın bir saldırı başlatması ve Partinin geri çekilme taktiğini uygulayarak yurtdışına çıkışı, Mehmet yoldaşın hareketten geçici de olsa ayrı düşmesine neden olmuştu. Ama O, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini zafere götürecek tek ve yegane gücün PKK olduğuna olan inancını asla yitirmemişti. PKK'nin halka verdiği söze sahip çıkacağını biliyordu. Bundan emindi. O, faşizmin ortalığa umutsuzluk ektiği anlarda bile, bulunduğu her alanda bunu savunmaktan vazgeçmedi. Partiden uzak düşmüş, ilişkisiz kalmış olduğu halde propaganda ve ajitasyon faaliyetlerine devam etmekten geri durmadı. Ailesi onu evlendirmek, yuva sahibi yapmak istiyordu. Ama O, bunu asla kabul etmedi ve ısrarla direnerek Partinin o tarihi dönüş anını bekledi.

Ve nihayet o gün, o an gelmişti. O gün, tarihi 15 Ağustos Atılımıyla gelmişti. Adeta ölüm uykusuna yatırılan halk üzerinde, bir bomba tesiri yapan 15 Ağustos Atılımıyla Mehmet yoldaş, coşkuyla dolmuş, ruhu devrimci direniş ateşinin harıyla kavrulmak, her şeyiyle ona karışmak isteğiyle dolup taşmıştı. Partinin o alana müdahalesiyle birlikte, yıl 1985'i gösterdiğinde HRK birliklerinden biriyle temas kurmayı artık başarmıştır. Artık Mehmet yoldaş, mutluluğun ve coşkunun zirvesini yaşamaktadır. Legal konumda olması dolayısıyla, bildiri dağıtma, afiş asma, yayın dağıtma eylemlerini üstlenmiş ve yerine getirmiştir. Tüm Kürdistan'da olduğu gibi, adım başı bir sömürgeci askerin bulunduğu Derik'te inanılmaz bir şekilde ilçeyi baştan aşağı HRK afişleriyle süslemiştir. Yıl 1986'dır ve sömürgeci kolluk kuvvetleri bu durum karşısında çılgına dönmüştür.

Ne var ki Mehmet yoldaş, sadece bu görevlerle yetinmek istemiyordu. Daha aktif görevler talep ediyordu. O, 21 Mart 1986'da büyük bir direniş sergileyerek şehit düşen MENTEŞİ direnişçileri gibi savaşmak istiyordu. Ancak, O'na bu imkanı sağlayacak olan yoldaşı o alandan ayrılmak durumunda kalınca, Mehmet yoldaş; *"Benim için bu yaşamın bir anlamı yoktur. Biliyorum ki beni yaşatan tek şey, vakit geçirmeden mücadeleye katılma arzusudur. Bunun dışında bir yaşamın anlamı yoktur. Teslimiyet ihanete direniş zafere götürür"* sözlerini sürekli tekrarlayıp durdu. İlişkisiz kaldığı 8 yıl boyunca Partiyle sürekli ilişki kurmanın yollarını aradı. Ve sonunda ARGK birliklerinden birine kuryelik yapan bir yoldaşıyla tanıştı. O'nun yakasına yapışırcasına yüreğinde saklı tutmak zorunda kaldığı isyanı haykırmak fırsatını yakaladı. Mehmet yoldaş; *"Onları nerede buluyorsan bul, ben patlamaya hazır bir bomba gibiyim. Yoldaşlar dağların doruklarında özgürlüğün meşalelerini yakarlarken, ben burada böyle duramam. Ben de bütün*

Devamı 31. sayfada

M. Nuri YAŞAR (Zeki)

M. Nuri YAŞAR yoldaş, 1955 yılında Diyarbakır'a bağlı Çınar ilçesinin Ömeran köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Çınar'da okudu, liseye de Diyarbakır'da başladı. Fakat maddi imkansızlıklar nedeniyle okulu bırakmak zorunda kaldı. Ailesinin geçimini sağlamak amacıyla inşaatlarda çalışmaya başladı. Sebzecilik yaptı.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi tüm Kürdistan halkını olduğu kadar Zeki yoldaşın ailesini de oldukça olumsuz etkiledi. Yoğun bir sömürü ve talanın uygulanması, hızla artan yoksullaşma ve işsizlik, Zeki yoldaşın, geçimini artık inşaatçılık ve sebzecilikle sağlamasına elvermez olmuştu. Bundan dolayı 1982 yılında Libya'ya işçi olarak çalışmaya gitmiştir. Yaşamının sürekli baskı ve sömürü cenderesi altında geçmiş olması, O'nu, Libya'da Partiyle ilişkiye geçmeye götürmüştür. Özellikle 15 Ağustos Atılımının yarattığı olumlu etkinin bir sonucu olarak aktif bir sempatizan durumuna gelen Zeki yoldaş, aktif görevler üstlenmeye başlamıştır. Ama O, yine de bu çalışmalarını yeterli görmeyerek çalışmakta olduğu işini bırakmış ve kendini tümüyle Parti ve halka adamıştır. Kendisini böylesine soylu bir adayış, mücadelenin gereklerini yerine getirmek amacıyla ülke mücadelesine aktif olarak katılma kararını vermeye götürmüştür Zeki yoldaşı. Bunun için de, askeri ve siyasi eğitim görmek amacıyla Ortadoğu alanına gelmiştir. Yoğun bir askeri ve siyasi eğitim alan Zeki yoldaş, dönemi şöyle değerlendiriyordu:

"Önümüzdeki dönem zorlu ve çetin, bir o kadar da soylu ve şerefli olan mücadele dönemini ancak doğru bir çalışma tarzıyla kapatabiliriz. Partimiz, şehitleri, önderleri, savaş esirleri ve düşmanla kıyasıya, dişediş savaşan kahraman militanlarının yarattığı bunca değerlerin hizmetimize sunulmasını, kimsenin çarçur etmeye hakkı olmadığı gibi buna müsaade de edilmeyecektir. Bütün bunlara, halkımızın içinde bulunduğu zorlu durumu da eklersek, durumun daha bir önem kazandığı görülecektir."

Zeki yoldaş, yaptığı başka bir değerlendirmesinde ise, *"... Güçlü bir fedakarlık, muazzam bir bilinç ve üstün bir siyasi uyanıklık ile, döneme ve koşullara uygun bir çalışma tarzıyla gerekli örgütlülüğü yaratacak; cesaretli, doğru taktiklerle düşmanın taktiklerini boşa çıkartacak proleter devrimci konuma rahatlıkla gelinebilir. Zorunlu olarak ulaşılması gereken konum budur. Dönemin, bizden istediği konum da budur"* demektedir.

İşte bu inançla Zeki yoldaş ülke pratiğine yönelmek, sömürgeci-faşist ve talancı TC'ye karşı savaşan yoldaşlarına kavuşmak için, daha çalıştığı dönemde Partiye sunduğu son raporunda kararlılık düzeyini şöyle vurgulamıştır:

"... Her an için en zor görevlere hazırım, son nefesime kadar da bu yolda yürüyeceğime dair tereddüt taşımıyorum... Partinin vereceği kutsal emirleri beklemekteyim."

Zeki yoldaş, Partinin kendisine sunduğu olanakları sonuna kadar değerlendirerek kendisini ülke mücadelesi için hazırladı. 1986 Ağustos'unda ülkeye giriş yaptı. Vatanına kavuşmuş olmanın verdiği sevinç, coşku ve güçle hızla pratiğe yüklendi ve önemli görevler üstlendi. Kısa sürede kitlelerin sevgi ve saygısını kazandı. Engin fedakarlığı, hoşgörüsü ve alçakgönüllülüğüyle Partiye ve halka olan sarsılmaz inancı ve bağlılığıyla örnek alınacak militan bir kişiliğe sahipti. Sürekli sözünü ettiği ve önemle üzerinde durduğu uygun çalışma tarzını tutturdu ve III. Kongre kararlarını hayata geçirmeye çalıştı. Ajan ve muhbir yapıya, devletin ekonomik kurum ve kuruluşlarına ve sömürgeci faşist TC'ye yönelik birçok eylemde yer aldı.

Ve Zeki yoldaş, 26 Ağustos 1987 tarihinde Derik'te geliştirilmek istenen çeteciliğe darbe vurmak amacıyla Derik'in Şebê köyüne düzenlenen baskında, çetelerin açtığı karşı ateş sonucu şehit düştü.

Kendinden önceki yoldaşları gibi, Zeki yoldaş da silahı elinden düşmeden görevinin başında aramızdan ayrılarak şehitler ordusuna katıldı. Aramızdan ayrılan yalnızca O'nun fiziki varlığıydı. Kendisi, ilkelerden taviz vermeyen militan kişiliğiyle, onurlu yaşamı ile her zaman aramızda yaşayacaktır. Ve doruklardaki, ovalardaki, şehirlerdeki silah ve mücadele arkadaşları, anısından aldıkları güçle düşmana daha sert vuruşlarla kavgaya devam edecekler. Çünkü şehitler, kavgayı harlandıran birer cevherdirler. Geride kalanlar bunun bilinciyle geleceğe yürümektedirler. Bu, özgürlüğe uzanan sürekli ama sert bir yürüyüştür... İşte, PKK'de şehitlere gösterilecek bağlılık ve saygı; bu yürüyüşü zafere ulaştırmakla mümkündür.

Mehmet İsa YILDIZ (Süleyman)

1973 yılında Ömerli'ye bağlı Kude köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Süleyman yoldaş, ailesinin çok yoksul olması nedeniyle okula gidememişti. Bu nedenle de daha küçük yaşlardan itibaren en ağır işlerde çalışmaya başladı. Hamallıktan beton kırmacılığına kadar bütün işlerde çalıştı. Ama bu işlerin kısa süreli oluşları nedeniyle, binlerce Kürdistanlı insan gibi O da bir iş bulmak umuduyla yurtdışına çıkmaya karar verdi. Verdiği bu karar O'nu Lübnan'a götürdü. Mücadele saflarına katılıncaya kadar Lübnan'da işçi olarak çalıştı.

Bu dönemde, ülkede yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi yankısını dünyaya duyurmuştu. Özellikle III. Kongre sonrası Mardin alanında çeteciliğe vurulan şiddetli darbeler ve yoğun eylemler Kürdistan halkını ve dostlarını sevince boğup coşturmuştu. Bu coşkuyu yaşayanlardan biri de Süleyman yoldaştı. Bu dönemde, Lübnan alanındaki Kürdistanlı işçiler arasında faaliyet yürüten PKK'lilerle tanışma olanağı bulur. ARGK gerillalarının Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine, ordu mensuplarına, çeteciliğe, hainlere karşı gerçekleştirdikleri devrimci eylemlerden etkilenir ve PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyar. Böylelikle de Süleyman yoldaş, yıllar öncesinden özlemini çektiği ama nasıl sağlayacağını bilemediği gerçek kurtuluş yolunu Partide görür. Ve bunu, kendi açısından tarihsel bir şans olarak değerlendirir. Bu şansı en iyi şekilde nasıl değerlendireceğini düşünmeye başlar. Fakat bu düşünme fazla uzun sürmez. Süleyman yoldaş, kararını verir: Partiye, halka ve devrime daha yararlı olabilmek, onun bir neferi olabilmek yönünde.

Süleyman yoldaş, bir yandan işinde çalışırken, boş zamanlarını da hiçbir ikircikliğe kapılmaksızın Parti davasına maddi ve manevi destekler sunar, bunun uğraşısını verir. 1987 Nisan ayında Parti saflarına katılır ve **Mahsum Korkmaz Akademisi**'nde eğitim görmeye başlar. Bu süreçte, gerek Akademi'deki yaşamında birçok yönleriyle örnek alınacak davranışların ve özelliklerin sahibi olması, gerekse alçakgönüllü, olgun, disiplinli bir kişiliğin sahibi olması, canlılığı ve coşkunluğu, arkadaşlarını da etkileyen özellikleri olmuştur.

Süleyman yoldaşın yüksek bir morale sahip olması, Türk sömürgeciliğine olan kininden ve ona karşı savaşma azim ve kararlılığından kaynaklanmaktaydı. Kısa süreli devrimci yaşamına rağmen Parti değerlerinin korunmasında gösterdiği duyarlılık, kurallara gösterdiği uyum ve dikkati, yoldaşları arasında da saygınlığının artmasına neden olmuştu. O'nun parti saflarına gelirken verdiği karar ve savaşma azmi, bir grup yoldaşıyla birlikte 1987 Kasım'ında Mardin alanında faaliyet yürütmekle görevlendirilmesine varır. Uzunca bir zamandan sonra vatana dönüş ve kutsal vatan topraklarına ayak basış, Süleyman yoldaşı oldukça mutlu kılar ve coşkusuna coşku katar. Ama ne var ki, vatan topraklarında savaşmak Süleyman yoldaş için çok kısa sürer: Bir grup arkadaşıyla birlikte eylem yapıp geri dönerlerken, düşmanın kurduğu pusuya düşerler. Çıkan çatışmada yoldaşlarıyla birlikte son nefesine kadar direnerek bağımsızlık ve özgürlük kavgasının şehitler ordusuna karışır.

Uğruna şehit düştükleri ulusal kurtuluş kavgası ise, şehitlerin manevi komutası altında devam edecektir.

DEVRİMCİ YAYINCILIĞIN SEÇKİN ÖRNEĞİ SERXWEBÛN 7. YAYIN YILINA GİRİYOR

Baştarafı 1. sayfada

büyük bir değer verilmiştir. Sahipleri yaşamı pahasına da olsa kralların, imparatorların baskılarına boyun eğmeden bilimi savundukları için birçok isim, ilkçağdan günümüze kadar yaşayabilmiş ve insanlık var oldukça da yaşayacaktır. Dünyanın yuvarlak olduğu ve döndüğünü iddia ettiği ve bu iddiası dönemin egemenlerinin çıkarlarına ters düştüğü için idam cezasına çarptırılan; kendisine bu kararı bildiren mahkemede, "Bu kararınıza rağmen dünya dönmeye devam edecek" diyen Galileo adındaki bilgin bu isimlerden sadece bir tanesidir. Erdemliliğin olduğu kadar erdemsizliğin kökeni de insanlık ve düşünce tarihinin derinliklerine, ilk çağlara dek uzanır.

Dünya klasiklerinin ilk sıralarında yer alan İngiliz yazarı Shakespeare (Şekspir)'ın "Atinalı Timon" adlı yapıtında anlatılan dramatik öykü bu konuda anılmaya değer bir örnektir. İlk çağ Atina'sında yaşayan Timon çok varlıklı birisidir. Görkemli konaklarında her gün ziyafetler, şölenler verilir. Etrafında kendisini çok sevip sayan, kendisine bağlı sayısız dostları vardır. Konağı, her gün ve gece ziyafet sofralarında boy gösteren dostlarıyla dolup taşar. Fakat zamanla Timon'un işleri bozulur, tüm servetini kaybeder. Ziyafet sofraları gittikçe küçülür ve sonunda kurulamaz olur. Zamanında şölen sofrasının başında Timon'a bağlılık nutukları çeken dostları birer birer sırtını döner, görünmez olur. Maddi sıkıntılar içerisinde boğulan Timon çaresiz gururunu ayaklar altına da alsa dostlarına koşar. Ne var ki, hiçbiri dönüp Timon'un yüzüne bile bakmaz, borç para vermek şurda kalsın, kendisini tanımamazlıktan gelenler bile çıkar. Bu durum Timon'un çok ağırına gider; sarsılır, yıkılır, insanlığından nefret eder hale gelir. Ancak yüreğinde için için bir intikam ateşi yanar. Bu insanlığın yüzkarası sahte dostlardan intikam almaya karar verir ve bir plan kurar. "Timon yeniden servetine kavuştu" biçiminde bir söylenti yayar Atina'da. Konaklarda ziyafet sofralarının yeniden kurulduğunu, tüm dostlarının davetli olduğunu duyurur. O akşam yeniden tıklım tıklım olur konak. Altın tabakların pırıl pırıl parladığı sofra alabildiğine görkemlidir. Sofraya geçtiklerinde, daha dün kendisini tanımayan dostları, birer birer dostluk, bağlılık nutuklarıyla Timon'u övmeye başlarlar. Sıra Timon'a geldiğinde sofranın çevresinde herkes saygılı, pür-dikkat kulak kesilir. Ve Timon'un sesi çınlar: "Tabakalarınızın kapağını açın da yalayın köpekler!" Herkes şaşkınlıkla birbirine bakar, altın tabakların kapağını kaldırırlar, tabaklar bomboştur.

İlk çağdan günümüze insanlığın birçok değer yargısı değişmiştir kuşkusuz. Her dönemin toplumsal-maddi koşullarına uygun normlar, değer yargıları ortaya çıkmıştır. Fakat tarihin her döneminde, en acımasızca baskı koşullarında bile insanlık onurunu korumak, onu yüceltmek hep olumlu ve sahip olunması gereken bir özellik olarak benimsenmiştir. Çağımızda ise bu olumlu yan, sahip olunması gereken özellik tamamen bilimle, bilimsel gerçeklikle özdeşleşmiştir. Yani hangi koşul altında olursa olsun bilimi savunmak, bilimsel gerçekliğe bağlı kalmak ve gereklerini yerine getirmek insan onurunun vazgeçilmez bir gereği sayılmakta ve bu aynı zamanda yüce bir erdemlilik olarak kabul edilmektedir.

Bu açıdan bakıldığında Serxwebûn'un, yüceltilmeye layık bu insanlık değerlerinin seçkin bir temsilcisi olduğu görülecektir. Politikada "kurt kanunu"nun geçerli olduğu koşullarda ve ortamda, savunduğu düşünce sağdan ve "sol"dan uluslararası birçok gücün dizginsiz saldırılarına maruz kalmasına rağmen Serxwebûn, bilimsel-öbjektif bakış açısını elden bırakmayan kararlı ve vakûr tutumundan asla taviz vermemiştir. Buna karşılık sömürgeci Türk burjuva basınının bilim ve ahlak dışı özelliği, üzerinde söz söylemeye dahi gerek duyulmayacak denli açıktır, belirgindir. Faşist basın bir yana, sözümona ilerici, demokrat ve "sol"cu kesimler ile bir bilim yuvası olması gereken Türkiye üniversite çevereleri ve aydınların durumu nedir? Kürdistan gerçekliği 12 Eylül faşizminin en yetkili temsilcileri tarafından bile kabul ve itiraf edilmek zorunda kalınırken, emperyal'zm bile —gerek ABD, gerekse Batı Avrupa— Kürdistan sorunu için öngürdüğü çözüm tezini açık savunur ve dayatırken, sözkonusu çevrelerin Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi karşısındaki tavırlarının yukarıda anılan Timon'un dostlarından daha erdemli ve onurlu olduğu söylenebilir mi? Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesinin, yılların katı-inkarcı kemalist politikasını bile parçaladığı günümüzde, böylesi bir tutumun bilim ve demokrasi adına kapkara bir utanç lekesi olmaktan öte ne anlamı olabilir? Elbetteki böylesi bir tutumun pratik sonuçları da vardır ki, bu da, faşizmin suç ortaklığından başka bir şey değildir. Yani bilim adına, ilericilik ve solculuk adına faşizmin uygulamaları savunulmakta, hatta bu uygulamaların şu ya da bu biçimde bir aracı durumuna gelinmektedir.

Bilime, bilimsel düşünceye saldırı her çağda olmuştur. Bilimin, özgür düşüncenin gelişmesinin kendi çıkarlarına ters düştüğünü gören egemen sınıflar her çağda bu tür gelişmelerden ürkmüşler ve durdurmak istemişlerdir. Çağımızın bilimi Marksizm-Leninizme de, başta kapitalist-emperyalist sistem olmak üzere çeşitli sömürgeci güçler ve sömürücü sınıfların saldırısı benzer nedenlerden kaynaklanmaktadır. Marksizm-Leninizm ideolojisi, ezilen sınıf ve halklar elinde bir kurtuluş silahı durumuna geldikçe ve emperyalizmin bağrında öldürücü yaralar açtıkça, emperyalizmin karşı-saldırıları da çok çeşitlilik arzetmeye başlamıştır. Kimileyin azgın bir saldırı biçiminde ortaya çıkarken, bazen de sosyal-demokrasi, yeni sozyalizm, euro-komünizm vb. adlar altında çok daha sinsi ve dolayısıyla da çok daha tehlikeli kimliklere bürünmüştür.

İşte ihtilalci Marksizm-Leninizmin kararlı savunucusu Serxwebûn, bu tür güçleri yerliyerine oturttukça, bunların Türkiye ve Kürdistan'daki çeşitli kopya ve yansımalarının maskelerini alaşağı ettikçe, sözkonusu iç ve diş güçlerin saldırıları da artmaktadır. Gerek birçok emperyalist ülkenin, kendi yasalarını bile tanımayacak ölçüde Serxwebûn'un yayın ve dağıtımını engelemeye çalışmaları, gerek sözde Marksizm-Leninizm adına yola çıkan fakat esasta Marksizm-Leninizmi tahrif eden, özünden boşaltan güçlerin karalamaları ve gerekse de bunların Türkiye ve Kürdistan'daki uzantıları olan sosyal-şoven ve reformist kesimlerin faşist basına taş çıkartan azgın saldırıları bir bütünün çeşitli parçaları olarak birbirlerini tamamlamaktadir. 7. yayın yılına girerken Serxwebûn'un bu biçimde uluslararası gericiliğin bir boy hedefi durumuna gelmiş olması, O'nun, bilimsel düşüncenin gün geçtikçe etkinliği artan kararlı bir savunucusu olduğunun kanıtı olmaktadır.

Bugün ortaya koyduğu tezlerle yalnız Türk faşist sömürgecilerini ve onlara uşaklıkta yarışan tasfiyeci güçleri değil bizzat emperyalist efendilerini de ürküten gazeteniz Serxwebûn'un düzenli olarak yayın yaşamına başlaması 1982'nin başlarına denk düşmektedir. Bilindiği üzere o dönem, 12 Eylül faşist rejimi "demokrasiye geçiş" aldatmacasının yoğun hazırlıklarını yapmaktaydı. Bir yandan anayasa hazırlıklarını sürdürürken, bir yandan da yurtdışındaki solu tasfiye etme çabalarını yoğunlaştırmaktaydı. O dönemden başlayarak Serxwebûn, bir yandan 12 Eylül faşizminin gerçek yüzünü ve iğrençliklerini teşhir ederek, Kürdistan ve Türkiye halkları ile dünya ilerici insanlığını faşizmin aldatmacaları karşısında aydınlatır, uyarırken; bir yandan da, Kürdistan ve Türkiye adına yola çıkan ve kendilerine devrimci, sosyalist, komünist diyen güçleri faşizme karşı devrimci-direniş hattına çekerek, faşizmin dayattığı tasfiyecilik ve çürümüşlük batağına düşmemeleleri için yoğun ve soylu bir çaba sarfetti.

1982'den 1987'ye kadar geçen beş yılık mücadele sürecinde olumlu ile olumsuzun ne oluğu, hangi anlayışların ezilen sınıflar ve halkların ve hangi anlayışların da faşizmin, emperyalizmin çıkarlarını temsil ettiği, direniş ve teslimiyet çizgilerinin sahiplerine neler kazandırıp neler kaybettirdiği, devrimin çıkarlarının nerede olduğu, kısacası kimin haklı kimin haksız olduğu bizzat yaşanan pratik gelişmelerle ve birçok yönüyle ortaya çıktı. Bu süreç boyunca devrim cephesinin çıkarlarının ilkeli ve kararlı bir savunucusu olan Serxwebûn, bazı teknik zayıflıklarına ve yetersizliklerine rağmen esas olarak üzerine düşen rolü oynamıştır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi 1987 yılına, her yönüyle güçlü bir zirve özelliği taşıyan III. Kongre sürecinden geçerek çok görkemli bir tarzda girdi. Part III. Kongre çizgisi temelinde partileşme sorunları, örgütsel-taktik sorunlar ve kitle sorunlarını kapsamlı bir tarzda yansıtan Serxwebûn bu yönüyle daha güçlü bir devrimci eğitim aracı oldu. '87'de Parti gerçekliğimiz, kutsal ulusal direniş mücadelemiz ve insanlığın durumu III. Kongrede netleştirilen çizgi doğrultusunda daha güçlü yansıtıldı. Yine Parti kadrolarının eğitiminde önemli bir rol oynayan, Partili militanların Kongre gerçekliği karşısında kendi durumlarını ortaya koyan değerlendirmeleri bu anlamlı zirveye nasıl karşılık verilmesi gerektiği hususunda yapıyı önemli oranda aydınlattı.

Ayrıca Serxwebûn, çok karmaşık gibi görünen Ortadoğu alanında çeşitli güçlerin durumunu çok net bir biçimde ortaya koyarak, Kürdistan Devrimi'nin neden Ortadoğu'da halk devrimleri çağını başlatan bir zemin olacağına kapsamlı izahlar getirdi. Bölgede yaşanan olaylar tarihsel ve güncel yanlarıyla ele alınıp bilimsel izahlara kavuşturuldu ve böylelikle Kürdistan Devrimi'nin rolü daha da belirginleşti.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın hemen her konuda Serxwebûn sayfalarında yer alan kapsamlı değerlendirmeleri, mücadelemizin her yönden önünü açan ve yol gösteren aydınlatıcı, güçlendirici özellikleriyle aynı zamanda çağdaş bilimsel düşüncenin de erdemli ve güçlü örneklerini teşkil etti. Kongre Konuşmaları, PKK Önderlik Gerçeği gibi değerlendirmeler; Dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan, Parti örgütlendirilmesi, silahlı mücadele, kitle çalışmaları vb. konularda derin tahlilleri içerirken, Parti militanlarının her yönüyle yetkinleşmeleri ve büyümeleri, bir halk önderi, bir komutan düzeyine ulaşabilmeleri için her türlü engeli aşmanın yolu ve yöntemini sunmuştur. Yine günümüzde en çok çarpıtılmak istenen ve bu konuda devrimcilik adına birçok çarpık akımın boy verdiği, kadının toplumdaki yeri ve rolü konusunda, "Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu" başlıklı değerlendirme, önemli bir ihtiyaca cevap vermiş ve konuya evrensel bir yorum getirmiştir. Ayrıca Ulusal Direniş Mücadelemizin daha birçok sorunları ve Türk sol hareketinin bol demogoji ile yüklü örgütsüz ve eylemsiz tarihi, 1987 yılı, TKP ve ortaklarının pratiklerinde açıkça görüldüğü gibi, Serxwebûn'da yazılanların pratikte doğrulanmasına çokça tanık olunan bir yıl oldu.

Bu yılda Serxwebûn bir de faşist rejimin durumunu, gelişen gerilla mücadelemiz karşısında temellerinden sarsılan sömürgeci TC'nin çürümüşlük ve çıkmazını tüm dünyanın gözleri önüne serdi. Yaşama umudu iyice tükenen faşist rejimin ayakta kalabilmek için başvurduğu "Özel Kolordu", "Olağanüstü Hal Bölge Valiliği" vb. uygulamalar ile "Referandum", "erken seçim" gibi aldatmacaların ne anlama geldiği ve neden bu köhnemiş rejimi çıkmazdan kurtaramayacağı konularına Serxwebûn'da geniş izahlar getirildi. Türkiye'de demokrasi mücadelesinin nasıl olması gerktiği, çeşitli güçler eliyle nasıl ve neden çarpıtılmaya çalışıldığı —ki bu güçler günümüzde faşizmin birer uzantısı durumundadir— ve tüm bu durumlar karşısında Türkiye devrimci hareketinin görevlerinin neler olduğunu yine en somut biçimiyle Serxwebûn ortaya koydu. Ayrıca çoğunluğu MİT'in güdümünde bulunan Türk burjuva basının iç yüzünü ortaya koyarak teşhir eden Serxwebûn, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi ve bu mücadelenin öncü gücü PKK hakkında faşist basınla ve hatta doğrudan MİT tarafından yayınlanan bildiri ve büroşürlerle aynı ortak dili kullanarak "sol" adına saldırıya geçen sosyal-şoven, reformist teslimiyetçi ve tasfiyecilerin de hangi güçler tarafından güdüldüğünü ortaya çıkarmıştır.

Öte yandan Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelemizde zaferin güvencesi olan Direniş Şehitlerimizin yaşamları, mücadeleleri ve kahramanca direnişlerine yer veren Serxwebûn sayfalarının aynı zamanda Kürdistan Devrim Tarihinin de birer parlak ve gurur verici sayfası olarak anılacağı muhakkaktır.

Önceki yıllarda olduğu gibi altıncı yayın yılına tekabûl eden 1987'de de gazeteniz Serxwebûn önemli görevler gerçekleştirerek rölünü oynamıştır. Ancak bu hiç eksikliği olmadı anlamına gelmez. Herşeyden önce, Kürdistan'da yaşanan savaşın gerçek boyutlarıyla yansıtılmasında zayıf kalındı. Özellikle 1987 ile birlikte daha da şiddetlenen ve ülkemizin dörtbir yanını saran sıcak savaş haberleri gereğince ve zamanında yansıtılamadı. Bunda, savaş alanlarıyla doğrudan haberleşme koşullarının güçlüğü önemli rol oynadı. Ayrıca düşmanın TV, radyo, yazılı basın vb. araçlarla, özel savaşın önemli bir ögesi olarak yoğun bir biçimde sürdürdüğü Ulusal Direniş Hareketimizi karalama kampanyasına çok daha geniş boyutlarda karşılık verilebilecekken, ancak teknik olanaklarımızın elverdiği ölçüde bu görev gerçekleştirildi. Düşmanın TV, radyo, onlarca günlük gazete, çok çeşitli diğer teknik gücüne, sınırlı bir sayfa adadi ile ayda bir kez çıkan Serxwebûn, güçlü ve kapsamlı değerlendirmelerle karşılık verdi ve denilebilir ki, düşmanın bu teknik üstünlüğünü büyük oranda boşa çıkardı.

6. yılını geride bırakıp 7. yayın yılına başarı ile giren Serxwebûn, Kürdistan Bağımsızlık ve özgürlük Mücadelesinin gelişimine paralel olarak artan görevlerle karşı karşıya olduğunun bilincindedir. Bu görevlerin yerine getirilmesi, gerek biçim gerekse içerik olarak daha da güçlü bir düzeye varmakla mümkün olacaktır. Serxwebûn'un yeni dönem yayın programı bu gerçeklikten yola çıkılarak hazırlanmıştır. Buna göre:

En başta daha seri ve sistemli bir haberleşmeye ulaşılması ve böylelikle Kürdistan'daki durum ve savaş alanlarında yaşanan gelişmelerin daha güçlü yansıtılması esas alınacaktır. Parti ve mücadele gerçekliğimizi çeşitli yönleriyle dile getiren "Parti Yaşamı-Parti Mücadelesi" sayfası, daha da geliştirilerek sürdürülecek ve bu sayfalarda cezaevlerindeki ve dışardaki direniş pratikleri yansıtılmaya devam edilecektir. Partimiz PKK'nin 10. yılı münasebetiyle III. Kongre gerçeği temelinde devrimci pratiğimizin çeşitli taktik sorunlarını ele alan tartışan ve ağırlıklı olarak çeşitli alanlarda pratik faaliyetlerin içerisinde yer alan Parti kadrolarının yazılarından oluşacak yeni bir sayfanın yararlı olacağı inancındayız. Kuşkusuz Parti Önderliği'nin, her konuda pratiğin önünü açıcı ve aydınlatıcı değerlendirmeleri, eskiden olduğu gibi yine Serxwebûn'un en güçlü sayfaları olarak yer alacaktır. Sürecin gidişatına göre iç ve dış güncel siyasal gelişmeler konusunda çeşitli yorum ve değerlendirme sayfaları doğal olarak sürecektir. Ayrıca olanaklar ölçüsünde Dünya ve Ortadoğu'daki önemli güncel gelişmeler, çeşitli dış güçlerle röportajlar, sosyalist sistemdeki gelişmeler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerini içeren dış dünya sayfasına da yer verilecektir. Bunların dışında Kürdistan ve Türkiye üzerine birçok konuda araştırma-inceleme yazıları da, yeni yayın döneminde Serxwebûn'u güçlendirecek diğer sayfalar olacaktır.

Özcesi Serxwebûn, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonraki yayın yaşamında da, devrimci yayıncılık ilkelerini herşeyin üstünde tutan, devrimci yayıncılık adına özde ve biçimde geliştirilmeye çalışılan her türlü yozluğa karşı ilkeli ve kararlı bir mücadele yürüten, yani Serxwebûn'u Serxwebûn yapar özelliklerini ne pahasına olursa olsun korumayı ve daha da yüceltmeyi esas alacaktır. Serxwebûn, yeni dönem görevlerinin üzerine, erdemli ve onurlu bir tarzda, bilimsel-objektif bakış açısının sağlamlığı ve çağımızın bilimi Marksizm-Leninizmin ihtilalcı özü temelinde yürüyecek ve kendisine atfedilen rolü oynayacaktır. Bu anlamda Serxwebûn'un her yönüyle güçlendirilmesi, kadro ve kitlelere en yoğun biçimde kavratılması ve en geniş kitlelere ulaştırılması görevi bugün herzamankinden çok önem taşımaktadır.

Diyarbakır zindanındaki PKK'li Savaş Esirlerinin Açıklaması:

BASINA VE KAMUOYUNA

Baştarafı 1. sayfada

sahip çıkma sorunu değil, insanlığa sahip çıkma ve bunun her kişi veya çevreye verdiği görevleri yerine getirme sorunudur. Yerine getirilmesi gereken insanlık borcudur.

Biz PKK'li savaş esirleri, PKK önderliğinde gelişen mücadelenin bir parçası olarak ve bu davadan dolayı burada bulunuyoruz. Bizler, sömürgeci-faşist Türk devletinin bu cezaevinde yaptığı insanlık dışı akıl almaz uygulamalara maruz kaldık. Genel olarak bugün cezaevlerinde yapılan uygulamalar aynı değildir. Ama aynı politika ve yönetmelikler gündemdedir. Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmeler, olaylar ve uygulamalardan etkileniyoruz. Aynı politikalar içinde tutuluyoruz. Bugün Kürdistan halkına karşı katliamlar uygulanır ve bir bütün olarak halkımız yok edilmeye çalışılırken, savunmasız bir durumda bulunan Kürdistan ve Türkiye halkının birer parçası olarak biz tutsakların da bu politika ve uygulamaların dışında tutulması düşünülemez.

Bu nedenle kamuoyunda ısrarla gizlenmeye ve çarpıtılmaya çalışılan gelişmelere, politika ve uygulamalara ana noktaları ile parmak basmada hem içerde bulunduğumuz durumun daha iyi anlaşılması, hem de sorumlu olan kişi ve çevrelerin sorumluluklarını yerine getirmesi için yarar görüyoruz.

PKK hareketi, doğuşundan günümüze kadar Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi vermektedir. Yıllarca PKK hareketinin verdiği mücadele kamuoyundan ya gizlendi ya da "bölücü, eşkıya, üç-beş çapulcu, vatan haini, terörist vb." adlar verilerek iç ve dış kamuoyunda çarpıtıldı. Ülkemizin ve halkımızın adı ve varlığı, mücadelemizin haklılığı, hedefleri, yol ve yöntemleri, anlayışı yanlış gösterildi. Haber gösterilmekte ve her türlü iletişim araçları ile iç ve dış kamuoyunu yanlış bilgilendirmektedirler.

PKK hareketi on yıla yakın sürekli bir direniş içinde verdiği mücadele ile kendini dosta ve düşmana kabul ettirmiş, mücadelesini tanıtmış, ülkemizin adını bile anmak istemeyenler ülke ve halk gerçeğimizi teslim etmek zorunda kalmış "üç-beş eşkıya" diyen bu TC'nin en yetkili ağızları bile Kürt gerillası, ulusal kurtuluş hareketi demek zorunda kalmış. Genelkurmaylık'tan meclise kadar en yetkili ağızlar gizli veya açık oturum veya açıklamalarla gerçeği dünya kamuoyuna açıklamak zorunda kalmış, açıkçası kendi açısından bu savaşın muhasebesini yapmıştır.

Burada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini ve güncel durumunu izah edecek değiliz. Ancak ortada gün gibi duran bir gerçeklik vardır. PKK önderliğinde verilen mücadele ile halkımız, Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) içinde siyasal ve örgütsel birliğin sağlayarak mücadele vermekte, Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) saflarında birleşerek meşru ve haklı savaşını vermektedir. Biraz objektif bir gözle bakanlar, bu mücadelenin "sınırdan sızan birkaç eşkıya, bölücü ve çete" olmadığını, ülkenin dört bir yanını kapsadığını, Hakkari, Bitlis, Siirt, Mardin, Diyarbakır, Adıyaman, Bingöl, Dersim, Elazığ, Van, Ağrı, Kars gibi illeri başta olmak üzere, "Doğu ve Güneydoğu" olarak belirlenen Kuzey-Batı Kürdistan'ın tüm illerini kapsayan bir cephe şeklinde devam eden ulusal kurtuluş savaşı olduğunu görmekte ve zaten bu durum gizlenmeye çalışılsa da iç ve dış basın, yayın organlarında siyasal çevrelerde yer almaktadır. Türk devleti, ekonomiden politikaya, askeri gücüne kadar tüm politika ve uygulamalarının temeline Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini koymuş, onu tasfiye etmeyi hedeflemiş ve Genelkurmay Başkanının kendisi bile "tek hedef PKK" diyerek gerçeği teslim etmek zorunda kalmıştır. Bu mücadele, bırakalım "üç-beş eşkıyanın" sorunu olmayı, binlerce insanın sorunu da değildir. Kürdistan'da yüzbinlerce insan mücadelede yer almaktadır. Basın mensuplarının şunu iyi bilmeleri veya araştırmaları gereklidir. Kürdistan'da operasyon yapılmadık tek bir şehir, kasaba ve köy kalmamıştır. Operasyon yapılan yerlerde en ağır baskı ve talan politikaları uygulanırken, buralarda insanlar işkenceden geçirilmemiş, vurulmamış, tutuklanmamış veya bazıları göçe zorlanmamış mıdır?

Devletin resmi ağızlarının söylediği gibi, sorun sadece "300-400 PKK canisi" sorunu olsaydı, ordusunun yarısından fazlasını Kürdistan'a sevk eder, günlük politikalarını buna göre belirler miydi? Sorun böyle basit olsaydı, NATO'nun en seçme birliklerinden oluşan, sadece halkımızın değil, Türkiye halkının ve bölge halklarının da varlığını tehdit eden ve devrimlerini imhaya yönelik olan Çevik Kuvvetler tatbikatı bu yıl yine Kürdistan'da yapılır mıydı? Resmi ağızlar bile, "gündüz külahlı, gece silahlı" derken, mücadelenin kitleler içinde kök saldığını açıkça belirtmiş olmuyorlar mı? Bırakalım bunları, mahkeme dosyalarına bakıldığında 12 Eylül'den bu yana 150.000'in üstünde Kürdistanlı insan PKK davalarında tutuklanmış ve daha fazlası da polis sorgularından geçmiştir. Bu insanların kökenlerine bakıldığında (ve sadece bugün cezaevlerinde bulunanlarınkine bakıldığında) işçi, köylü, esnaf, aydın gençlik kesiminden gelen insanlar olduğu rahatlıkla görülebilecektir. Evet, bu bir halk hareketidir. Milyonlarca insanın haklı istem ve talepleri katılımları ile yükselen, sadece Kuzey-Batı Kürdistan değil, Kürdistan'ın diğer parçaları ve halkını da etkileyen, onların desteğini de sağlayan, bölge halklarının çıkarları doğrultusunda gelişen ve ilerici insanlıkla da bağlarını oluşturan ulusal kurtuluş hareketidir.

Sömürgeci Türk devletinin geliştirdiği ve birçok çevreyi etkileyen şovenizmi geliştirmeye çalışan kampanyalarına rağmen, PKK hareketinin verdiği mücadele ile Türkiye ve Kürdistan halkı arasındaki bağlar, engellemelere rağmen güçlenmektedir. Türkiye halkının kurtuluşunda Kürdistan devrimi belirleyici bir öneme sahiptir. Kürdistan'ın kurtuluşu, Türkiye halkının kurtuluş mücadelesini de etkileyecektir. Halklarımız arasında oluşturulan dostluk ve ittifakın gelişip güçlenmesiyle, sonunun yaklaşacağını gören TC, halklarımız arasında düşmanlık geliştirerek ömrünü uzatan, masum insanları suçlarına alet etmek istemesine rağmen Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ittifakını ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'de bıraktığı etkiyi yok edemedi.

Daha düne kadar mücadelemizin varlığını inkar eden ve halen tasfiye etmeye çalışan emperyalizm (ister ABD ister Batı Avrupa) eğer TC'den Kürdistan sorununa "otonomi ya da kültürel özerklik" politikasına göre yaklaşmasını ve buna göre çözümler hazırlanmasını istiyorsa, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi artık bu çevrelerin parti ve parlamentolarında gündemden düşmüyorsa, bu, mücadelemizin uluslararası alanda ulaştığı boyutları ve politik etkisini göstermektedir.

PKK önderliğinde halkımızın verdiği savaş, haklı ve meşrudur. Halkımız özgür iradesi ile bu savaşta bağımsız bir ülke ve özgür bir gelecek için yerini almaktadır. Bu, artık hiç kimsenin gizleyemeyeceği bir gerçektir.

Hiçbir halk, bağımsızlık mücadelesi vermeden insanca yaşamayı hakketmemiştir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi veren her halk şehitler vermiş, esir alınan insanları olmuştur.

Bizler de bu mücadelenin birer neferi olarak, insanlığın çıkarı için bağımsız bir Kürdistan yaratma mücadelesinde yer aldığımız dönemde, işte bunun için yakalandık, işkence ve baskılara maruz kaldık, halen de "cezalara" çarptırılıyoruz.

Ancak bu savaşın kendisine göre kuralları vardır. Bu savaşın kurallarını belirleyen uluslararası anlaşmalar ve bunları denetleyen kurumlar vardır. Bunlar Birleşmiş Milletler yasalarında, Cenevre Antlaşması'nda, İnsan Hakları Bildirgesi'nde, Helsinki Nihai Senedi'nde, Avrupa Konseyi ve Paralamentosu ve bunun kurumlarında, savaş hukukunda mevcuttur. Bu tür anlaşmaların çoğunda TC'nin de imzası vardır. Bu uluslararası kurumlarda kendisi de yer almaktadır.

Hal böyle iken, biz tutsaklara ne bu anlaşmalarda belirlenen siyasi tutuklu veya savaş esiri muamelesi yapılmakta, ne de bir parçası olduğumuz Kürdistan ve Türkiye evlatlarına böyle yaklaşılmaktadır. Kürdistan'da verilen ulusal kurtuluş mücadesine karşın TC, dengesiz, haksız ve kuralsız bir savaş yürütmektedir. Tek bir cümle ile belirtirsek, "özel savaş politikası" hiçbir ülke tarafından doğru kabul edilmediği gibi, TC'nin imzaladığı antlaşmalarda bile bu tür politikalar ve kurallar kabul edilmemektedir. Buna rağmen TC, tam bir kuralsızlık ve kanunsuzluk içinde hareket etmektedir.

Cezaevinde bizlere hangi politikalar doğrultusunda ne gibi uygulamaların yapıldığını ve durumumuzun ne olduğunu daha evvel sizlere belirttiğimiz için değinmeye gerek görmüyoruz. Bugün ülkemiz Kürdistan'da yapılan uygulamaları ana hatlarıyla izah edersek, hem durumumuz ve biz tutsakların geleceği, hem de halkımızın durumu ve bu koşullarda onu bekleyen akıbet daha iyi anlaşılacak, sorumluluklarını yerine getirmesi gereken demokratik kamuoyu ve çevreler daha iyi aydınlatılabilecektir.

Bu nedenle biz, bugün PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı sömürgeci-faşist Türk devletinin uyguladığı ulusal imha savaşının biçimi olan özel savaşı bazı yönleri ile ve ana hatları ile izah etmeye çalışacağız.

PKK'nin kuruluş tarihi olan 1978'lerden bu yana, TC, mücadelemizin gelişmesini engellemek ve tasfiye etmek için tüm devlet aygıtları ve kuvvetleriyle beraber temel gücü olan orduyu da devreye soktu. Mücadele geliştikçe ordunun büyük gücünü Kürdistan'a aktardı. 12 Eylül 1980'den sonra ordu Kürdistan'da istediği gibi at koşturdu. Rahat bir ortamda Kürdistan halkını hallaç pamuğu gibi sağa-sola savurdu. 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli olayları ile halkımızın PKK önderliğindeki tarihsel direnme kararlılığı yeni bir döneme girerken, sömürgeci faşizm, "bitirdim" dediği bir anda ve beklemediği bir şekilde Kürdistan Kurtuluş Güçlerini karşısında buldu. "Güneş" ve "Huzur" operasyonlarıyla harcadığı tüm çabalara ve propagandaya rağmen istediği sonucu alamadığı gibi, Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerinin gelişmesini de engelleyemedi. Halk savaşı karşısında hem darbe yedi, hem de halkımız üzerindeki o meşhur otoritesi sarsılarak yıpratıldı ve dağınık güçlerini toparlamak zorunda kaldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kitleler içinde kök salarken, sömürgeci ordu halk içindeki dayanaklarını yitirdi ve her taraftan sarıldı. 1987'ye gelindiğinde daha evvel belirlenen politikalar doğrultusunda, ordu göstermelik olarak devreden çekildi ve sıkıyönetim kaldırıldı. (!) Türk devleti tarihinde ilk olarak Kürdistan'ın dört bir yanında ve üç yılı aşkın bir süredir verilen mücadeleyi engelleyemediği gibi, kalan siyasi itibarı da gidiyor ve onun temel dayanağı olan ordusu da iç ve dış kamuoyunda teşhir oluyor, iç sorunları artıyor, Kürdistan'da çaresiz kalıyordu. Bu nedenle 1987'ye gelindiğinde "Bölge Valiliği" denilen sömürge valisi ve Sömürge Valiliğinin özel savaştaki askeri gücü olan "Özel Kolordu" devreye sokuluyordu. Daha evvel devreye konulan "köy korucuğu", "kontr-gerilla" örgütlenmesi ile bu örgütlenmeyi hızlandıran TC, artık Kürdistan'da özel savaş örgütlenmesine resmen ve en "güçlü" bir şekilde son biçimlerini veriyordu.

Kürdistan'da uygulanagelen ve modern biçimde yeniden uygulamaya sokulan bu politikaların gösterdiği bir gerçeklik vardır. Siyasi olarak Kürdistan'da iflas eden sömürgeci devletin sonunu getirecek olan askeri iflasını da durdurmak ve ömrünü uzatmak, ulusal kurtuluş savaşı karşısındaki çıkmazını durdurmak için özel savaş aygıtlarını, sömürgeci savaş kurumlarını devreye soktu. Bu durum, onun Kürdistan'daki kurumlarının dağıldığının, bunu engellemek için yeni örgütlenmelere girerek ömrünü uzatmaya çalışmasının ifadesidir. Başlıca politikası, kurumları ve bunların amaçları şunlardır:

a) Bölge Valiliği: Bölge valiliği denilen şey, sömürgeci ülkelerin, kendi sömürgelerinde sosyal dayanaklarının kalmadığı ve gelişen halk hareketleri karşısında hem bu sömürge ya da eyaleti üzerinde etkinliğini sürdürmek de, yapılacak tüm katliam ve uygulamalarda devleti sorumluluktan uzak tutmak için devletin en geniş yetkilerini tanıyarak oluşturdukları, siyasal meşruluğu olmayan "sömürge valiliği"dir. Kürdistan'da sömürgeci Türk devletinin halka vereceği bir şeyi olmadığı gibi, zaten siyasal olarak tecrit ve teşhir olmuştur. Devletin yerel yönetimleri (valilik, kaymakamlık vb.) Kürdistan'da savaş koşullarında işlemez hale gelmiştir. Ayrıca, yapılan tüm faşist uygulamalardan iç ve dış kamuoyu nezdinde TC sorumludur. Ve daha da teşhir olmaktadır. Bu, devleti içerde halk ile, dışarda kamuoyu ile direkt yüz yüze getirmektedir. Var olan parlamentonun göstermelik olduğu zaten açığa çıkmıştır. Kürdistan'da ise bir savaş mevcuttur. Siyasi olarak tükenmiş ve meşruluğunu yitirmiş, halkımızı birbirine kırdırtan TC açısından sömürgeci imha savaşı için "ehven-i şer" misali en **uygun siyasal** örgütlenme, tepesinde parlamentodan daha yetkili ve hızlı karar çıkarabilen, savaşı yöneten, koordine edebilen Sömürge Valiliği'nin bulunduğu bir örgütlenmedir. Sömürge Valiliği ile siyasal bir çözüm getirmek değil, halkımızı imha etmeye yönelik çözümler hedeflenmektedir. Sözümona burjuva muhalefet çevrelerinin (SHP'den DYP'ye ka-

dar), "bu, hukuk devletine yakışmaz" vb. açıklamalarını da bırakalım, bunun siyasi bir geçerliliğinin, hukuki bir geçerliliğinin olmadığı ortadadır. Kürdistan'da yapılan tüm uygulama ve katliamlarda bu "Süper Vali"ye yetki tanınarak, her şeyden sorumlu tutularak, devletin tüm mali ve askeri gücü en geniş yetkilerle eline verilerek, ama iç ve dış kamuoyunca hesap sorulduğunda, bu kişi sorumlu tutulacak, devlet hakem rolü oynayacak, sözümona otoritesini ve siyasal itibarını zedelemeyecektir. Kısaca, Bölge Valiliği siyasal vali değil, sömürgeci-faşist imha savaşında Kürdistan'da askeri çözüm getirmek isteyen savaş valisidir.

b) Özel Kolordu: Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine ve halkımıza hedef olan sömürgeci ordunun düzenli birlikleri, aradan geçen birkaç yıl içinde büyük darbeler yiyerek gerilla savaşı karşısında çaresiz kaldı. Ordu içinde sorunlar, kaçış ve değılmalar gündeme geldi. Uzun süreli halk savaşı karşısında gönüllü olmayan insanlardan ve halka karşı zorla oluşturulan ordunun dağılması kaçınılmazdır. NATO'nun ikinci büyük ordusu olan Türk ordusu, sayıları milyonu bulsa da haklı bir savaş karşısında tutunamaz. Bu nedenle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmada, katliamları vd. tüm politikaları uygulamada Kürdistan'da temel rolü ordu oynayacaktır. Ama burada da esas rolü **"Özel Kolordu"** diye nitelenen ordu oynayacaktır. Bu, azılı faşistlerden, toplumun en tortu kesimlerinden getirilerek, özel eğitilmiş kişilerden, paralı askerlerden oluşan, ordunun en seçkin birliklerini kapsayacak şekilde, ama sürekliliği olacak profesyonel ordu ile Kürdistan'da katliamlar hedeflenmektedir. Savaş geliştikçe düzenli ordu dağılacak, TC bu düzenli özel orduyu imha savaşında temel araç olarak kullanacak ve örgütlenmesini geliştirmek isteyecektir. Diğer politikaları gibi, TC, bunun da tutmayacağını ve dağılacağını çok iyi bilmektedir. Özel Kolordu'da "Doğulu askerlerin yer alacağı" söylense de, bu gerçek değildir. Belki kendi ruhunu satmış birkaç uşak, faşist ideolojiye göre eğitilerek yer alabilir, ama Kürdistan halkını yok etmek için oluşturulan böyle bir katliam politikası da tutmayacaktır. "Doğulu ve Güneydoğulu" unsurlara güvenmeyen, nöbet bile tutturmayan TC'nin bunlara güvenerek bu ordu içine alması zaten devletin kendi yaşamı ile çeliştiği gibi, mücadelemizin gerçekliği karşısında da tutunamayacak ve iflas edecektir. TC'nin amacı ömrünü uzatmaktır. Ömrünü uzatmak için de her türlü yol ve yönteme başvurarak, yarattığı kan gölünü kan deryasına çevirmektir. ABD'nin Vietnam ve benzeri yerlerde uyguladığını ve başarısız olduğunu bilen TC'nin başarısı, halkımızın kanını daha fazla dökmekten, kendisinin boğulacağı deryayı biraz daha yaratmaktan öteye geçmeyecektir.

c) Kontr-gerilla ve Özel Timler: Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri geliştikçe, mücadele milyonlar içinde kök saldıkça, TC düzenli ordusunun, ne en seçme birliklerinin, ne de "özel ordusunun" yeterli olmayacağını çok iyi bilmektedir. Halk mücadeleye katıldıkça devletin işbirlikçileri ve istihbarat ağı dağılmaktadır. Gerilla savaşı karşısında, onun savaş taktikleri tutmamaktadır. Devletin kendisi hedef oldukça, onun karşısında görülmeyen hedefler artmaktadır. Bir bütün olarak halk onun hedefi haline gelmektedir. Milyonu bulan ordusuna rağmen, kendisi milyonlarca insana hedef olmaktadır. Gerillanın hedefi düzenli ordudur. TC'nin bu savaşta kullanması gereken güç, savaş kuralına göre ordu olmalıdır. Ama o "kontr-gerilla" ve "özel tim"leri örgütlemektedir. Peki hedefi gerilla güçleri midir? Hayır! Karşısında bulamaz ve göremez. Bu nedenle kitleyi pasifize etmek, mücadelenin halkla bağını kesmek için siyasi ve ekonomik olarak verdiği bir şey yoktur. Tersine, halkın elinde, avucunda ne varsa talan ederek almaktadır. Onun hedefi halktır ve kontr-gerilla, özel timler, halka terör estirmek için devreye sokuldu. Devletin kendisi kontr-gerillayı geliştirerek daha fazla kan döker ve dökülmesine neden olurken düzenli ordu güçlerinin de meşru olmadığını açıkça ortaya koydu. Bu terör gruplarına "Bizim Rambolarımız" diyerek, halka gözdağı vererek, köylerde operasyon yaparak, evleri yakıp yıkarak, köy meydanlarında toplu işkenceler yaparak, evinden dışarı çıkanı kurşuna dizerek, terör ve pasifikasyon faaliyetlerini sürdürecektir. Bu politika da hiçbir ülkede tutmamıştır. TC de tutmayacağını çok iyi bilmektedir. Amacı terör estirerek, kan dökerek, toplumsal zaaf ve yaralarımızı daha da büyüterek, varlığını Kürdistan'da sürdürmek, "ölmeden önce ne kadar öldürürsem kârdır, ne kadar sömürsem mübahtır" mantığıyla hareket ederek bunu yapmaktadır. Kürdistan'ın birçok köy ve kasabasında evleri yıkmış, insanları katletmiş, terör estirmiştir.

d) Köy Korucuları: Bir devletin meşruluğu, halkı ve halkın çıkarlarını korumasından geçer. Halkın güvenliğini sağlıyorsa, birşeyler veriyorsa benimsenebilir. TC, tarihinde bunu yapmadığı gibi, bugün halkımızı yok etme planlarını çok açık ve çok kapsamlı bir şekilde yapmaktadır. Ulusal Kurtuluş siyaseti ile bilinçlenen Kürdistan halkı her gün artan sayıda mücadelede yerini aldı. Sömürgeci faşizm, yaptığı uygulamalarla çıplak kimliğini ortaya koydu. Bugün bir avuç hain dışında Kürdistan'da hiç kimse bu devletin varlığını istememekle birlikte, ona karşı mücadele etmektedir. Devletin Kürdistan'da dayanağı kalmamıştır.

Ulusal kurtuluş savaşı geliştikçe devlet, halk ile karşı karşıya geldi. Ordusu halk içinde bir istihbaratı bile toplayamaz duruma düştü. Özellikle 15 Ağustos 1984'te HRK'nin ilanından sonra, ordusunun kurtuluş kuvvetlerine hedef olduğunu gören TC, sonunu da görmekte gecikmedi. Kısa sürede ordusunun dağılacağını, mücadelemiz karşısında tutunamayacağını anlayınca, özel savaşın en iğrenç ve en tehlikeli aracına başvurdu. Aşiretçiliğe ve mezhepçiliğe, kendisinin yarattığı toplumsal parçalanmışlığa dayanarak, mücadelenin en çok yoğunlaştığı alanlardan başlayarak, PKK hareketinin gidermeye çalıştığı halkımızın toplumsal zaafları ve geriliğinden faydalanarak zorla "köy koruculuğu" sistemini geliştirdi. Bazı hain feodallerin yanında masum Kürdistanlı insanları tehdit ve zorla, çeşitli vaatlerle yalan ve demagoji temelinde silah vererek, köy korcuları şeklinde eğiterek örgütledi. Ordusu ile kurtuluş kuvvetleri arasına köy korucularını bir siper yaparak devreye soktu. Yavuz döneminde ve "Hamidiye Alayları" döneminde olduğu gibi. Ama bu sefer, daha modern bir şekilde örgütlediği Kürdü Kürde kırdırma politikasını devreye soktu. Bundan hareketle köy korucularından bir işbirlikçi-milis ordusu oluşturmayı hedefledi. Bu yolla hem kendisi geri planda kalacak ve yıpranmasını, dağılmasını engelleyecek, hem de mücadelemizin kitleselleşmesini, devrimci silahlı güçlerin gelişmesini engellemeyi ve köy koruculuğunu bir hançer gibi halkımızın ve mücadelemizin kalbine saplamayı hedefleyecekti. Aynı zamanda sosyal zemini güçlendirmeyi, ordusuna hareket serbestliği ve istihbarat sağlamayı, kitlelerin devrime olan inançlarını zayıflatmayı hedefledi. Toplumumuzun güçlerini tahrip eder ve birbirine kırdırırken, kendi gücünü korumayı hedefledi. Bu handikapı mücadelemiz ile kendisi arasına bir zırh gibi koyarken de, çetelerin yaptığı katliamlardan mücadelemizi sorumlu tuttu. Bunlar vasıtası ile onlarca devrimciyi ve yüzlerce insanımızı katletti.

Mücadelemiz önünde büyük bir handikap oluşturan bu sistemin tutunamayacağını TC çok iyi bilmekteydi. Elbette bu kendiliğinden dağılmazdı. Fakat bilinmelidir ki, dünyada özel savaş ve onun bir aracı olarak işbirlikçi çetelerin örgütlenmesi nefretle kınanmaktadır. Çünkü hiçbir kurala ve savaş hukukuna sığmamaktadır. Bu devlet, kendi eliyle yarattığı örgütleme ile katliam geliştirmektedir. Köy korcuları sistemi de her gün yediği darbelerle dağılmaktadır ve tutunamayacaktır. Kurtuluş Ordusunun darbeleri altında ezilecektir.

TC, Kurtuluş Ordusunun, köy korucularına vurduğu darbeleri kamuoyuna "katliam", "kadın ve çocukların vahşice katledilmesi" olarak yansıtmaktadır. Ve kendince bir kaos ortamı yaratarak kendisine siyasal puan ve haklılık payı çıkarmaya çalışmaktadır. Milyonu bulan ordusu ile kendi devlet aygıtını koruyamayan, varlığını zorla örgütleyerek, oluşturduğu işbirlikçi silahlı çetelere dayanarak sürdürmeye kalkışan bir devlet ve onun ordusu çoktan mücadelemiz karşısında işlevsiz hale gelmiş demektir. TC de bunu çok iyi bilmektedir. O bunca kanın döküleceğini bilerek bu adımını attı. Ve zaten bunun için bu örgütlemeyi de oluşturdu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının hedefi savunmasız insanlar değildir. Savunmasız insanlar cezaevlerinde en bariz örneği görüldüğü gibi, TC'nin hedefidir. Savaş güçleri silahlıdır ve savaş alanında yer alır. TC, ordusunu geri planda tutmaya çalışırken, silahlı köy korucularını kendi ordusunun güvenliğini sağlamak ve ordusuna öncülük etmek için oluşturdu. Köy korucuları silahlı olmalarına rağmen, onları "sivil halkı korumakla" görevlendirdi. Kendisinin açıkça yapması gereken görevi onlara verdi. Kürdistan Kurtuluş Ordusu güçleri, köy korucularını hedefleyerek dağıtacaktır. Devletin destekçilerine ve işbirlikçi olan bu güçlere yönelirken, köy korucularına yönelmektedir. Ve bunlar da silahlıdır. Bu eylemlerde kadın ve çocuklar da vuruluyorsa, bu istenmeyen durumdur ve hedef değillerdir. Birkaç bin hainin milyonlarca insanın kanını dökmesine müsaade edilemez. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, 20 milyon insanı bu hain köy korucularına feda edemez. Bu ortamı, TC bilinçli olarak oluşturdu. Ve eğer istemeyerek de bazı insanların kanı dökülüyorsa bunun sorumlusu bu sonuçları başta da bilen sömürgeci Türk devletidir. Devrimci kurtuluş güçleri kan dökülmesini istemiyor ve dökülen kanların tek sorumlusu TC'dir. Köy koruculuğu dağılmaktadır ve yüzlerce insan silahını geri vermesine rağmen zorla, tehditle ayakta tutulmak istenmektedir. Haksız yere kanın dökülmesi, bu insanlara zorla bir geçim aracı ve yaşam olarak dayatılmaktadır.

e) Stratejik Köyler ve Göç Politikası: Önceden tasarlanan stratejik köy politikası artık belli dönemlerden sonra uygulanmaya konulmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelesini bastıramayan ve bunun Kürdistan'ın her alanına yansıdığını, kitleler içine kök saldığını gören sömürgeci devlet bir de bu yönü geliştirerek ve örgütlenmemizi tamamen dağıtarak ulusal imhamızı gerçekleştirmek istemektedir. Mücadelenin en çok geliştiği yerleri tespit ederek, "kalkınma, ulaşım ve hizmet için" diyerek, bu ve benzeri bahaneler altında Kürdistan insanını zorla yerinden ediyor. Üretimden kopararak mücadele ile bağlantısını kesmek istiyor. Tespit ettiği alanlarda halkı pasifize etmek ve denetim altına alabilmek için halkı belli merkezlerde yoğunlaştırıyor. Bunu, askeri güçleri ile hem halkı denetim altına almak, hem de güçlerini saldırılar karşısında koruyabilecek bir duvar örmek için yapmaktadır. Mardin, Siirt, Hakkari ve Dersim başta olmak üzere birçok ilde bu uygulanmaya konulmuşur. Amaç devrimci güçler ile halk arasındaki bağı koparmak, kendisini emniyete almaktır. Stratejik köyler yanında göç politikası da hızlandırılmıştır. Bir yandan işsizliği geliştirerek, diğer yandan yapılan operasyonlarla halkı göçe zorlayarak milyonlarca insanı Anadolu'nun belli yerlerine iskana tabi tutmaktadır. Ayrıca yüzbinlercesini Avrupa'ya, Arabistan'a satarak ülkelerinden koparmaktadır. Bu uygulamaların hemen hepsi Türk basınına ve dış basına zaten yansımaktadır. Bu politikalardan, bu imha hareketinden bir sonuç elde edilemeyeceğini TC'nin kendisi ABD'den aldığı derslerle de bilmektedir. Halk harekerleri de bu gerçeği gözlere batarcasına ortaya koymuş, bu politikaların uygulayıcıları uğranılması gereken akibetten kurtulamamışlardır. Kürdistan o eski Kürdistan, hareket o eski hareket, öderlik o eski önderlik değildir artık.

f) Yasak Bölgeler, Emniyet Bölgeleri: Yapılan uygulamalar sadece bunlar ve aşiretçiliği, bölgeciliği, mezhepçiliği geliştirme çabaları değildir. Bunlar sadece Kuzey-Batı Kürdistan'a yapılmıyor. Bu parçada çeşitli gerekçelerle (askeri vb.) yasak bölgeler ilan edilmektedir. Bazı bölgelerde köylerde geceleri sokağa çıkma yasağı konulmakta, rastgele insanlar vurulmaktadır. Kürdistanın diğer parçaları ile ilişkiler engellenmektedir. Tampon bölgeler oluşturulmaktadır. Sınır alanlarında 10 km. genişliğinde olan güvenlik şeritleri kurulmaktadır. Sınıra yakın bölgelerde "emniyet bölgeleri" oluşturularak bu alandaki nüfus kontrol altına alınmakta, insanların ayakkabısından şekerine kadar bölgeye neyin girip çıktığının, herşeyin kontrol ve denetimi yapılmaktadır. Bundan amaç, şehirler ve bögeler arasındaki ve Kürdistanın diğer parçaları ile olan ilişkileri engellemektir.

g) Ekonomik Politikalar, Sömürü ve Talan Politikaları: Kürdistan'da normal bir sömürü değil, tam bir talan politikası vardır. Özellikle 12 Eylül, buna yüklenilerek atlatılmaya çalışıldı. İşçiler adeta angarya şeklinde çalıştırılırken, enflasyon politikasıyla tüm kitlelerin geçim gücü yıkıldı. Küçük ve orta kesimler, bu sömürü politikası sonucu yoksul saflara itildi. Milyonlarca insanın ucuz emek gücü metropollere satıldı. Tarım ve hayvancılık yıkıma uğratıldı. Öyleki milyonlarca baş hayvan gaspedilircesine insanların elinden alındı. Kürdistan'ın her tarafında yoğun bir kapitalist gelişme hızlandırılırken, genişliğine ve derinliğine sömürü arttırıldı. Öyleki petrol ve kömür alanında rezervlerin durumu dikkate alınmadan, her türlü teknik kullanılarak "alabileceğim ne varsa alayım" mantığı ile üretim hızlandırıldı. Askeri opersyonlarda şehirlerde ve özellikle kırsal alanlarda ailelerin eşyaları talan edilip dağıtılırken, yükte hafif, pahada ağır ziynet vb. eşyalara el konularak savaş halinde görülen "kamulaştırmaya (!)" gidildi. Hayvanlar zorla kestirilerek, yiyeceklere el konularak ordunun iaşesi bir de bu yolla temine çalışıldı. Sürülerle başhayvan operasyonlarda alınıp götürüldü. Kürdistan'ın her alanına yol, su, elektrik vb. ağı oluşturulmakta, "Doğunun makus kaderi" yenilgiye ğratılmaktadır (!) Bunlar Kürdistan'da ekonomik sosyal yapıyı geliştirmek için değil, dağıtmak için yapılmaktadır. Talan politikasının daha rahat ve hızlı yapılabilmesi için en ücra köşeler bu ağlar içine alınmaktadır. Bu yolla sözde hem bilinçsiz insanlara devletin babalığı gösterilmekte, hem içte siyasal otorite güçlendirilmekte ve ekonomik gücün toplanılmasına çalışmakta, hem de dış kamuoyu ve siyasal çevrelerde siyasal puan toplamaya, siyasal desteklerin ve kredilerin sağlam yerlere gittiği gösterilmeye çalışılmaktadır. Diğer bir amaçta şudur; askeri operasyonların etkin olması ve sonuç alması, istihbaratın hızlı alınıp hemen müdahale edilmesi, sömürünün daha az bir masrafla yapılması için, yol-su-elektrik ve telefon ağı oluşturulmaktadır.

GAP denilen proje devletin tüm politikasını açığa vurmaktadır. Bu politikasını da emperyalizmin desteği ve aracılığı ile sürdürmektedir. TC, Kürdistan'ı sömürü ve talana açarak tekelleşti. Şimdi de tekellerin ömrünün uzatılması için Kürdistan'da bu yapılmakta ve bu yolla yoğun bir sömürgeci talan politikası uygulanmaktadır. Bir yandan halka iş alanları açtıklarını söyleyip (ki yıkımlarını, yoksullukları getirecek) siyasal desteklerinin alınacağını ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sosyal dayanağını güya zayıflatacaklarını söylemekte, diğer yandan ucuz emek gücünden içte ve dışta daha çok yararlanarak göç ve yeniden yerleşim politikalarını daha rahat uygulamaya çalışmaktadırlar.

g) Asimilasyon, Ajanlaştırma ve Toplumsal Kaos Yaratma Politikası: Savaş ve talan altında inletilen, iliklerine kadar sömürülen halkın ulusal kurtuluşta yer almaktan başka yolları yoktur ve yığınla insan her gün mücadeleye katılmaktadır. Böyle bir durumda halkın ulusal kurtuluşta yerini almaması için basın-yayın yolu, sözümona eğitim kurumları ile asimilasyon politikaları hızlandırılmaktadır. Kürt dilini konuşmak ve kültüründen bahsetmek suçtur. En basit örneği ile, tutuklu ailelerinin bile ziyaretlerde Kürtçe konuşmasına müsaade edilmemektedir. Okullarda kemalist eğitim hızlandırılırken, yetmişlik insanlar bile zorla kampanyalar şeklinde okuma-yazma kurslarından ve kemalist eğitimden geçirilmektedir. Radyo-TV gibi araçlarla beyinler sömürgeci yoz kültürle yıkanmaktadır. Gerici, çağdışı düşünceler devlet organları ve kolluk kuvvetleri vasıtısı ile de geliştirilmektedir. Ulusal uyanışa karşı gericilik hortlatılmak istenmektedir. Gerici ve sivil faşist örgütlenmeler yaratılarak silahlandırılmakta, halka karşı vurucu güç olarak kullanılmakta, öldürülen insanlar Türk basınında yansımakta, bu uygulamalar bazı burjuva çevrelerde de rahatsızlık yaratmaktadır. Toplum ekonomik ve sosyal olarak çökertilir, her türlü çağdışı düşünce be-

yinlere şırınga edilirken, bir de toplumun ahlaki değerleri, devlet tarafından geliştirilen yoksullaştırma, fuhuşu geliştirme biçiminde tahrip edilmektedir. Bunca baskı, sömürü, talan ve işkence altında korkutulup ürkütülen, çıkış yolu arayan insanlar, bir de bu yönlü yaratılan toplumsal kaoslarda eritilerek ulusal, toplumsal ve insani değerleri tahrip edilmektedir. Basında bu yönlü onlarca olay yer almakta; böbreğini satanlardan, intihar edenden, kızını veya eşini satandan, dağılan ailelere kadar, her gün körüklenerek arttırılan ve onlarcası devam eden, onlarca kişinin öldürüldüğü, çatışma ve didişmenin geliştirildiği olaylara kadar rastlanmaktadır. Halk içinde sosyal dayanağını yitiren devlet, baskı ve işkence ile, çeşitli yol ve yöntemlerle, maddi vaadlerle insanları ajanlaştırma faaliyetini hızlandırmakta, toplum içinde ajanlık ve muhbirliği geliştirmektedir.

Tüm bu politikalar güçlülüğün değil, güçsüzlüğün ve çaresizliğin sonucu ölmeye yüz tutan bir yapının varlığını sürdürmesi için yaptığı lanetlenmiş uygulamalardır.

h) Pişmanlık, İnfaz ve Ödül Yasaları, Tutuklu ve Hükümlü ve Devrimcilerin Ailelerine Yapılan Uygulamalar: Özel savaş, politika ve uygulamalarla ülkemizin her tarafında sürdürülürken, tutuklu ve hükümlülerle ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alanların aileleri özel savaşın diğer politikaları yanında bir de bu politikalara maruz bırakılmaktadır.

Pişmanlık yasası, devrimcilerin düşüncelerine ihanet ettirilmesi için uygulanmaya konmuştur. Onlarca kolluk kuvvetini vursalar bile pişmanlık duyan ve zaaf içinde olan unsurlar örgütünü, arkadaşını ve ailesini ele verdi mi, bunların kanını döktü mü, ihanet batağına battı mı "affedilmektedir." Bunun, onlarca örneği basında yer aldı ve almaktadır. Halkına ihanet etti mi ödül verilmektedir. İnsanca yaşamak için mücadele verdi mi, sadece savunduğu düşüncelerden dolayı en ağır cezalara çarptırılmaktadır. Zorla, işkencelerle, pişmanlık yasası ile ihanet dayatılmaktadır. Çeşitli zaafları olan insanlar ya bu yola düşürülmekte, ya da girmek istemediği için öldürülmekte veya bunalıma sevkedilmektedir. Ancak diğer politikalarda olduğu gibi, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, pişmanlık yasasına darbe vurarak yaşama hakkı tanımadı.

İnfaz yasası ile tutuklular teslimiyet ortamı içinde tutulmak istenmektedir. Cezaevlerinde insanca yaşamak isteyen, emir-komuta zincirini kabul etmeyenlere karşı infaz yasası Demoklesin Kılıcı gibi tutulmaktadır. En yasal bir hak için verilen dilekçelerden dolayı insanların infazı yapılmak istenmekte, disiplin cezaları verilmekte, ya da tehdit edilmektedir.

Ödül Yasası ile Kürdistanlı yurtsever-devrimcilerin başına her ne kadar 1-2 milyon "ödül" konulduğu söylense de, aslında bazılarına 10-15 milyon kadar para konmaktadır. İnsanlar zorla kelle avcılığına sevk edilmekte, basın-yayında teşvik edici propaganda yapılmakta, bildiri, afişleme, tanıtma faaliyetleri yapılmaktadır.

Tutuklu, hükümlü ve devrimci aileleri gerek görüşmelerde, gerek normal yaşamlarında sürekli baskı, takip ve yoksullaştırma, göç ettirme, teslim alma uygulamaları altındadırlar. Bir operasyonda ilk aranan yerlerdir. Dağdaki operasyonlara ve ceset teşhislerine götürülerek aylarca dağ başlarında gezdirilmekte, devletin yazdığı bildiriler zorla dağıttırılmakta, zorla köylülere kendi yakınları karalayıcı propagandalar yaptırılmaktadır.

i) Sorgu ve Yargı Sistemi: Ulusal kurtuluş Mücadelesi verilirken, elbette vurulanlar, yakalananlar, tutuklananlar olacak, kayıplar verilecektir. Ne var ki, hiçbir kanun ve yargı kurumunu hesaba katmayan özel savaş politikası bu alanlarda da uygulanmaktadır. Özellikle son yıllarda devlet PKK'lileri sağ ele geçirmemekte ve dağda yakaladığı anda "infazını" yapmaktadır. Yakalananların bir kısmı işkencede katledilmekte ya da sakat bırakılmaktadır. En belirgin örnekleri dillere desten olan ŞIRNAK sorgulamasıdır. Burada insanların gözü önünde, hepsinin gözbağlarını açarak, Abdulkadir BİÇİM adlı PKK'liyi, "Demek direneceksin ha(!)" diyerek koyun boğazlar gibi kasatura ile boğazını kesip katletmişlerdir. Aynı sorgulamada onlarcası öldürülmüştür. Sorgulamada yakalananların istisnasız hepsi en ağır işkencelerden geçirilmiş, üç aylık çocuğa ana-babası önünde cereyan verilmiş, kadınlara tecavüz edilmiştir. Burada tutuklu olan ve olaylara şahit olan, vücutlarında ömür boyu gitmeyecek işkence izleri bulunan yüzlerce tutuklu vardır. Tüm bu olaylar için delil ve şahit vardır. Ve hala bunlar uygulanmaktadır. Ajanlaştırma, kişiliksizleştirme en ağır biçimiyle sürmektedir.

Sorgulamada ifadeler işkence zoru ile, ölüm tehdidi ile, tüm yakınlarının işkenceye alınacağı tehdidiyle alınmakta ve çoğunu ise polis yazdırmaktadır. Mahkemelerde savcılık, sorgulamadan gelenlerin aynı ifadeyi kabul etmeleri için tehdit yapmakta, ifadesini kabul etmeyenlerin bazıları ya orada dövülmekte ya da oradan yeniden sorguya götürülmektedir. Cezaevlerinde polis-idare işbirliğiyle istenilen zamanda tutukluları yeniden sorguya götürmekte ve birkaç ay önce meydana gelen Mehmet KALKAN olayında olduğu gibi katletmektedirler de.

Mahkemelerin temel hareket noktasını oluşturan ve ona delil teşkil eden, veri olarak kabul edilen, sorgu ifadesidir. Bizlere özel bir yargı sistemi uygulanmaktadır. Kürdistanlı insanlara en ağır cezalar verilmektedir. Yargı biçimseldir, cezalar talimatlarla önceden verilmekte, basın-yayın yolu ile kamuoyu buna hazırlanmakta ve mahkeme bitiminde ceza okunmaktadır.

Siyasi savunmaları engellemek, siyasal kimliğimizi inkar etmek veya gizlemek, davayı siyasal özünden uzaklaştırmak bizi siyasal kimlik ve kişiliğimizden uzaklaştırıp, ihanet ettirebilmek için geçmişte vahşet düzeyinde cezaevlerinde bizlere en ağır işkence ve insanlıkdışı uygulamalar sürekli yapılırken, esas olarak siyasi savunmalarda ağır cezalar yağdırılarak, aynı hedeflere ulaşılmaya çalışılmaktadır. Davalarda, siyasi savunmalarda verilen cezaların büyük kısmını size ekte verdiğimizden dolayı, burada değinmeye gerek görmüyoruz. Kısaca, kanun ve yasalara göre, ya da savaş hukukuna göre uluslararası antlaşmalarda da yer alan siyasi tutuklu statüsüne göre, ne yargılanıyoruz ne de bunun gerektirdiği koşullara göre cezaevinde tutuluyoruz. Sınırsız bir zor ve keyfiyet içinde bu uygulamalara cezaevinde maruz kaldık, kalıyoruz ve kaldıkça kalacağız da. Zira sadece Turgut Özal'ın Amerika'da iken yaptığı açıklama çok ilginçtir ve gerçeği çıplak bir şekilde ortaya koymaktadır. Özal, Kürdistan'da yoğunlaşan bir mücadele karşısında devletin emellerini açıkça sergileyerek, "elimizde PKK'lı tutuklular yardır. Bir kısım idamlar kesinleşmiştir. Gerekirse meclisten geçireceğiz" biçimindeki sözleri ile çok tehlikeli ve bir o kadar da şantaj olan açıklamasını yaparken şunu söylemektedir: "PKK üzerimize geldikçe, biz dağdaki silahlı adamlarını yakalayamadığımızdan elimiz altında bulunan tutuklulara yöneleceğiz." Eğer idamlar gerçekleştirilirse, bu sadece PKK, Kürdistan halkı ve mücadelemiz karşısındaki acizlik, çöküş ve siyasal tükenmişliklerini gösterecek, mücadelemiz geliştikçe savunmasız insanlara (başta tutuklular olmak üzere) yönelik katliamlar düzenleyeceklerini ortaya koyacaktır. Bu durum, mücadelenin bir parçası olduğumuzu, devletin bizi siyasi tutuklu olarak savaşta nasıl rehin tuttuğunu ve mevcut koşullarda geleceğimizin güvence altında olmadığını; kamuoyunun buna sessiz kalması halinde (idam ederek değil) işkence ve benzeri imhalarla infazları gerçekleştirmeye çalışacağını, bizi savaşın rehineleri olarak tuttuğu halde, siyasi tutuklu muamelesi yapmadığını göstermektedir.

Cezaevinin geçmişini ve şimdiki durumunu kısaca sizlere belirttiğimiz için, bir daha belirtmeye gerek görmüyoruz. Zaten tüm uygulamaları ve politikaları bu koşullar ve zaman süreci içinde sizlere izah etmek mümkün değildir. Ancak şu bilinsin ki, insanlık yaşadıkça, yaşanan o süreç insanlığın benliğinde bir kara leke olarak kalacak, bizler için ne kadar kamuoyu çalışsa da bunun izleri madden ve manen silinmeyecek, insanca yaşamak için onurumuzu korumak için verdiğimiz mücadeleyi de gölgeleyemeyecektir.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ERNK ve ARGK, halkımızın mevzi, siyasi ve askeri örgütlenmeleridir. Bu haklı savaşta çekilen her acı, dökülen her damla kan, zindanlarda yatılan her gün, verilen her şehit bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ödemesi gereken bir bedeli ve bizleri bağımsızlığa, nihai kurtuluşa yakınlaştıran, dünya özgür halklar ailesiyle bizi kucaklaşmaya götüren bir adımdır. Hiçbir halk bağımsızlık ve özgürlük için savaşmadan ona kavuşamaz, sömürge halkları savaşmadan yeniden doğuşu gerçekleştiremez. Halk adına ortaya çıkan devrimciler, her türlü zorluğa, işkence ve baskıya, tarihin lanetlediği barbarca uygulamalara göğsünü siper etmeden, bu uğurda hiç kimse şehit olmadan, yaşamlarının en güzel yıllarını zindanlarda geçirmeden mücadele önündeki engelleri aşıp halka öncülük edemez. Geçmişle gelecek arasında köprü olmadan, kendilerini katık etmeden tarihin kendilerine yüklediği görevleri yerine getiremez. Tarih karşısındaki sorumluluklarını ifa edemez.

Bizler, emperyalizme, sömürgeciliğe, her türlü gericiliğe karşı bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak, Türkiye halkı ve bölge halklarıyla özgür koşullarda kendi irademizle bir arada yaşamak için mücadele verdiğimiz ve bu uğurda PKK saflarında bilimsel sosyalizm ışığında, ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda mücadele verdiğimiz için cezaevlerine hapsedilmişiz. Bu, aynı zamanda demokratik kamuoyunun özlem ve iradesine de vurulan bir zincirdir. **Biz, kendimizi insanlık için katık ettik ve edeceğiz.** Haklı olarak da onların dostluk elini isteyecek, sesimize kulak, mücadelemize omuz vermelerini isteyeceğiz. Biz, gücümüz ve bilincimiz oranında üzerimize düşeni bundan sonra da, nerede olursak olalım, ne tür çağdışı uygulamalara maruz kalırsak kalalım, yine yapacağız.

Bu nedenle biz, mücadelemizin insanlığın onurunu koruma mücadelesi, demokratik kamuoyunun mücadelesi olduğunu ve onların özlem ve talepleri için mücadele verdiğimizi belirtiyor, mücadelemize destek vermelerini talep ediyoruz.

İstediğimiz, insanlığın bize omuz vermesidir. Türk basını da, omuz vermezse bile, tarafsız kalmalı, sömürgeciliğin suçlarına alet olmamalı ve onun politikası doğrultusundaki yayınlardan vazgeçmelidir.

Sömürgeci Türk devleti Kürdistan'da PKK mücadelesini çarpıtmak, mazlum Kürdistan halkının çığa ulaşan haklı sesini bastırmak, halkımızı imha etmek için çok kan döküyor, tarihin gösterdiği tüm barbar uygulamaları yaparak her gün insanlık suçu işliyor. Kürdistan'ı, kendisini de boğacak bir kan deryasına çeviriyor. Bununla yetinmeyerek bir sürü kişi, çevre ve kurumu, kendi suçlarına alet ederek, onları da tarih karşısında suçlu duruma düşürmek istiyor.

Türk devletinin politikaları, uygulamaları ve işlediği suçlar garibimize gitmiyor ve bizim açımızdan şaşırtıcı değildir. Ama en sıradan görevlerini yerine getirmesi gereken kişi ve çevrelerin, kurumların tutumları düşündürücüdür.

Açık ki Kürdistan'da yapılan uygulamaları ve yaşanan olayları doğru-yanlış tüm yönleriyle iç ve dış kamuoyuna en azından tarafsız bir şekilde yansıtmak onların bir görevidir. Hele kendilerine ilerici, demokrat, yurtsever diyen aydınların, basın mensuplarının ise Kürdistan halkının mücadelesine destek vermek en doğal görevleridir. Biraz geçmişe ve günümüz dünyasına baktığımızda halk hareketlerine en büyük desteği aydınlar ve basın mensupları vermiştir. Daha dün Fransız aydınları, Cezayir halkının mücadelesine destek vererek, basının büyük bir kesimi Cezayir halkının sesi gibi hareket ederek, Fransız sömürgeciliğini teşhir etti, ona karşı mücadele verdi. Kimisi elinde silah sömürgeciliğe karşı savaştı, kimisi zindanlarda ağır işkencelerden geçti. Aynı durumu demokratik kamuoyu ve basın da Vietnam'da Fransız ve Amerikan emperyalistlerine karşı sürdürdü. Birçok basın mensubu emperyalizmin ve sömürgeciliğin suçlarına alet olmadığı gibi, dün Nikaragua'da bugün El Salvador devriminde olduğu gibi, gerektiğinde ya ellerinde silah ya da kameraları ile halklar için kendi kanlarını bile döktüler. Tarihin ve çağın kendilerine yüklediği görevlerin bilinci içinde hareket ederek, sömürgeci politikalara, özel savaşlara, sınırlı savaşlara karşı mücadele ettiler. Bunun sayısız örnekleri vardır. Hal böyle iken, sömürgeci-faşist Türk devletinin geliştirdiği şoven kampanyalardan nasibini alan ve ondan etkilenen, Türkiye halkının acılar içinde kıvranışlarını görmedikleri gibi, yanı başlarında yok edilmek istenen Kürdistan halkının mücadelesine, bırakalım omuz vermeyi veya tarafsız habercilik politikasını sürdürmeyi, adeta sömürgeciliğin borazanı gibi öten bir basın karşımıza çıkmaktadır. Günümüze kadar Türk basınının büyük kesimi bu şekilde hareket etmektedir. En asgari görevleri bile yerine getirmemeye, siyasal baskılar, palet sesleri, sorgulamalar, tehditlere maruz kalmalar neden olarak gösterilemez. Farklı ideolojilere sahip olmak da kişi ve kurumların asgari insani görevlerini yerine getirmeleri önüne engel olarak dikilemez. Türk burjuvazisinin etkisinde kalarak "çete, terör hareketi", "çoluk-çocuğu katleden eşkıya" diyerek görevlerini yerine getirmemek, kişilerin tarih karşısındaki sorumluluklarını ortadan kaldıramaz.

Basının en asgari görevi, Kürdistan'daki politika ve uygulamaları, gelişen mücadeleyi tarafsız bir gözle kamuoyuna yansıtmak iken, tamamen devletin resmi politikası doğrultusunda hareketi edildi, yayın yapıldı. Ülkemizde "bu kadar uygulama yapılırken, yüzbinlerce insan zindanlara tıkılırken, bir halk, operasyon, katliam ve göç politikası ile yok edilmeye çalışılırken TC'nin politikası doğrultusunda "PKK eşkıyası", "bölücü çete", "vatan hainleri" vb. demek, basın ahlakına ve sorumluluğuna ne kadar sığmaktadır? Bir Avrupalı basın mensubu gelip halk içinde araştırma yaparken, daha mı fazla bilgi ve olanağa sahiptir? "Sadece Diyarbakır cezaevinde kırkın üzerinde insan katledildi. Vahşice uygulamalar yapıldı, dört sefer ölüm oruçlarına gidildi ve onlarca insan hayatını feda etmesine, mahkeme salonlarında işkenceye maruz kalmasına rağmen, hemen hemen hiçbir olay basına yansımadı. Ya da dar ve çarpıtılarak yansıdı. Birçok basın mensubu ta Latin Amerika'ya, Uzakdoğu'ya kadar gidiyor, gezi ve toplantılara katılmakta; oraları Türkiye kamuoyuna tanıtırken, gözünün önünde bir halk yok edilmek istenir ve Türkiye halkı da sömürü altında inim inim inletilirken en ufak bir yazıyı bile yazmaya, yazsa da doğru aktarmaya cesaret edemiyor. Basından istediğimiz, mücadelemizin propagandasını yapması değil, en azından tarafsız bir şekilde TC ve halkımız arasında olan savaşın politika ve uygulamalarını, iç ve dış kamuoyunda etkilerini kendi sorumlulukları içinde, insani değerlere sahip çıkarak yayınlamasıdır. İstediğimiz, insanlığın bize omuz vermesidir. Türk basını da, omuz vermezse bile tarafsız kalmalı, sömürgeciliğin suçlarına alet olmamalı ve onun politikası doğrultusundaki yayınlardan vazgeçmelidir.

Ülkemizi ve halkımızı gezin, görün, tanıyın. Bu halka ve bizlere neler uygulandı, neler uygulanmak istendi, öğrenin, insanlığa iletin. Sizlerin bile girmesi yasaklanan alanlarda ve operasyonlarda halkımız üzerinde katliam provalarının nasıl yapıldığını görün. Kendi düşünceniz, diliniz ve kaleminizle insanlık onuruna sahip çıkarak insanlığa, halkımıza, Türkiye halkına karşı işlenen suçların ne olduğunu gösterin.

Sizler ve demokratik kamuoyu sesimize kulak verdikçe, mücadelemize omuz verdikçe, dostluk elinizi bize uzattıkça, insanlığın onurunu koruma ve insanca yaşama mücadelesinde bir nebze de olsa sevinecek, güçleneceğiz. Ve TC, halkımıza ve bize yaptığı bu uygulamaları bu düzeyde yapamayacaktır. Sessiz kalındıkça, sizleri suç ortağı yaptıkça, bu politikalarını pervasızca uygulamaktan çekinmeyecektir.

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

BAGÊR (Kasırga) - II

İsmet DOĞRU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Parti, kadroların Parti içi ve Parti dışı gelişmeleri yakından izleyebilmeleri ve kişisel eğitimlerini daha güçlü bir şekilde geliştirmelerini sağlamak için III. Kongre belgelerini zamanında aktarmakta, böylece kadroların yürüttükleri hazırlıklara yön vermektedir. Bu belgelerin, dağların doruklarına, uygun vadilere konumlanmış olan Parti güçlerine yetiştirilmesinde kar, tipi, fırtına hiçbir engel oluşturamamakta; PKK partizanları büyük bir cesaret ve fedakarlıklarla 24 saat kar ve tipiye aldırmadan ve onunla yoğun bir mücadele içinde yol katedip Parti belgelerini zamanında aktarmakta, hazırlanmış olan rapor ve yazıları ise Partiye ulaştırmakta ve böylece Parti ile Partinin kadro ve örgüt birimleri arasında gerekli olan örgütsel bağları sağlamaktalar.

Hiç beklemediğin yoğun kar yağışlı bir günde veya sert bir rüzgarın estiği dondurucu havanın ağızdan çıkan buharı hemen buza dönüştürdüğü bir başka günde nöbetçi arkadaş gelenlerin olduğunu bildirir. Partizanlar gerekli önlemleri aldıktan sonra, gelenleri kontrol altına alarak beklerler. Biraz sonra arkadaşlar olduğu haberi üsse ulaşır. Bu haber üzerine üs'te bulunanlar Partiden gelecek belgelerin ve haberlerin vereceği sevincin beklentisi içinde, Zağrosların amansız kışına meydan okuyarak yol kateden arkadaşlarını beklerler.

Gelenler de üsse kavuşur kavuşmaz görevlerini başarmanın rahatlığı içinde ve arkadaşlarına kavuşmanın verdiği bir duyguyla onların da yüzünü bir sevinç ve mutluluk dalgası kaplar. Sırtlarında taşıdıkları yayın, yazı ve haber dolu çantalarını çıkardıktan sonra dinlenmeye, üs'te bulunanlar ise sorumlu arkadaşlarca kendilerine dağıtılacak yeni yayınları beklemeye çekilirler. Yayınlar alınır alınmaz, herkes bir nefeste yazılanları bitirmek istercesine okumaya dalar, adeta onlarla bütünleşir, onların içinde erirler.

III

Yürütülen çalışmalar sonuç aşamasına gelmiş. Baharla birlikte III. Kongre çizgisine gerekli karşılığı verebilecek örgütsel ve eylemsel atılım gerçekleştirmenin büyük coşkusu ve sabırsızlığı tüm partizanları kaplamaya başlıyor. Gerçi mevsim olarak bahara bir aydan fazladır girmişiz, fakat Nisan ortalarında olmamıza karşın Zağros, her tarafı bembeyaz kışı yaşıyor; hala kar düşüyor. Partizanlar, Partiden gelecek son talimata göre yönelimlerini belirlemenin beklentisi içinde güvenlikleri nedeniyle yer değiştirme hazırlıklarına başlar ve bir gerilla birliği yola çıkar. Bir gün sonra yola çıkmak üzere benim de içinde yer aldığım gerilla birliği hazırlıklarını yapmaya başladı. Her arkadaşa gücüne göre taşıyabileceği yük belirlendi. Ve herkes yükünü denklemiş, yola hazırdı.

Son hazırlıkların gözden geçirildiği 19 Nisan sabahı kahvaltı yapıldıktan sonra, her arkadaş yola çıkmak üzere hazır ve ayakta bekliyor. Hava biraz bozuk. Yola çıkmanın uygun olup olmayacağı sorusu belli belirsiz kafalarda şekilleniyor, fakat birliğimiz yol almaya kendisini o kadar adapte etmiş ki, hava durumunun yol için uygun olup olmayacağı tartışmasına, bu yönlü bir düşüncenin dile getirilmesine ihtiyaç dahi hissedilmiyor. Nasıl olsa bir günlük yoldur, ne olursa olsun dağın zirvesini aşıp konumlanacağımız noktaya varırız. Açıkça ifade edilmemiş de olsa, davranışlardan bunu çıkarmak mümkün ve birliğin genel kanısı böyleydi. Nitekim birliğimizin komutanı C... arkadaşın dağlarda yankılanan gür sesi kulaklarımızda çınladı:

«Yola çıkıyoruz.»

Komutanımız bir yandan birliği dizliyor, diğer yandan dizilenler hemen yola koyuluyor. Böylece günboyu sürecek olan yolculuğumuz başlamış oluyordu. Öncü grup, orta otomatik silahların yer aldığı orta grup ve arka grup olmak üzere dizilişimiz gerçekleşmişti. Arka grupta yer alan arkadaşlar, yükleri ağır olanlar ile birliğin yürüyüş temposuna ayak uyduramayanlardan oluşuyordu. Ben bu grup içinde yer almıştım. Tabii ki yüküm ağır olduğu için değil —ki yükü en hafif olanıydım. Sorumlu arkadaşlar durumumu bildikleri için bana ağır yük verilmemişti—, birliğin yürüyüş temposuna ayak uyduramayacağım bilindiği için bana arka grupta yer verilmişti. Bir yıllık hareketsizliğim ise beni daha da ağırlaştırmıştı. Bu da işin cabasıydı.

Kürdistan'ın binlerce yıllık tarihine tanık olan, o tarihle birlikte yaşayan ve adeta o tarihin kendisi olan Zağrosların doruklarına tırmandıkça hava buz kesmeye başlıyordu. Suratlarımızı parçalıyordu. Rüzgar, kendi ekseninde dolap gibi dönüp havada yağan kar ile yerdeki karı dolu bulutları haline getirip burnumuza, ağzımıza, kulağımıza ve gözümüze tıkıyor, kırbaç darbeleri gibi şaklıyordu. Bazen adım atamaz hale geliyor, rüzgar hızının hafif düşmesini bekleyip yola koyuluyor, bazen de sırtımızı rüzgara dönerek yan yan veya arka arka yürümeye, yol almaya çalışıyorduk. Halkımız bu fırtınalı rüzgara Bagêr, bu tür günlere Bagêr günleri adını koymuş. Öyle sıradan bir rüzgar değil, kervankıran adamyiyen bir rüzgar. Bundan dolayı halkımız, yıllarca tabiatla içiçe çağın her türlü teknik olanağından yoksun ve en ilkel koşullarda yaşamanın verdiği derin bir tecrübeyle, bu tür günlerde yolculuk yapmaz. Kapıdan dışarıya adımını atmaz. Halkımız arasında konuya ilişkin birçok olay rivayet, hikaye edilir.

«Bilmem hangi dönemin en büyük karında yolda kalan falankes, atını veya devesini keserek karnını deşer, fırtına duruluncaya kadar orada bekler, ancak böylelikle hayatını kurtarır.» Hatta halk arasında mevsimin bazı günleri bu tür olaylarla nitelendirilir. Kış mevsiminin bu tür oldukça sert geçen günleri karşısında önceden özel önlemler geliştirilir.

Yol almadaki zayıflığım, Zağros'un doruklarındaki Bagêr'in karşıt cephesiyle birleşince giderek yürüyüş tempom düşmeye ve gruptan kopmaya başladım. Fakat PKK'nin bu tür yolculuklara da taşırdığı büyük bir birlik ve fedakarlık ruhu beni yalnız bırakmıyor. Büyük direniş şehidimiz, halkımızın önderi değerli komutanımız Agit yoldaşın bir anı yazısında da belirttiği gibi artık «arda kalan dona kalmıyor, kurda kuşa yem olmuyor.» Zira PKK partizanları sadece kendi arkadaşlarını değil, halktan karşılaştıkları herkesi bu tür yolculuklarda yalnız bırakmıyor, tehlikelerden kurtarıyor. Zaten birliğimiz daha yola çıkışında muhtemel bu tür durumları dikkate alarak, bu konuda güçlü bazı arkadaşları görevlendirmişti.

Birliğimiz ilerledikçe birlikle aramdaki mesafe açılıyor. İlk başlardan beş-altı arkadaş arkada kalmıştık. Fakat benim tempom düştükçe, benimle olan arkadaşlardan da koptum. Kendimi zorlayarak, beş-on dakikada bir dinlenerek yol katetmeye çalışıyorum, ama kaplumboğa yürüyüşüyle koca Zağroslar aşılmaz ki!

Diğer arkadaşlar da bizden kopup birliğe yetişmek üzere hızlandılar. Ben ve arkada kalanların dona kalmasını, kurda kuşa yem olmasını engellemekle görevli F... arkadaş da kalmıştı. Ben oturdukça, F... arkadaş:

«Oturma, tehlikelidir» diyerek uyarılar yapıyordu.

F..., geçirdiği bu tarzdaki onlarca yolculuk nedeniyle oldukça deneyim kazanmış ve bundan dolayı durumun ciddiyetini kavrıyordu. Sonucun fazla iyi olmayacağını hemen kestirmiş ve bu tür durumlarda kaçınılmaz olarak yürütmek, oturmayı engellemek ve sürekli hareketli olmayı sağlamak gerektiğini bildiği için durmadan beni zorluyordu. Fakat yoldaşlık ilişki ve anlayışını, saygı ve sevgisini de elden bırakmamaya çalışıyor; en kutsal olan bu değerlere azami dikkat göstererek zaman zaman kızıyor, ses tonunu yükseltmek zorunda kalıyordu.

O kızdıkça, «Seni anlıyorum ama ne yapayım! Daha fazlası için kendimi zorluyor, fakat güç yetiremiyorum» diyerek kendi içimde söyleniyordum.

Diğer yandan da biraz daha kendimi zorlayıp yola devam etmek istiyorum. Daha birkaç metre yürümeden Bagêr bir bend gibi önüme dikiliyor.

«Benim derdim bana yetmiyormuş gibi bir de sen başıma bela olma» diyerek kahrediyorum.

Düşe kalka, zorlana zorlana mola vermiş olan birliğimize yetiştik. Bundan sonrası fazla inişli-çıkışlı olmadığı için biraz yürüyebildim. Birlikle aramda biraz mesafe olmakla birlikte bir-iki km kadar yol alabildim. Bu kez M... arkadaş arkada kaldı. F... ve S... arkadaşlar bu kez onu getirmeye çalıştılar. Ben biraz şakalaşarak:

«Faysal ben gidiyorum, artık senin görevin Me..'yi getirmektir.»

Biraz yürüdükten sonra önümüze bir yokuş daha çıktı. Hem de Zağrosların en zirvesine çıkan bir yokuş. Birkaç adım attım, tamamen kesildim. Başladım bu kez yokuşlara kızmaya, onlardan yakınmaya:

«Varacağımız noktaya kadar biraz düzlük olsaydı, ya da yokuş aşağı yola devam etseydik ne kadar güzel olacaktı» diyerek kendi içimde söylenmeye başladım.

Bu durumda yol almaya çalışırken, arkada kalan Me.. ve onu getirmekte olan F... ve S... arkadaşlar bana yetiştiler. Diğer iki arkadaş yola devam ederken F... yine benimle birlikte kalmak durumunda kaldı.

F...'nin zorlamasıyla biraz daha yol aldım. Fakat tamamen kesilmiştim, adım atacak hal kalmamıştı. Fırtınanın etkisiyle duyu organlarım duyarsızlaşmış, fazla bir şey hissetmemeye başladım. F... son kez haklı olarak ve kızarak beni uyardı:

«Yürümezsen tehlikeli olur, kalır donarsın.»

Söylenenleri anlıyorum, ancak artık güç yetiremiyordum. Yorgun bir insanın en çok arzu ettiği, evine dönüşünde kendini yatağın üzerine uzatarak yorgunluğunu gidermesi gibi ben de gayri ihtiyari kendimi kar üzerine attım. F..., fazla bir şey yapamayacağını anlamıştı. Yükü ağır olmasına karşın benim çantamı da sırtına vurdu ve bizden epeyce uzaklaşmış olan birliğimizin komutanı C...'ye seslenerek gelemediğimi, burada kaldığımı bildirip yola devam etti.

Ben ise bakışlarımla, F...'yi gıpta ederek bir müddet izledim. Sanki hiç yol almamış, sırtında onca yük yokmuşçasına Zağros'a ve onun Bagêr'ine meydan okuyan ince uzun bacaklarıyla yolu adımlıyordu.

«Hele şu karga burunlu dağ kartalına bak» diye söylendim.

Hayranlığım daha da arttı. Birkaç dakika içinde sanki kartal gibi uçmuştu. Gözlerimin önünde kayboldu. Şairin şiirindeki bir dizesinde yaptığı nitelendirmeyi anımsadım; şöyleydi:

«Ve karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak...»

Evet! Bizim dağ kartalı da «karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak» gözlerimin önünden kayboldu.

Ancak içi rahatlayarak beni bırakıp gitmediğini de farkediyordum. Fakat biraz da rahattı. Zira birliğimizi haberdar etmiş ve bir anlamda bana karşı olan sorumluluğu kalkmıştı.

Ben yarı-uyuşmuş, karın üzerine çökmüş bir haldeyken, C... arkadaşın gür sesiyle biraz kendime geldiğimde, S... arkadaşla birlikte yanıbaşımda bekliyorlardı. C... bağırıyor, kızıyor, beni itekleyerek yürütmeye çalışıyor; ama nafile! Adım atacak durumum kalmamıştı. S... birliğe yetişmek üzere yanımızdan ayrıldı. Biraz sonra A... ve R... arkadaşlar, battaniyelerle birlikte geldiler. A... üzgün üzgün beni süzüyor; R... ise şaşırmışcasına bakınıp duruyor, durumuma bir anlam veremiyordu. Her üç arkadaş koltuk altlarıma girerek yürütmeye çalışıyorlar, ancak beş-on adımdan fazla atamıyorum. Birlik ilerlemiş, giderek arkadaşların durumu ağırlaşıyor, tehlikeli de olabilir. Nitekim en doğru bir sonuca varılarak kar üzerine iki battaniye serildi, ben kendimi battaniyelerin üzerine yığılırcasına attım.

C... ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştı. Fakat ayakkabı bağları buz tutmuştu. Kendisinin de elleri uyuşmuş, tutmuyordu. Bu kez, S... arkadaşın bir küçük orağı andıran bıçağıyla ayakkabı bağlarını kesti, ayakkabıları ayağımdan çıkardı. Battaniyelerin üzerine uzanır uzanmaz yarı baygın gibiydim. Ancak C...'nin:

«Bu da ekmek, acıkırsan yersin» dediğini duydum. Üzerime battaniye atıp ayrıldıklarını farkettiğimi hatırlıyorum.

Bir kez uyandım. Nefes alışını rahatsız eden bir boğukluk hissettim. Üzerimdeki battaniyelerden birisinin köşesini hafif araladım. Birden soğuk bir hava içeri girdi. Nefes alış-verişim rahatlamıştı. Havanın alacakaranlık ve boğuk olduğunu da farkettim. Tekrar üzerime battaniyeleri çekerek uyudum. İkinci kez uyanıp da battaniyeyi araladığımda havanın aydınlanmış olduğunu gördüm. Kuş sesleri de kulağıma gelmeye başladı. Diğer battaniyeyi de kaldırdığımda sıcak bir güneş ve ılık bir hava, yüzüme adeta okşarcasına bir rahatlığı verdi.

Battaniyeleri üzerimden attım. Ayakkabılarımı giydim. Biraz ekmek yemeye çalıştım, fakat lokma boğazımda düğümleniyor, bir türlü mideye doğru yol almıyordu. Biraz boğazı aştığında da kusar gibi oluyordum. Çok da susamıştım. Kar yiyerek susuzluğumu gidermek istedim. Ancak Bagêr'in savurduğu kepek gibi kar hiç yenmiyor ki. Yendiği zaman da acı bir tad ağza veriyordu. Bereket battaniye üzerinde donmuş olan kar, güneşin etkisiyle hafif sulanmıştı. Onu yiyerek susuzluğumu kısmen gidermiştim.

Konumlanılacak noktaya doğru gitmek istedim; birkaç adım attınca zorlanıyordum. Yol alamayacağımı anladım. Diğer yandan da, yürüsem bu kez battaniyelerden de uzaklaşmış olacaktım. Arkadaşlarla buluşamam kaygısıyla yeniden dönüp battaniyelerin üzerine, güneşin yaşama canlılık kazandıran sıcaklığı altında uzandım.

Arkadaşların beni almaya, en azından akibetimi öğrenmeye geleceklerinden emindim. Bu nedenle ayak ayak üstüne atmış kaygısızca ve rahatça uzanmıştım. Etrafımda bir-iki kuş dönüyor, çevrede de bazı kuş seleri geliyor. Birden ölüler etrafında dönen kuşlar aklıma geldi; o anda da biraz ölümü düşündüm. «Ya şimdi burada bir ayı çıksa ne yapabilirim?» diyerek kendi kendime düşünüyorum. Saate bakıyorum, bir de güneşin batıya doğru kayışını izliyorum: Zaman oldukça ilerlemişti. Arkadaşlar niye gelmediler; herhalde bu geceyi de burada geçireceğim düşünceleri içinde kendi kendime fikir yürütüyorum, biraz da dalmıştım.

Kulağıma gelen bir sesle birlikte dalgınlıktan sıyrıldım. Gözlerimi çevirdiğimde, F... yanıbaşımda dikilmişti. Saat 13.00 dolaylarıydı. Derin bir hoşnutluk ve sevinç duygusu bedenimi kapladı. F... de sevinçle daha yukarda, tepenin başında bekleyen arkadaşlara seslenerek:

«Arkadaş yaşıyooor... arkadaş yaşıyooor!..»

Yine ben kendi kendime söylenerek:

«Halla halla, ben ölümden mi dönmüşüm?»

Demekki durumun ciddiyetinin fazla farkında değilmişim. Daha sonra arkadaşların anlatımlarından anlıyorum ki durumum oldukça ciddiymiş. Diğer yandan ben bir gece kaldığımı sanıyorum; halbuki iki gece dağda yatmışım. Yani 48 saat kar ve fırtına içinde kalmışım. Ama ben hiç farkında değilim.

Birliğimiz ise çok büyük zorluklarla ancak sabaha doğru üsse kavuşuyor ve üstelik fırtına, yani bizim Bagêr hala devam ediyor, gündüz de sürüyor. Bu durumda arkadaşların bugün de gelmeleri

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

BAGÊR (Kasırga) - II

İsmet DOGRU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Parti, kadroların Parti içi ve Parti dışı gelişmeleri yakından izleyebilmeleri ve kişisel eğitimlerini daha güçlü bir şekilde geliştirmelerini sağlamak için III. Kongre belgelerini zamanında aktarmakta, böylece kadroların yürüttükleri hazırlıklara yön vermektedir. Bu belgelerin, dağların doruklarına, uygun vadilere konumlanmış olan Parti güçlerine yetiştirilmesinde kar, tipi, fırtına hiçbir engel oluşturamamakta; PKK partizanları büyük bir cesaret ve fedakarlıklarla 24 saat kar ve tipiye aldırmadan ve onunla yoğun bir mücadele içinde yol katedip Parti belgelerini zamanında aktarmakta, hazırlanmış olan rapor ve yazıları ise Partiye ulaştırmakta ve böylece Parti ile Partinin kadro ve örgüt birimleri arasında gerekli olan örgütsel bağları sağlamaktalar.

Hiç beklemediğin yoğun kar yağışlı bir günde veya sert bir rüzgarın estiği dondurucu havanın ağızdan çıkan buharı hemen buza dönüştürdüğü bir başka günde nöbetçi arkadaş gelenlerin olduğunu bildirir. Partizanlar gerekli önlemleri aldıktan sonra, gelenleri kontrol altına alarak beklerler. Biraz sonra arkadaşlar olduğu haberi üsse ulaşır. Bu haber üzerine üs'te bulunanlar Partiden gelecek belgelerin ve haberlerin vereceği sevincin beklentisi içinde, Zağrosların amansız kışına meydan okuyarak yol kateden arkadaşlarını beklerler.

Gelenler de üsse kavuşur kavuşmaz görevlerini başarmanın rahatlığı içinde ve arkadaşlarına kavuşmanın verdiği bir duyguyla onların da yüzünü bir sevinç ve mutluluk dalgası kaplar. Sırtlarında taşıdıkları yayın, yazı ve haber dolu çantalarını çıkardıktan sonra dinlenmeye, üs'te bulunanlar ise sorumlu arkadaşlarca kendilerine dağıtılacak yeni yayınları beklemeye çekilirler. Yayınlar alınır alınmaz, herkes bir nefeste yazılanları bitirmek istercesine okumaya dalar, adeta onlarla bütünleşir, onların içinde erirler.

III

Yürütülen çalışmalar sonuç aşamasına gelmiş. Baharla birlikte III. Kongre çizgisine gerekli karşılığı verebilecek örgütsel ve eylemsel atılım gerçekleştirmenin büyük coşkusu ve sabırsızlığı tüm partizanları kaplamaya başlıyor. Gerçi mevsim olarak bahara bir aydan fazladır girmişiz, fakat Nisan ortalarında olmamıza karşın Zağros, her tarafı bembeyaz kışı yaşıyor; hala kar düşüyor. Partizanlar, Partiden gelecek son talimata göre yönelimlerini belirlemenin beklentisi içinde güvenlikleri nedeniyle yer değiştirme hazırlıklarına başlar ve bir gerilla birliği yola çıkar. Bir gün sonra yola çıkmak üzere benim de içinde yer aldığım gerilla birliği hazırlıklarını yapmaya başladı. Her arkadaşa gücüne göre taşıyabileceği yük belirlendi. Ve herkes yükünü denklemiş, yola hazırdı.

Son hazırlıkların gözden geçirildiği 19 Nisan sabahı kahvaltı yapıldıktan sonra, her arkadaş yola çıkmak üzere hazır ve ayakta bekliyor. Hava biraz bozuk. Yola çıkmanın uygun olup olmayacağı sorusu belli belirsiz kafalarda şekilleniyor, fakat birliğimiz yol almaya kendisini o kadar adapte etmiş ki, hava durumunun yol için uygun olup olmayacağı tartışmasına, bu yönlü bir düşüncenin dile getirilmesine ihtiyaç dahi hissedilmiyor. Nasıl olsa bir günlük yoldur, ne olursa olsun dağın zirvesini aşıp konumlanacağımız noktaya varırız. Açıkça ifade edilmemiş de olsa, davranışlardan bunu çıkarmak mümkün ve birliğin genel kanısı böyleydi. Nitekim birliğimizin komutanı C... arkadaşın dağlarda yankılanan gür sesi kulaklarımızda çınladı:

«Yola çıkıyoruz.»

Komutanımız bir yandan birliği diziyor, diğer yandan dizilenler hemen yola koyuluyor. Böylece günboyu sürecek olan yolculuğumuz başlamış oluyordu. Öncü grup, orta otomatik silahların yer aldığı orta grup ve arka grup olmak üzere dizilişimiz gerçekleşmişti. Arka grupta yer alan arkadaşlar, yükleri ağır olanlar ile birliğin yürüyüş temposuna ayak uyduramayanlardan oluşuyordu. Ben bu grup içinde yer almıştım. Tabii ki yüküm ağır olduğu için değil —ki yükü en hafif olanıydım. Sorumlu arkadaşlar durumumu bildikleri için bana ağır yük verilmemişti—, birliğin yürüyüş temposuna ayak uyduramayacağım bilindiği için bana arka grupta yer verilmişti. Bir yıllık hareketsizliğim ise beni daha da ağırlaştırmıştı. Bu da işin cabasıydı.

Kürdistan'ın binlerce yıllık tarihine tanık olan, o tarihle birlikte yaşayan ve adeta o tarihin kendisi olan Zağrosların doruklarına tırmandıkça hava buz kesmeye başlıyordu. Suratlarımızı parçalıyordu. Rüzgar, kendi ekseninde dolap gibi dönüp havada yağan kar ile yerdeki karı dolu bulutları haline getirip burnumuza, ağzımıza, kulağımıza ve gözümüze tıkıyor, kırbaç darbeleri gibi şaklıyordu. Bazen adım atamaz hale geliyor, rüzgar hızının hafif düşmesini bekleyip yola koyuluyor, bazen de sırtımızı rüzgara dönerek yan yan veya arka arka yürümeye, yol almaya çalışıyorduk. Halkımız bu fırtınalı rüzgara Bagêr, bu tür günlere Bagêr günleri adını koymuş. Öyle sıradan bir rüzgar değil, kervankıran adamyiyen bir rüzgar. Bundan dolayı halkımız, yıllarca tabiatla içiçe çağın her türlü teknik olanağından yoksun ve en ilkel koşullarda yaşamanın verdiği derin bir tecrübeyle, bu tür günlerde yolculuk yapmaz. Kapıdan dışarıya adımını atmaz. Halkımız arasında konuya ilişkin birçok olay rivayet, hikaye edilir.

«Bilmem hangi dönemin en büyük karında yolda kalan falankes, atını veya devesini keserek karnını deşer, fırtına duruluncaya kadar orada bekler, ancak böylelikle hayatını kurtarır.» Hatta halk arasında mevsimin bazı günleri bu tür olaylarla nitelendirilir. Kış mevsiminin bu tür oldukça sert geçen günleri karşısında önceden özel önlemler geliştirilir.

Yol almadaki zayıflığım, Zağros'un doruklarındaki Bagêr'in karşıt cephesiyle birleşince giderek yürüyüş tempom düşmeye ve gruptan kopmaya başladım. Fakat PKK'nin bu tür yolculuklara da taşırdığı büyük bir birlik ve fedakarlık ruhu beni yalnız bırakmıyor. Büyük direniş şehidimiz, halkımızın önderi değerli komutanımız Agit yoldaşın bir anı yazısında da belirttiği gibi artık «arda kalan dona kalmıyor, kurda kuşa yem olmuyor.» Zira PKK partizanları sadece kendi arkadaşlarını değil, halktan karşılaştıkları herkesi bu tür yolculuklarda yalnız bırakmıyor, tehlikelerden kurtarıyor. Zaten birliğimiz daha yola çıkışında muhtemel bu tür durumları dikkate alarak, bu konuda güçlü bazı arkadaşları görevlendirmişti.

Birliğimiz ilerledikçe birlikle aramdaki mesafe açılıyor. İlk başlardan beş-altı arkadaş arkada kalmıştık. Fakat benim tempom düştükçe, benimle olan arkadaşlardan da koptum. Kendimi zorlayarak, beş-on dakikada bir dinlenerek yol katetmeye çalışıyorum, ama kaplumboğa yürüyüşüyle koca Zağroslar aşılmaz ki!

Diğer arkadaşlar da bizden kopup birliğe yetişmek üzere hızlandılar. Ben ve arkada kalanların dona kalmasını, kurda kuşa yem olmasını engellemekle görevli F... arkadaş da kalmıştı. Ben oturdukça, F... arkadaş:

«Oturma, tehlikelidir» diyerek uyarılar yapıyordu.

F..., geçirdiği bu tarzdaki onlarca yolculuk nedeniyle oldukça deneyim kazanmış ve bundan dolayı durumun ciddiyetini kavrıyordu. Sonucun fazla iyi olmayacağını hemen kestirmiş ve bu tür durumlarda kaçınılmaz olarak yürütmek, oturmayı engellemek ve sürekli hareketli olmayı sağlamak gerektiğini bildiği için durmadan beni zorluyordu. Fakat yoldaşlık ilişki ve anlayışını, saygı ve sevgisini de elden bırakmamaya çalışıyor; en kutsal olan bu değerlere azami dikkat göstererek zaman zaman kızıyor, ses tonunu yükseltmek zorunda kalıyordu.

O kızdıkça, «Seni anlıyorum ama ne yapayım! Daha fazlası için kendimi zorluyor, fakat güç yetiremiyorum» diyerek kendi içimde söyleniyordum.

Diğer yandan da biraz daha kendimi zorlayıp yola devam etmek istiyorum. Daha birkaç metre yürümeden Bagêr bir bend gibi önüme dikiliyor.

«Benim derdim bana yetmiyormuş gibi bir de sen başıma bela olma» diyerek kahrediyorum.

Düşe kalka, zorlana zorlana mola vermiş olan birliğimize yetiştik. Bundan sonrası fazla inişli-çıkışlı olmadığı için biraz yürüyebildim. Birlikle aramda biraz mesafe olmakla birlikte bir-iki km kadar yol alâbildim. Bu kez M... arkadaş arkada kaldı. F... ve S... arkadaşlar bu kez onu getirmeye çalıştılar. Ben biraz şakalaşarak:

«Faysal ben gidiyorum, artık senin görevin Me..'yi getirmektir.»

Biraz yürüdükten sonra önümüze bir yokuş daha çıktı. Hem de Zağrosların en zirvesine çıkan bir yokuş. Birkaç adım attım, tamamen kesildim. Başladım bu kez yokuşlara kızmaya, onlardan yakınmaya:

«Varacağımız noktaya kadar biraz düzlük olsaydı, ya da yokuş aşağı yola devam etseydik ne kadar güzel olacaktı» diyerek kendi içimde söylenmeye başladım.

Bu durumda yol almaya çalışırken, arkada kalan Me.. ve onu getirmekte olan F... ve S... arkadaşlar bana yetiştiler. Diğer iki arkadaş yola devam ederken F... yine benimle birlikte kalmak durumunda kaldı.

F...'nin zorlamasıyla biraz daha yol aldım. Fakat tamamen kesilmiştim, adım atacak hal kalmamıştı. Fırtınanın etkisiyle duyu organlarım duyarsızlaşmış, fazla bir şey hissetmemeye başladım. F... son kez haklı olarak ve kızarak beni uyardı:

«Yürümezsen tehlikeli olur, kalır donarsın.»

Söylenenleri anlıyorum, ancak artık güç yetiremiyordum. Yorgun bir insanın en çok arzu ettiği, evine dönüşünde kendini yatağın üzerine uzatarak yorgunluğunu gidermesi gibi ben de gayri ihtiyari kendimi kar üzerine attım. F..., fazla bir şey yapamayacağını anlamıştı. Yükü ağır olmasına karşın benim çantamı da sırtına vurdu ve bizden epeyce uzaklaşmış olan birliğimizin komutanı C...'ye seslenerek gelemediğimi, burada kaldığımı bildirip yola devam etti.

Ben ise bakışlarımla, F...'yi gıpta ederek bir müddet izledim. Sanki hiç yol almamış, sırtında onca yük yokmuşçasına Zağros'a ve onun Bagêr'ine meydan okuyan ince uzun bacaklarıyla yolu adımlıyordu.

«Hele şu karga burunlu dağ kartalına bak» diye söylendim.

Hayranlığım daha da arttı. Birkaç dakika içinde sanki kartal gibi uçmuştu. Gözlerimin önünde kayboldu. Şairin şiirindeki bir dizesinde yaptığı nitelendirmeyi anımsadım; şöyleydi:

«Ve karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak...»

Evet! Bizim dağ kartalı da «karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak» gözlerimin önünden kayboldu.

Ancak içi rahatlayarak beni bırakıp gitmediğini de farkediyordum. Fakat biraz da rahattı. Zira birliğimizi haberdar etmiş ve bir anlamda bana karşı olan sorumluluğu kalkmıştı.

Ben yarı-uyuşmuş, karın üzerine çökmüş bir haldeyken, C... arkadaşın gür sesiyle biraz kendime geldiğimde, S... arkadaşla birlikte yanıbaşımda bekliyorlardı. C... bağırıyor, kızıyor, beni itekleyerek yürütmeye çalışıyor; ama nafile! Adım atacak durumum kalmamıştı. S... birliğe yetişmek üzere yanımızdan ayrıldı. Biraz sonra A... ve R... arkadaşlar, battaniyelerle birlikte geldiler. A... üzgün üzgün beni süzüyor; R... ise şaşırmışcasına bakınıp duruyor, durumuma bir anlam veremiyordu. Her üç arkadaş koltuk altlarıma girerek yürütmeye çalışıyorlar, ancak beş-on adımdan fazla atamıyorum. Birlik ilerlemiş, giderek arkadaşların durumu ağırlaşıyor, tehlikeli de olabilir. Nitekim en doğru bir sonuca varılarak kar üzerine iki battaniye serildi, ben kendimi battaniyelerin üzerine yığılırcasına attım.

C... ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştı. Fakat ayakkabı bağları buz tutmuştu. Kendisinin de elleri uyuşmuş, tutmuyordu. Bu kez, S... arkadaşın bir küçük orağı andıran bıçağıyla ayakkabı bağlarını kesti, ayakkabıları ayağımdan çıkardı. Battaniyelerin üzerine uzanır uzanmaz yarı baygın gibiydim. Ancak C...'nin:

«Bu da ekmek, acıkırsan yersin» dediğini duydum. Üzerime battaniye atıp ayrıldıklarını farkettiğimi hatırlıyorum.

Bir kez uyandım. Nefes alışını rahatsız eden bir boğukluk hissettim. Üzerimdeki battaniyelerden birisinin köşesini hafif araladım. Birden soğuk bir hava içeri girdi. Nefes alış-verişim rahatlamıştı. Havanın alacakaranlık ve boğuk olduğunu da farkettim. Tekrar üzerime battaniyeleri çekerek uyudum. İkinci kez uyanıp da battaniyeyi araladığımda havanın aydınlanmış olduğunu gördüm. Kuş sesleri de kulağıma gelmeye başladı. Diğer battaniyeyi de kaldırdığımda sıcak bir güneş ve ılık bir hava, yüzüme adeta okşarcasına bir rahatlığı verdi.

Battaniyeleri üzerimden attım. Ayakkabılarımı giydim. Biraz ekmek yemeye çalıştım, fakat lokma boğazımda düğümleniyor, bir türlü mideye doğru yol almıyordu. Biraz boğazı aştığında da kusar gibi oluyordum. Çok da susamıştım. Kar yiyerek susuzluğumu gidermek istedim. Ancak Bagêr'in savurduğu kepek gibi kar hiç yenmiyor ki. Yendiği zaman da acı bir tad ağza veriyordu. Bereket battaniye üzerinde donmuş olan kar, güneşin etkisiyle hafif sulanmıştı. Onu yiyerek susuzluğumu kısmen gidermiştim.

Konumlanılacak noktaya doğru gitmek istedim; birkaç adım attınca zorlanıyordum. Yol alamayacağımı anladım. Diğer yandan da, yürüsem bu kez battaniyelerden de uzaklaşmış olacaktım. Arkadaşlarla buluşamam kaygısıyla yeniden dönüp battaniyelerin üzerine, güneşin yaşama canlılık kazandıran sıcaklığı altında uzandım.

Arkadaşların beni almaya, en azından akibetimi öğrenmeye geleceklerinden emindim. Bu nedenle ayak ayak üstüne atmış kaygısızca ve rahatça uzanmıştım. Etrafımda bir-iki kuş dönüyor, çevrede de bazı kuş seleri geliyor. Birden ölüler etrafında dönen kuşlar aklıma geldi; o anda da biraz ölümü düşündüm. «Ya şimdi burada bir ayı çıksa ne yapabilirim?» diyerek kendi kendime düşünüyorum. Saate bakıyorum, bir de güneşin batıya doğru kayışını izliyorum; Zaman oldukça ilerlemişti. Arkadaşlar niye gelmediler; herhalde bu geceyi de burada geçireceğim düşünceleri içinde kendi kendime fikir yürütüyorum, biraz da dalmıştım.

Kulağıma gelen bir sesle birlikte dalgınlıktan sıyrıldım. Gözlerimi çevirdiğimde, F... yanıbaşımda dikilmişti. Saat 13.00 dolaylarıydı. Derin bir hoşnutluk ve sevinç duygusu bedenimi kapladı. F... de sevinçle daha yukarda, tepenin başında bekleyen arkadaşlara seslenerek:

«Arkadaş yaşıyooor... arkadaş yaşıyooor!..»

Yine ben kendi kendime söylenerek:

«Halla halla, ben ölümden mi dönmüşüm?»

Demekki durumun ciddiyetinin fazla farkında değilmişim. Daha sonra arkadaşların anlatımlarından anlıyorum ki durumum oldukça ciddiymiş. Diğer yandan ben bir gece kaldığımı sanıyorum; halbuki iki gece dağda yatmışım. Yani 48 saat kar ve fırtına içinde kalmışım. Ama ben hiç farkında değilim.

Birliğimiz ise çok büyük zorluklarla ancak sabaha doğru üsse kavuşuyor ve üstelik fırtına, yani bizim Bagêr hala devam ediyor, gündüz de sürüyor. Bu durumda arkadaşların bugün de gelmeleri

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

1987 Pratiğiyle Dış ve İç Düşmana Karşı Zaferini Kanıtlamış Olan PKK 3. Kongre Gerçeğini Yaşayalım ve Uygulayalım

Abbas

3. Kongre süreciyle Parti içinde eleştiri ve özeleştirinin sürekli derinleştirilip geliştirilmesi, bu temelde Partinin kendisini ve devrimci gerçekliği halk kitlelerine daha çok açması çeşitli çevreler tarafından değişik biçimlerde karşılandı. Kürdistan devrimciliğinin ve devrimci hareketinin her koşul altında kendisini yenileyecek ve devrimci atılımlar sağlayacak olgunluğa ulaşmış olduğunu görmek istemeyen düşman, bununla Partinin zayıflayacağına umut bağlayarak, her fırsatta dile getirdiği "PKK parçalandı, dağıldı, birbirine düştü" biçimindeki gerçek dışı ve aldatıcı kampanyayı geliştirmeye çalıştı. Bu kampanyanın bir uzantısı ve parçası olan "PKK demokratik değildir, kendi içinde baskı uyguluyor" biçimindeki kampanya dıı bütün PKK-karşıtları tarafından bu süreçte yeni bir umutla daha yoğun yürütüldü. Tüm bu güçler, yani PKK düşmanları gelişen eleştiri-özeleştiri ortamında "PKK'nin parçalanacağına ve onu yenik düşüreceklerine büyük umut bağlamışlardı. Partinin derinleştirdiği eleştiri-özeleştiri süreci, özellikle başlangıçta, politik-örgütsel deneyimin yeni gelişmekte olması ve geçmişe ait yetkin bir tecrübenin bulunmaması nedeniyle halk kitleleri ve kadrolar tarafından da belli ölçüde endişe ile karşılandı. Tamamen hareketin ve mücadelenin korunması ve geliştirilmesi istemi karşısında oluşan bu endişeli durum, ulusal kurtuluş mücadelesinin daha da geliştirilmesi sonucu doğru gerçekliğin görülmesi ile giderek yok oldu, yerini daha büyük bir coşkuya ve çabaya bıraktı.

Derinleştirilen eleştiri ve özeleştiri sürecinde en çok yer alan bir kişi olarak, Parti 3. Kongresi'nde yapılan değerlendirmeler ve verilen sözler karşısında kendi durumumu yeniden değerlendirirken, PKK'nin 1987 pratiğinin, bütün düşmanca umutları yerlebir ettiğini, kitlelerin ve kadroların politik-örgütsel eğitiminde önemli bir sıçramayı gerçekleştirdiğini belirtmem gerekir.

1987 pratiği, her açıdan devrimci olanla olmayanın daha çok ayrıştığı, devrimci olanın zafer yaratıcı gücünün daha açık kanıtlandığı bir gerçeklik olmuştur. Bu gerçeklik karşısında PKK'nin geliştirdiği eleştiri-özeleştiri sürecine, Parti içinde yürütülen ilkesel devrimci mücadeleye bakılarak "PKK'nin zayıf düşeceği" yolunda oluşan düşmanca umutlar ve bu yöndeki çabalar boştur; faşist-sömürgeci rejim şunu çok iyi bilmelidir ki, Kürdistan devrimciliği her türlü gericilikle açık savaş yürütecek kadar olgunlaşmış, böyle büyük bir gelişmeye ve birliğe ulaşmıştır. Yine, daha çok kendileri ağzı kapalı bir kutu gibi bilinmez olan ve hiçbir iç tartışmaya olanak tanımayan güçlerin yaygarasını yaptıkları "PKK içinde demokrasi olmadığı" biçimindeki sözlerin nasıl maksatlı bir yalancılık olduğu derinleştirilen eleştiri-özeleştiri süreciyle ortaya konmuştur. Bu süreçte geliştirdiği iç tartışma ile PKK, kendi içinde devrimci-demokrasiye ne kadar sahip olduğunu ve bunu ne düzeyde geliştirdiğini, kendi hatalarına karşı yaklaşımın devrimci örgüt ve kişinin ciddiyetinin ölçüsü olduğu biçimindeki devrimci ilkeye ne kadar işlerlik kazandırdığını, günümüz dünyasında en az sahip çıkılan bu leninist ilkenin nasıl sağlam uygulayıcısı haline geldiğini ve böylece dünyanın gerçekte devrimci-demokrasiye sahip örgütlerinden birisi olduğunu açıkça göstermiştir. Düşman umutlarını yıkan ve onu ciddi bir çıkmaz içine sokan, halk kitlelerinde daha büyük bir umut ve coşku yaratarak onları mücadele içine çeken 1987 devrimci pratiğinin temelinde bu gerçeklik vardır. Bu da, değerlendirmeleriyle Parti çizgisine daha geniş bir açılım getiren Parti 3. Kongresi'nin tarihi önemini ortaya koyar.

Parti 3. Kongresi'nin büyük önemi, her açıdan yaptığı kapsamlı değerlendirmelerle birlikte geçmiş pratiğin ayrıntılı bir irdelenmesini yapması, devrimci olanla olmayanı bütün yönleriyle ortaya koyması, devrimci hareketin gelişimi açısından en ciddi tehlikeyi oluşturan her türlü tasfiyeciliği mahkum ederken, döneme dayatılması gereken devrimciliğin özelliklerini pratik tecrübe üzerinde açıkça göstermesi oldu.

Kongre, devrimci direniş çizgisi ile karşı-devrim arasında kalan ortayolculuğu her açıdan izah etti; ortayolculuğun tarihi ve toplumsal temellerini, ortayolcu tutumun nasıl karşı-devrime hizmet ettiğini ve tasfiyecilik olduğunu gösterdi. Marksizm-Leninizmin devrimci çözümleyiciliği temelinde pratiği ayrıntılı irdeleyerek devrimci teoriye dogmatik ve ütopik yaklaşımları, politik mücadeledeki boyuneğmeci ve sekter eğilimleri, pratik karşısındaki oportünist, kararsız, ikircikli ve dar pratikçi tutumları, Parti içi ortamı karıştıran, kollektivizmi geliştirmeyen, kadroları bastıran ve örgütlemeyen bireyci, tepkici, tutucu anlayışları politik-örgütsel anlamları ve toplumsal temelleriyle birlikte ortaya koydu. Bunlara karşı proletaryanın devrimci militanlığının özelliklerini ve kişilik dönüşümü yaratarak buna ulaşmanın yollarını gösterdi.

Kongre'nin daha çok aydınlatmış olduğu gerçekler temelinde bütün kadrolar özeleştiriye yönelerek kendilerini yenilediler. Parti geçmiş pratikte ortaya çıkan hastalıkları ve gelişen pratik karşısında yetmeyen durumları böyle bir çalışma ile aşarak yeni bir atılım dönemini hazırladı. Kongre'nin aydınlattığı gerçekler temelinde ben de kapsamlı bir özeleştiriye yönelerek kendimi yenilemeye, geçmiş pratikte çok açık olarak ortaya çıkan yanlışlarımı ve yanılgılarımı aşarak buna yol açan kişiliği dönüştürmeye ve düzeltmeye çalıştım ve her bakımdan Partili olarak hareket edeceğime söz verdim. Sorun Parti içindeki birçok kadro açısından Parti çizgisini öğrenme, pratik tecrübe edinme ve bu temelde eğitme sorunuydu. Benim açımdan ise daha değişikti, geçmiş pratikte sağ oportünist bir pratik olarak ortaya çıkan yanlışlarımı düzeltme, buna yol açan orta sınıf kişiliğini dönüşüme uğratma ve onun bütün etkilerini ve özelliklerini ortadan kaldırma ve proletarya devrimciliğinde kararlı olma sorunuydu. Zira 3. Kongre'nin eleştirip mahkum etmiş olduğu geçmiş pratiğin yanlış ve hatalarının tümü benim pratiğimde ortaya çıkmıştı. Birinci derecede sorumlularından olduğum yönetim yapımız altında Parti hattından sapan bir politik-pratik uygulama ve Parti güçleri içinde bu tür yanlış anlayış ve pratiklerin yayılması gerçekleşmişti. Parti içinde Parti gerçeğine karşıt olan ve oportünizmin, tasfiyeciliğin çeşitli biçimleri olarak ortaya çıkan yanlış eğilim ve tutumların düzeltilmesi gerekiyordu. Büyük ölçüde benden etkilenen bu durumların düzeltilmesine katılamadığım gibi, Partiye ağır bir yük yüklemiş ve olumsuz, tehlikeli bir yapı yaratmıştım. Gelişen Parti değerlendirmeleri ile bu durumu kavradıkça ve bunda kendi rolümü gördükçe çözümlemelere ulaştım ve gerçekleştirdiğim çözümler oranında sağladığım güçle yeni bir pratiğe yönelme kararlılığı kazandım.

Partinin 3. Kongre süreciyle başlattığı düzeltme hareketi 1987 yılı boyunca sürdürülen yoğun teorik ve pratik çalışma ile devam ettirildi. Parti Önderliği, Kongre'de kapsamlı olarak ortaya koyduğu devrimci çözümlemelerini '87 yılı boyunca binlerce sayfayı bulan yazı ve talimatlarla derinleştirdi ve geliştirdi. Dünyada benzeri çok az görülür bir tarzda sorunları bütün ayrıntılarıyla ve yüksek bir devrimci çözümleyicilikle ortaya koyarak, Kongre öncesinin yanlışlarını ve oportünist kalıntılarını temizlemeye ve devrimci militanlığı, örgütlenmeyi ve eylemi geliştirmeye çalıştı. Bu değerlendirme ve çabaların büyük gücü, olumsuzlukları altetmesiyle ve Partiye yeni katılanları bile kısa sürede güçlü devrimci militanlar haline getirmesiyle pratikte açıkça kanıtlandı.

1987 yılı boyunca Parti Önderliği etrafında gelişen Parti değerlendirmelerine denk bir devrimci pratik yaşandı. Ulusal kurtuluş mücadelesi yeni bir atılım ve yeni bir gelişme dönemi içine girdi. Her alanda düzeltme hareketi Partinin yürüttüğü ilkesel mücadele temelinde gelişti. Devrimci savaş gittikçe doğru bir taktik çizgiye girerek Kürdistan'ı boydan boya saran gerilla eylemleriyle yeni bir sıçrayış sağladı. Gelişen devrimci pratik kitleler içinde büyük bir coşku ve umut yarattı, halk kitlelerinin mücadeleye katılımı geniş kitleler halinde artış kazandı. Yeni bir atılım halinde ilerleyen politik-pratik mücadele uluslararası kamuoyunun dikkatini sürekli Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu üzerinde topladı. Bu mücadele düşmana ağır darbeler vurarak faşist-sömürgeci rejimi herkesin görebileceği çıkmazlar içine soktu, bu gerçeği düşmanın kendisine bile itiraf ettirerek rejimin çözülüşünü ve tecritini geliştirdi. Bütün bu politik ve pratik gelişmeleri yaratma mücadelesi içinde Parti büyüyüp sağlamlaştı; yaşanan devrimci pratik ve derinleşen değerlendirmeler temelinde Parti her açıdan geçmişin hatalarından arınarak hızlı bir yenilenmeyi ve düzeltme hareketini yaşadı; sağlam devrimci disiplin temelinde Parti örgütlerinin inşası gelişti, PKK gerçeğinin kendisi olan devrimci militanlık geniş bir cepheleşme ve ordulaşma hareketi geliştirdi.

1987 yılı, ulusal kurtuluş mücadelesinin büyük bir atılımı yaşayarak yeni bir gelişme dönemine girdiği, ağır darbeler yiyen faşist-sömürgeci rejimin içine düştüğü çıkmazı kendisinin de itiraf etmek zorunda kaldığı, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun dünyada daha çok gündemleştiği, Parti örgütlenmesinin ve devrimci militanlığın daha da gelişerek sağlamlaştığı bir yıl oldu. Bütün bu özellikleriyle '87 pratiği, kendisini hazırlayan 3. Kongre değerlendirmelerini her açıdan doğruladı; Kongrenin devrimci çözümlemelerinin yaratıcı gücünü gelişen pratik bir kez daha kanıtladı. Bu, sadece dış düşmana karşı gelişen mücadele ile değil, devrimci militanlaşma önünde engel teşkil eden ve düşmanın, gericiliğin damgasını taşıyan özelliklere, kişisel ve örgütsel düzeyde iç düşmana karşı da bir kanıtlanma oldu. Bu süreç şunları çok açık bir tarzda gösterdi: Faşist-sömürgeci rejime darbe vurarak onu yenilgiye götüren ve devrimi geliştiren bir mücadele ancak proletaryanın devrimci militanlığının işidir ve bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bunun tersi de doğrudur. Ancak sağlam bir yurtseverliğe ve kararlı, fedakar bir direnişçiliğe sahip olan proletarya militanlığı faşist Türk sömürgeciliğine ve yarattığı yapıya karşı ulusal kurtuluş devrimini geliştirebilir ve ona önderlik ederek zafere götürebilir. 3. Kongre'nin büyük önemi, bu gerçeği, bunun özelliklerini, böyle bir gelişme önünde engel olan ve kişiyi aldatan sahtelikleri ve doğruları çok daha ayrıntılı olarak pratik tecrübe üzerinde göstermesindedir.

Parti gerçeğinin, Parti Önderliği etrafında kenetlenen militan yapının yarattığı bu gelişmelere karşılık 1987 pratiğinde görev alan herkesin katılımı aynı olmadı. Kongrede özeleştiri yapan ve Parti gerçeğini uygulayacağına söz veren bazı güçler, bu temelde pratiğe yöneldiklerinde tekrar eskiyi uygulamaya çalıştılar ve verdikleri sözü yerine getirmediler. Bu durum mücadelenin gelişimi açısından yeniden ciddi bir tehlike yarattı ve '87 boyunca ortaya çıkan hataların ve yetersizliklerin esas nedeni oldu. Özeleştiri yapıp söz veren kişilerin böyle bir duruma yeniden düşmelerinin nedeni gerçekte Kongre'nin yaptığı çözümleme ve eleştirilere, dolayısıyla özeleştirilere inanmamaydı; bazı açılardan inanılsa da bütünüyle inanmama ve kendini doğru ve haklı görmeydi; Partinin geliştirdiği mücadele karşısında hata yapmama adına daha çok kişisel hesaplı davranma, kararsız ve ürkek olmaydı. Bu, proletarya dışı sınıf özelliklerini koruma, onları doğru görüp sahip çıkmaydı. Eğer böyle olmasa Partinin bu denli aydınlattığı ortamda çeşitli pratik alanlarda ortaya çıkan durumların yaşanması ve kişilerin böyle karşıt duruma düşmesi, gerçekleri kavramamış olması mümkün değildi. Nitekim 1987 yılı boyunca sürdürülen mücadele, derinleştirilen özeleştiri süreci bu gerçekleri açıkça ortaya koydu ve her bakımdan belgeli hale getirdi. Kendi yetersizliklerine, geriliklerine, cüceliğine sevdalanma, "bencilik" ve kendini beğenmişlik, Parti gerçeği ve gelişimi karşısında kişilerin Parti ile karşıt hale gelmesinin nedenlerini oluşturdu.

1987 sürecinde benim pratiğim de böyledir ve gelişen Parti gerçeği ile çelişen yapıların başında gelmektedir. Kongre'de verdiğim söz temelinde Parti beni yeniden görevlendirdi ve verdiğim sözü yerine getirmem için bana olanak tanıdı. Gerçekten verilen görev, tanınan olanaklar ve koşullar kendimi düzeltmem, Parti tarzının uygulayıcısı ve Partinin iyi bir çalışanı olmam, verdiğim sözü yerine getirerek halka ve mücadeleye hizmet etmem için son derece elverişliydi. Ama ben böyle bir pratik çalışma gösteremedim ve bunların gereğini yerine getirmedim. Bunun esas nedeni, Kongre değerlendirmelerinin bir kısmını kabul etsem de onları bütünüyle hazmedememe, yani Kongre çözümlemelerine ve dolayısıyla Parti gerçeğine sağlam bir tarzda inanmama, özellikle beni çözümleyen eleştirileri bütünüyle kabul etmemeydi. Açık olarak Partinin sorunlar üzerinde yaptığı çözümlemeleri doğru görüyordum, ancak bunda kendi payımın belirgin yerini bu denli kabul edemiyordum. Halk ve devrim karşısında sorumsuzluğu ifade eden ve kendisini, gerici özellikleri devrimci gerçeklik karşısında koruma anlamına gelen bu durum olumsuzluklarla yüklü ağır sorumlulukla da birleşince, eleştiri ve özeleştirinin gerçek anlamına ulaşma, kendine gerçekçi yönelme ve düzeltme konusunda beni engelleyen, gafil, aldatıcı, sahte ve liberal yaşamı sürdürten neden oldu.

Parti değerlendirmelerinden aldığım güç ve kararlılıkla 1987 pratiğine girdim. Ancak mevcut düzeltilmemiş anlayış ve yaklaşımlarımla, Partinin eleştirel tutumu karşısında daha da ürkek ve hesaplı davranışla Parti tarzını uygulayamadım. Gerçekten endişesiz, kararlı ve Parti gerçeğine uygun sıkı bir çalışmayla pratiğe girilmedikçe devrimci bir çalışma ortaya çıkarılamaz. Nitekim yoğun ve karmaşık devrimci pratik görevler içinde uygulamalarım Partiyle çelişti ve eski uygulamaların yeniden ortaya çıkarılması oldu. Parti eleştiri ve değerlendirmeleri bu gerçekleri sürekli aydınlatarak bugün çok daha net olarak ortaya koydu. PKK'nin proleter devrimciliği karşısında benim politik-pratik tutumlarımın başka sınıfların damgasını taşıdığı, bunların kişilik özellikleri olarak içinden çıkılan toplumsal yapıdan edinilen özellikler olduğu, devrimci ve Partili olabilmek için bu kişiliği Parti gerçeği doğrultusunda köklü dönüşüme uğratmam gerektiği açıktır. Parti ile çok çeşitli bakımlardan çelişir bir durumda olduğum, bu durumumla Parti içinde olsam bile ondan ayrı, yabancı bir yapı olarak Partiye zarar verdiğim ortadadır.

Ancak doğru, haklı, yüce, devrimci ve geliştirici olanın Parti gerçeği olduğuna inanıyorum. Bu gerçek karşısında kendi durumumu, Parti gerçeğiyle çelişen anlayış ve pratiğimi, 1987 sürecinin dersleri ışığında ve önemli gördüğüm noktalarda anlayabildiğim kadarıyla öz olarak ortaya koymaya çalışacağım.

Her şeyden önce, söylenen, verilen sözle eylem, davranış arasındaki ilişki durumuna bakmak gerekir. Bu, teori ile pratik, karar ile uygulama arasındaki ilişkiyi içerir. PKK, söz ile eylemi, teorisi ile pratiği, karar ile uygulaması sıkı bağ içinde gelişen ve içiçe olan bir harekettir. PKK'de bunlar arasında bir mesafe ve kopukluk yoktur. PKK'nin militan yapısı sözü, özü ve davranışıyla, yaşamıyla bütünlük oluşturan bir yapıdır. PKK, verdiği sözü yerine getiren, aldığı kararı uygulayan, devrimci teoriyi pratik için kılavuz yapan bir harekettir. PKK militanı, verdiği sözü, aldığı kararı, Partinin emir ve kararlarını her şeyini ortaya koyarak mutlaka zamanında yerine getiren kişidir.

Benim pratiğimde PKK'nin bu devrimci gerçekliği ile çelişki, sözle eylem, teori ile pratik, karar ile uygulama arasında kopukluk vardır. Bu, bütün süreç boyunca ve en son özeleştiri ile verilen söze de yaklaşımda böyledir. Bilgi düzeyinde, teorik olarak bildiğim şeylerin pratik uygulanmasını bile doğru ve yeterli bir tarzda yapamamaktayım. Bu, devrime eğilim duyan, fakat kişisel çıkarları ve endişeleri nedeniyle devrimci pratiğe girmeyen, pratikte oportünizmi geliştiren küçük-burjuva aydınının devrim karşısındaki durumudur. Bu durum, toplumsal devrim açısından, hele yerli yerinde değil de kendini aldatır bir tarzda devrimci militanlık saflarında olursa, kendisini köklü dönüşüme uğratmayıp olduğu gibi korursa en ciddi tehlikeyi oluşturmaktadır. Bu noktada kendimi proleter devrimci dönüşüme uğratmamam ve devrimci kararlılığa ulaştırmamam, devrimci çalışma içinde karar ile uygulama, eğitim ile pratik, propaganda ile eylem arasında kopukluğa, süreçleri birbirinin yerine geçirmeye, benzer süreçleri tekrarlamaya ve ciddi bir karışıklığa ve işlemezliğe, dolayısıyla sonuçsuzluğa neden olmaktadır. Doğru da olsa bildiklerim anlamsız, konuştuklarım çoğunlukla bir şeye yaramaz hale gelmektedir.

Proletaryanın devrimci politikacılığı temel sorunlarda uzlaşmaz ve bütünüyle ihtilalcidir. Hiçbir araca sahip olmadan bir politik güç olarak gelişen ve her bakımdan en karmaşık ve zor koşullara müdahale edip toplumsal-siyasal çözümler arayan PKK'nin politik gerçekliği de böyledir. O, temel politik sorunlarda kesin uzlaşmazlığı ve siyasal bağımsızlığı esas alırken, devrimin gelişiminin ihtiyaç duyduğu esnekliği, ittifakları tali sorunlarda yoğun olarak uygulamaktadır. İttifakla ayrılığı, mücadele ile dayanışmayı yerinde ve zamanında birbirinin yerine geçirmeyi ve çizgisinin bağımsız uygulanmasını en büyük cesaret, kararlılık ve fedakarlıkla gerçekleştirmeyi bilmektedir. Benim politik tutumlarımda da Partinin bu gerçeğiyle çelişme, uzlaşma ile mücadeleyi birbirine karıştırma; sağ, reformist, boyuneğmeci ve "sol" sekter politik tutumlara düşme vardır. Burada da esas kaynak, Parti politikalarını büyük bir duyarlılıkla, fedakarlıkla ve yaratıcılıkla uygulama yerine politik gerçekleri kişisel durumuma göre uyarlama, kişisel endişe, kendini koruma ve içinde bulunulan ruh haline göre düzenlemedir; proletaryanın devrimci kişiliği yerine küçük-burjuva aydınının özelliklerini temsil etmedir. Parti içinde ve Parti adına faaliyet yürüten herkes Parti politikalarını uygulamak ve politik eylem yürütmek zorundadır. Kadro bunu son tahlilde kendisi uygular ve pratikte bununla karşı karşıyadır. Parti politikalarını yerinde ve zamanında doğru uygulayabilmesi ve kendine göre değişik bir uygulama geliştirmemesi için Partinin politik amaçlarına yüksek bir tutkuyla bağlı olması ve sürekli onu yaşaması gerekir. Bu da Partinin politik gerçeğinin özümsenmesi ve proleter devrimci militan kişiliğe ulaşması demektir. Kadro ve Partili olmak, Partiye mensup olup bütünleşmek böyle olmak demektir. Benim çok çeşitli politik olaylar karşısındaki politik tutumum böyle bir kişilikle önemli çelişkiler içinde olduğumu ortaya koymaktadır.

Pratik karşısındaki tutum, devrimci olanla olmayanın, gerçek devrimcilikle sahte devrimciliğin, proleter devrimci sağlamlıkla küçük-burjuva lafebeliğinin net olarak ayrıştığı mihenk taşıdır. PKK, en az olanakla ve sıfırdan başlayarak vahşi bir düşmana karşı savaş içinde gelişen, büyüyen ve devrimciliğini böyle bir pratik içinde şekillendiren bir harekettir. PKK militanı, kendini böyle bir pratik içinde eğiten, bu pratiğin gerektirdiği emir-komuta düzenine göre ve bu gerçeklik temelinde hareket eden, devrimci savaşın militan önderlik görevlerini yerine getiren, her koşul altında düşmanla savaşı esas olarak yüksek bir cesaret, fedakarlık, kararlılık ve direnç gösteren, düşmana saldırmasını ve koparıp almasını bilen kişidir. Gerçekte her PKK'li, savaş düzeni içinde yaşar, bunun gereklerine göre çalışır ve Parti kararları gereği savaşın bütün sorunlarını çözmek için çaba harcar, en yoğun savaş görevlerini üstlenmek için her zaman hazır olur. Benim pratik karşısındaki tutumum bunlarla çelişkilidir, temel pratik görevler üzerine yürümeyen, savaşın taktik görevleri içine girmeyen, kararla uygulama sürecini sürekli karıştıran, pratik-örgütsel çalışmada karışıklığa ve sonuçsuzluğa yol açan oportünist bir tutum olmuştur. Bu tutum, bireysel durumunu her şeyin önüne geçiren, kendini korumayı ve yaşatmayı esas alan, devrimin zor görevleri üzerine yürümekten kaçan, zorluklar karşısında dirençsizlik, korkaklık ve kişisel endişe gösteren, pratiğe sürekli bir karışıklık olarak yansıyan küçük-burjuva aydınının tutumudur. Böyle bir tutumun proletarya hareketi saflarında sürdürülmesi ve yaşatılması hareket için en ciddi tehlike demektir. Nitekim özellikle geçen dönemde üstlendiğim görevlere böyle yaklaşmam Partiyi devrimci pratikten sürekli geri çekip olanakları çarçur ettiği gibi, özellikle kadrolarda yanlış anlayışları geliştirerek ve pratiğe oportünist yaklaşımın yolunu açarak Partiye ağır zararlar vermiştir. Örgütlenme, ordulaşma, proletaryanın devrimci komuta düzenini geliştirmedeki zayıflık, duyarsızlık ve yanlış biçimler benim pratiğimden belirgin ölçüde koşullanmıştır. Ayrıca devrimci pratik, ne üzerinde olursa olsun bir girişkenlik, ataklık ve kararlı hareket etmek demektir. Devrimci pratiğin geliştirilmesi, sonuç alıcı bir pratik faaliyet yürütülmesi ancak planlı, örgütlü, yaratıcı ve girişken bir çalışma ile mümkündür. Benim pratiğe yaklaşımım girişken değil tutucu, şematik, ikircikli olmuş, bu durumda Partinin pratik yürüyüşü üzerinde son derece olumsuz etki yapmıştır.

Parti, proletaryanın ve emekçi halkın kurtuluşu için gönüllü savaşanların örgütlü ve sağlam birliğidir. Proletaryanın ve halkın savaş öncüsü olan parti içinde düzenlilik, disiplin ve uyum çok önemlidir. Bilinçli proletarya ve proleter devrimciler açısından böyle bir yaşam en rahat ve mutlak gerekli olan, gönüllü bir tarzda ve büyük bir özenle yerine getirilen bir yaşamdır. Devrimci bir parti olarak PKK'nin gücü böyle bir parti içi ortamı yaratmış, başından beri bunu esas almış ve en sağlam bir örgütlülüğü sağlamış olmasındandır. PKK militanı, Parti disiplinini yüksek bir bağlılıkla ve dikkatle uygulayan, yoldaşlık ilişkilerini ileri bir temsille hayata geçiren, Parti ortamına saygı ve sevgiyi, azim ve coşkuyu yayan, sade, olgun, sabırlı, alçakgönüllü ve sürekli birliği geliştirici olan, yoldaşlarına karşı eğitici, ikna edici, yardımcı olucu davranan kişidir. Benim Parti içi yaşama yaklaşımımda bütün bunlarla çelişen epeyce davranışım vardır. Partinin emir-komuta düzeninde dile gelen çelikten disiplinini zayıflatan, Parti ortamına liberalizmi, sohbetçiliği çeşitli biçimlerde yayan, yoldaşlara karşı eğitici olmayan, kırıcı tutum ve davranış gösteren, tepkici, çekişmeci, tartışmacı davranarak Parti içi-uyumu bozan ve birliği zedeleyen, gerçekte en zayıf durumu yaşamasına rağmen çeşitli biçimlerde kendini beğenmiş, alçakgönüllü olmayan tutumlar gösteren, alçakgönüllülüğü ve fedakarlığı zavallı bir yaşam olarak uygulayan, özgün ilişki ve davranış yerine kölece ilişkileri geçiren, bütün bunlarla Parti ortamına ciddi zararlar veren tutum ve davranışlarım ortaya çıkmıştır. Bütün bunlar, Kemalizmin imbiğinden geçmiş küçük-burjuvazinin çeşitli kesimlerinin damgasını taşır. Değişik kesimleriyle küçük-burjuvazinin en belirgin özelliği örgüt olamaması, kitleleri kucaklayacak bir örgüt haline gelememesi, iç uyum ve disipline gelmemesi, örgütlü yaşamdan sıkıntı duyarak sürekli dağılmayı ve parçalanmayı yaşamasıdır. Bu durum Türkiye ve Kürdistan pratiğinde yıllardır ibret verici örnekleriyle görülmekte, bu sınıf bizde en yeteneksiz ve çarpık bir gerçeği yaşamaktadır. Parti içindeki tepkici, kırıcı çekişmeci, sekter ve sohbetçi tutumlar, böylece Parti disiplinini zayıflatan, uyumsuzluğu geliştiren, birliği zedeleyen davranışlar hep bu sınıfın etkilerini taşımaktadır.

Her proletarya partisinde olduğu gibi, PKK de, Önderliği, kadroları ve kitleleriyle güçlü bir kollektivizim hareketidir. Bu kollektivizim, hiçbir kişisel çıkar ve karşılık istemeksizin herkesin gücünü en fazla katmayı ve hizmet sunmayı esas aldığı büyük bir emek hareketi olarak gelişmektedir. PKK gerçeğinde sıra neferliği, adsız kahramanlık ve hizmet yarışı vardır. Bu, O'nun insanlığın ve emekçi halkın en yüksek özlemini temsil etmesinden ve geniş bir halk hareketi olmasından kaynaklanmaktadır. Dünyada böyle bir kollektivizmi ancak sınıf çıkarları insanlığın gelişimiyle tam bir uygunluk arzeden proletarya gerçekleştirebilmektedir. Sınıf çıkarları insanlık üzerindeki sömürüye dayanan sınıflar böyle bir kollektivizmi hiçbir zaman yaratamamışlardır. Benim, PKK'nin yaratmış olduğu büyük kollektivizme katılamama, üzerine düşen rolü ve görevi yerine getirememe durumum vardır. Bireyci çalışmayla ve kendisini doğru gören "benci" tutumlarla, gerçek bir rol üstlenememe ve düzenli bir ilişki tutturamamayla Partinin kadro yapısının oluşturduğu kollektivizmde yerini alamayan, halk kitleleriyle güçlü bir ilişki ve bağ oluşturamayan durumum sözkonusudur. Bu durumda, çeşitli kesimleriyle küçük-burjuvazinin bir özelliği olmakta ve kemalist eğitim bunu en tanınmaz düzeye çıkarmaktadır. Türkiye halkı ve devrim mücadelesi yoğun olarak bu durumun acısını çekmekte ve kemalist rejim büyük ölçüde toplumda yaratmış olduğu bu yapıya dayanarak yaşamaktadır. Proletaryanın devrimci hareketi içinde bu tür anlayış ve yapılar en ciddi tehlikelerden birini oluşturmaktadır ve mutlaka sökülüp atılması gerekir. Kolletivizme girmeme, bireycilik; istediği gibi hareket etmeyi, yaşamayı, çalışmayı ve emretmeyi içerir ki, bu durum devrimci halk yönetiminin gelişmesi ve halkın devrime geniş olarak katılması önünde en büyük engeli oluşturur.

Proletaryanın ve emekçi halkın komuta kademesi olarak PKK, oluşumundan beri emir-talimat düzeni içinde şekillenmekte, mücadele ve ordulaşma geliştikçe bu düzen daha da sağlamlaşmaktadır. PKK'nin oluşum özelliği olan bu durum, Parti gerçeğini ifade eden önemli bir husus ve güç kaynağıdır. PKK, başlangıçtan beri Parti Önderliğinin yönetimi altında böyle sağlam ve düzenli işleyen bir güç olarak gelişmiştir. Benim durumum PKK'nin bu gerçekliğiyle de çelişmekte, pratik karşısındaki oportünist tutum Partinin emir-talimat düzenine zararlar vermektedir. Pratiği yürütmeyen, pratik görevler üzerine gerektiği gibi yürümeyen bu yaklaşım, kendisini maskelemek için Parti karar ve talimatları üzerinde tartışma yürütmeye, daha çok konuşmaya ve görevlerin yerine getirilmemesinin nedenini başkasında aramaya yol açmaktadır. Proletaryaya yabancı olan ve küçük-burjuvazinin aldatıcı ve maskeli kurnazlığı olan bu durumlar, çelik disiplinli proletarya partileri için tehlikeli ve yok edilmesi gereken durumlardır.

PKK, büyük bir yurtseverlik ve enternasyonalizm hareketidir. Yurtseverlik ve enternasyonalizm PKK'de birbirini güçlendiren, tamamlayan özellikler olmaktadır. Kürdistan yurtseverliğinin kemalist sömürgecilik tarafından en çok zayıflatıldığı bir dönemde, PKK'nin böyle güçlü bir yurtseverlik hereketi geliştirmesinde proleter enternasyonalist özelliğinin, enternasyonalizmin dünyada tam olarak uygulanmadığı bir dönemde, PKK'nin böyle büyük bir enternasyonalizm hareketi olarak ortaya çıkmasında da özlü yurtseverliğinin belirgin yeri vardır. PKK, yurtseverliğini ve enternasyonlizmini en kararlı ve fedakar bir mücadeleyle ve sürekli bedel ödeyerek geliştirmektedir. Daha şimdiden Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelelerinde önemli yere ve saygınlığa sahip olan bir hareket durumuna gelmiştir. Benim, PKK gerçeği karşısındaki durumum, O'nun bu özellikleriyle de bütünleşme ve temsil etme olmamakta, ayrılığı içererek, bu yapıya zarar vermektedir. Kürdistan gerçeğine yaklaşımda kemalist şovenizmin etkisi, ulusal kurtuluş mücadelesine katılamama ve halk kitlelerine karşı tutumda açıkça görülmektedir. Bu, bendeki yurtseverliğin ne denli zayıf ve tutarlı olmayan bir durumda olduğunu açıkça gösterir. Bu, Kemalizmin tanınmaz hale getirdiği, kendi halkına ve ülkesine karşı yabancılaşmış, ondan kopmuş, ihanet etmiş Türk aydınının taşıdığı şovenizm ve hafifliğin, sorumsuzluğun bir parçası olmaktadır.

PKK, sözüyle eylemi, teorisi ile pratiği bir olan, söylediğini yapan ve yapabileclekerini söyleyen, sözü ve eylemiyle sürekli gelişme sağlayarak kitleleri harekete geçiren, en zor koşullarda bile kendini yenileme ve devrimci atılımlar yaratma gücünü gösteren, sürekli gelişmeyi, ilerlemeyi esas alan her zaman somut gerçekler temelinde hareket eden, devrimci otorite ile uyum ve demokrasiyi birleştiren, tarihinde duraksama ve yalpalama olmayan, akıcı, coşkulu bir tarzı uygulayan net üsluba sahip bir harekettir. PKK militanı böyle kesin bir üslubla hareket eder, nerede ve ne zaman ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilir, söz ve hareketiyle çevresini ve kitleleri rahatsız etmez, tersine sürekli bir gelişme, otorite, coşku ve çekim merkezi olur. Onun bu durumu halka ve kurtuluşa duyduğu yüksek bağlılık, gönüllü bir disipline dayanan sağlam bir örgütlülük, halkın ve vatanın kurtuluşu için, sosyalizm için endişesiz ve koşulsuz savaşçılık, Parti kararlarını ve devrimci görevleri hayata geçirmek için her şeyini severek ortaya koyma özelliklerinden kaynaklanır. Benim yaşam ve çalışma üslubumda bütün bunlarla çelişme durumu vardır. Devrimci görevler üzerine yürümemek, pratiğe devrimci yaklaşmamak söz ile pratik arasında ciddi bir uçurum yaratmakta, bu da devrime, halkın kurtuluş davasına hesaplı, koşullu yaklaşmaktan kaynaklanmaktadır. Bu yaklaşım, gereksiz ve sonuçsuz tartışmalar yapmaya, yersiz ve zamansız konuşmaya, çevresiyle çekişmeciliğe ve sohbetçilliğe götürmektedir. Nerede Parti üslubuna ters düşen, Parti içi ortamı bozan ve görevler üzerine yürümeyen bir tutum varsa, orada devrim ve halk davasında koşullu olma, kişisel endişe ve hesap içinde bulunma var demektir. Benim durumum Parti üslubuna ters olan, yalpalayan, duraksayan, geri çekilen, hesaplı davranan bozuk bir üslubu taşımaktadır ve bu da kaynağını küçük-burjuva sınıf özelliklerinden alır.

PKK, sürekli durum değerlendirmesi yapan, başarılarıyla birlikte hatalarını da irdeleyen ve kabul eden, hatalarından doğru dersler çıkararak, yenilenme ve gelişme yaratan bir harekettir. Bu, O'nun proletaryanın ve emekçi halkın kurtuluş davasına duyduğu sarsılmaz bağlılığından, çağa, sosyalizme, proletaryaya ve emekçi halka karşı taşıdığı yüksek tarihi sorumluluğundan kaynaklanır. Bu gerçeğin temsilcisi olan PKK militanı, kendine karşı da sürekli eleştirel davranarak, hatalarından arınıp kendini yenileyerek sürekli gelişmeyi ve büyümeyi yaşar. PKK'nin bu gerçeği, çağımızda en olumsuz koşulları yaşamak zorunda bırakılmış olan Kürdistan insanını dünya halklarının saygınlığını yaratan en devrimci eyleme yönelterek ve dünyada en yiğit bir eylemin sahibi yaparak yüceliğe ulaştırmaktadır. PKK, böylesi yücelmelerin ve yüceliklerin hareketidir, taşıdığı ölçü budur. Benim kendi geriliklerime, özeleştirye yaklaşımımda PKK'nin devrimci gerçeği ile çelişki taşımaktadır. 3. Kongre sürecinde geçmişin doğru çözümlemesini zamanında yapıp, devrimci gelişme sağlamadım, kısmi bir özeleştiriyi Parti eleştirileri ortamında zorlanarak yaptım. Bu, gerçekte kendi pratiğimi doğru görmeyi içeriyordu, kendi gerilik ve yanlışlarıma sevdalanma, kendimi beğenip üstün görmeydi. Ayrıca hep kendimin yalnız sorumlu tutulamayacağımı düşündüm ve kendime az da olsa haklı, doğru olma yönleri aramaya çalıştım. Bu, benim sağlam bir özeleştiri temelinde gelişme sağlamamı engelledi, sürekli geriliklere tutunmaya çalışmamı doğurdu ve özeleştiri olarak verdiğim sözün gereklerini yerine getirmememe yol açtı. Bütün bunlar devrim, halk, proletarya, tarih karşısında taşıdığım sorumluluğun zayıflığının, çarpıklığının, bu davalara duyduğum bağlılık ve inanç zayıflığının ve içinde uzun süre yer aldığım Parti gerçeği karşısındaki inkarci tutumumun sonucu oldu. Benim bir yıllık tutumumun gerçek anlamları bunlardır, yoksa bilgi ile pratik arasında bu denli kopukluk hiçbir biçimde ortaya çıkmaz. Proletaryanın ve halkın davasına, sosyalizm davasına yüksek bir sorumlulukla bağlı olmayanlar asla gerçekçi bir özeleştiri yapamaz ve gelişme yaratamaz. Bunun tersi de doğrudur. Hataları karşısında özeleştiri yapmayanlar, devrim ve sosyalizm davasına yüksek bir sorumlulukla bağlı olmayanlardır, bu koşullarda Parti içinde kalmaya çalışmak bir memur gibi, devrim ve sosyalizmin sırtından yaşamak istemekten başka bir şey değildir. Ve bunun da proleter devrimci militanlıkla ve Parti üyeliği ile hiçbir bağı yoktur.

Devamı 30. sayfada

1988 Yılına Girerken

Türkiye'de Son Siyasal Durum ve Olası Gelişmeler Üzerine

Baştarafı 1. sayfada

faşizmin bir prototipi bir diktatörlük olduğunu izah etmeye çalışmıştık. Daha sonraki çok partili dönemde de TC'nin bu niteliği değişmemiştir. Burjuva demokratik görüntüsüne rağmen, Türk devletindeki faşist özellikler yaygındır. Bir sivil faşist parti olan MHP'nin yapmak istediği şey, devleti yeniden ve tamamıyla faşistleştirmekten ibarettir. Bu faşistleştirmeyi de daha çok yeni sol'a veya muhalefete karşı geliştirmek ve devletin faşist uygulamalarına daha fazla güç kazandırmak için yapmış; devlet desteğinde bir yan kuruluş olarak işlev görmüştür.

MHP neden iktidar olamamıştır? A. Türkeş'in mahkemede kullandığı meşhur bir sözü vardı; "düşüncemiz iktidarda, ama biz cezaevlerindeyiz" diyordu. Ne var ki faşist klikler arasındaki savaşım son derece doğal bir olgudur. Bu klikler karşılıklı olarak biribirlerini dıştalamaya çalışabilirler. Türkiye'de de MHP iktidar olabilir ve faşist bir iktidarı gerçekleştirebilirdi. Bunun için gücü de vardı. Peki neden buna gereksinim duyulmadı? Çünkü devletin kendisi faşistti. Faşist bir devletin temsilcileri vardı, çeşitli kuvvetleri mevcuttu. İktidarın bir yan örgüte teslim edilmesi düşünülemezdi. Hitler faşizmi döneminde de bir ara bu böyle oldu. SS birlikleri faşizmin bir yan koluydu. Bunlar devlete ağırlıklarını koymak istedikleri zaman tasfiye edildiler. Türkiye'de MHP'ye atfedilen rol devrimci muhalefetin içine sızmak, sol'u bir kargaşa içine çekmek ve devlete yönelmesini engellemekti. Ecevit önderliğindeki CHP'nin rolü de bundan farklı değildi. Türkeş, bunu sağ'dan gerçekleştirirken, Ecevit de sol maske kullanarak aynı şeyi yaptı. Son dönemlerde Ecevit'in "Kerkük Türklerini kurtarma" işine sahip çıktığı ve "dünya Türklüğünü birleştirme" doğrultusunda MHP'den hiç de geride kalmayan milliyetçi tasarılarla ortaya atıldığı bilinmektedir. Yine onun sol maske takınarak sol'u tasfiye etmede küçümsenmeyecek bir rol oynadığı da açıktır.

Türkiye'deki sosyal-demokratçılığın devrimci sol'a karşı başlı başına bir tasfiye hareketi olduğunu özenle belirtmek gerekir. Sosyal-demokratlar neden bugün iktidar olamıyorlar? Çünkü bunlar alternatif bir program sunamıyorlar. Bunlar özünde iktidar olmak için değil, muhalefeti sabote etmek için devlet kurumlarının ve özellikle MİT'in ağır yönlendirmesi altında piyasaya çıkıyorlar.

Demekki 1965'lerden itibaren Türkiye'de demokrasi mücadelesi ve devrimci-gençlik hareketi gelişmeye başladığı zaman, tırmanan düzen içi iki muhalefet vardır: Bunlardan biri MHP, diğeri de sol patentli olan Ecevit politikacılığıdır. 1980'li yıllara doğru gelindiğinde bunlardan biri sol hareketi yetersiz veya belirsiz bir şiddet ortamına çekerek, öteki ise onu revize edip geniş kitlelerden soyutlayarak düzenin varlığını sürdürmesinde küçümsenmeyecek roller oynamışlardır. Bu rollerini ifa etmelerinin ardından, 12 Eylül rejimi kendilerine "göreviniz bitmiştir beyler, artık geriye çekilin" demiştir. Onlar da rejimin istediği yere çekilmişlerdir. Geriye kalan ve çeşitli gruplar biçiminde örgütlenen sol, MHP ile Ecevit önderliğindeki CHP ortadan kaybolunca devlet karşısında kendisini yapayalnız bulmuş, sudan çıkmış balığa dönmüştür. Bu sol kısa bir süre içinde faşizmin indirdiği birkaç darbe ile ortadan silinmiştir. Bütün bunlar çok ağır bir biçimde sosyal-demokratçılık ve sosyal-demokrasi kuyrukçuluğu, onunla uzlaşma, reformizm ve tasfiyecilik biçiminde ortaya çıkmıştır. Sosyal-demokrasi, sol'u tasfiye etmiş, tasfiye rotasına sokulan sol ise reformize edilmiştir.

Bunun yanısıra işin terör yönü de bunda belli bir rol oynamıştır. Öyle ki çeşitli sol gruplar terörle tam bir kördöğüşü içine itilmişlerdir. Daha 12 Eylül askeri-faşist darbesi tezgahlanmadan aslında bu iki akım tarafından tüketilmiş olan sol, başını kaldırma olanağını bile bulmadan karşı karşıya kaldığı birkaç kontr-gerilla darbesiyle son bulmuştur. Kısacası sol'un ya da devrimci muhalefetin işi, henüz 12 Eylül darbesine gelmeden, devletin 12 Eylül'ü hazırlayan yapısı tarafından bitirilmiş; faşist cunta için ortam hazırlanmıştır. Buna, yaratılan bu kargaşa yüzünden halk kitlelerinin bezdirilmesini ve istikrar istemi adı altında can telaşına düşürülmesini de eklemek gerekir. Kitleler "ordu bizi kurtarsın" psikolojisi içine itilmişlerdir. Bu zaten planlı bir biçimde geliştirilen bir şeydi. Bakkal soyma, kahve bombalama vb. türünden geliştirilen eylemlerin tümü, esas olarak orta kesimlerde ordunun kurtarıcı olduğu düşüncesini geliştirmeye çalışan sistemli olarak planlanmış kontrgerilla faaliyetleriydi. Toplum böylelikle faşist psikolojiye çekildi, sol böyle ezildi. Bunun sonucunda ordu toplumda bir kurtarıcı olarak görüldü. Hem alabildiğine aranır hale gelen istikrar ve hem de gerçekte kendisine dayatan ekonomik nedenler 12 Eylül faşist rejimine götürdü.

O koşullarda Türkiye'de tüketime yönelik ekonomik model iflas noktasındaydı. Artan enflasyon, enerji darlığı ve dış ödemeler dengesindeki sorunlar yeniden üretimi yapılamaz hale getirmişti. 12 Eylül rejimini zorunlu kılan en temel bir etken buydu. Askeri-faşist bir darbenin tezgahlanışının altında yatan gerçek ekonomideki tıkanma veya ekonominin kendisini yeniden üretememesiydi. Siyasal planda düzen partileri gerçekten de parlamentoyu tıkamışlardı. Parlamentonun kendi kendisine çözülüşü sözkonusuydu. Dışarıya borç ödemeleri yapılamamaktaydı. İşte böylesi bir ortamda emperyalizmin de yeşil ışık yakmasıyla, önceden ortamı hazırlanan 12 Eylül rejimi rahatlıkla işbaşına getirildi.

12 Eylül rejiminin hedefleri bilinmektedir. Ekonomide yeniden üretimi olanaklı hale getirmek, bunun için de iç tüketimi kısarak dış borç ödemelerini sağlayacak biçimde ihracatı geliştirmek, ekonomide kemerleri sıkma politikasını uygulayarak sürekli işçi ücretlerini düşürmek, taban fiyatları yönünden köylünün bölüşümdeki payını iyice azaltmak, ihracatı geliştirmek amacıyla bu yönlü girişimde bulunan tekellere çok çeşitli avantajlar sağlamak, böylelikle içerde tüketimi kısarak dışarıya daha fazla mal satışını gerçekleştirmek, bunun sonucunda tekellere ve emperyalist ağababalarına olan borçlarını ödeyebilecek bir modele ulaşmak. Bu model içinde turizm gelirlerinin payı epeyce fazladır. Üretimin tamamına yakın bölümünün ihracat temelinde seferber edilmesi istismar edilemez bir durumdadır. Enflasyon oranının artışı ve bunun gelir dağılımını emekçi sınıflar aleyhine değiştirmesi, kitle muhalefetinin bastırılmasını şart koşmakta, bir askeri yönetimi zorunluluk haline getirmektedir. 12 Eylül yönetimi aslında bu ihtiyacı karşılamak için geliştirilen bir rejimdir. Grevsiz, gösterisiz, eylemsiz ve kendisini istikrar içinde hisseden bir toplum bu programın yürütülmesi için vazgeçilmezdir. Bu da sağlanmıştır. Tıkanan parlamento ve gereksiz hale gelen burjuva partileri II. Cumhuriyet tarafından lağvedilmişlerdir. Bunun yerini, bu altyapıyı onaylayacak ve meşrulaştıracak olan siyasal partilerin kuruluşu, genel seçimler ve parlamentonun oluşumu almıştır. Bunlar 1982-83 döneminde gerçekleştirilen şeylerdir.

Rejim bunları gerçekleştirdikten sonra generaller ikinci plana çekilmek istiyorlardı. Ancak bu geriye çekilme yeterince başarılamadı. Peki, neden tam başarılamadı diye sorulabilir. Bir kez kapatılan partiler ve temsilcileri siyaset dışında bırakılmışlardı. Bunların çeşitli sorunları vardı. Öte yandan Kürdistan'da devrimci direniş devam ediyordu. Dolayısıyla Milli Güvenlik Konseyi kendisini Cumhurbaşkanlığı Konseyi'ne dönüştürüp ikinci plana düşen bir konuma çekilirken, askeri yönetimin ve faşizmin programını en akıllıca yürütebilecek bir niteliğe sahip olan Özal devreye sokuldu. Bunun yanısıra bir de MDP olayı vardı. MDP, askeri yönetimin olduğu gibi sürdürülmesini amaçlıyordu. Ancak iç ve uluslararası tekeller kendi ekonomik ihtiyaçlarına en iyi cevap verebilecek olanın Özal ve ekibi olduğunu, bu ekibin ekonomiyi biraz daha iyi çekip çevirebileceğini ve uluslararası tekellerin ihtiyaçlarını daha iyi yerine getirebileceğini bildiklerinden, tercihlerini bu ekipten yana kullandılar. Askerlere daha çok siyasal istikrarı sağlama görevi verilirken, Özal'a da ekonomik istikrarı sağlama ya da ekonomiyi tekellerin çıkarlarına uygun bir biçimde düzenleyip sürdürme görevi yüklendi. Evren-Özal faşistkliği 1983 yılının sonlarından başlayarak bu biçimde devreye girdi.

Askeri-Faşist Rejimin Karakteri Değişmemiştir

1983 yılının sonlarına kadar Milli Güvenlik Konseyi tek başına ekonomik istikrarı gerçekleştirmeye çalışırken, bundan sonra sinsi bir biçimde işe ekonomiden başlayarak süreç içinde siyasal yönden de güçlenmeyi planlayan Özal olayı ortaya çıktı. Bu noktada devreye giren Özal, eski politikacılar denilen ekibin işe yaramaz hale geldiğini ve eskidiğini, bunların yeniden işbaşına gelmeleri halinde istikrarı bozacaklarını, modalarının geçtiğini ve çağın dışında kaldıklarını, dolayısıyla kendisinin en iyi politikacı ve kendi ekibinin de en iş bitiren ekip olduğunu yoğunca işledi. Askerler karşısında kanıtlamaya çalıştığı şey şuydu: Askerler siyaseti ve ekonomiyi iyi yürütemezler. Siyaset ekonomiye bağlı olarak gelişir. Askerler karşısında güçlenmek için ekonomiyi düzlüğe çıkarmak, ekonominin düzlüğe çıkması oranında adım adım bir siyasal güç durumuna yükselmek, böylelikle askerleri kendisine bağlayacak ve denge sağlayacak sivri bir önder olarak Türk siyasal yaşamında yerini almak Özal'ın başlıca hedefiydi. Özal tam da böylesi bir zihniyet içinde bulunan bir tipti. Bu tip partileşirken dört görüşü bir araya toplamaya çalıştı. Dört görüşün birleştirilmesi aslında sosyal-demokratların teziydi ve amacı bütün görüşleri faşist bir potada eritmekti. Çünkü Ecevit politikacılığının provokatif ve tasfiyeci bir niteliği vardı. Özal'ın son seçimlerin ardından Ecevit'i övmesi ve görevini yerine getirdiğini belirtmesi boşuna değildi. MHP'nin düzenle kolaylıkla bütünleşebilen bir kesiminin ve Erbakan'ın MSP'sinin önemli bir kadro potansiyelinin bu potaya çekilmesi işinde Özal'ın başarı sağladığı söylenebilir.

Bütün bunların yeni ekonomik ve siyasal oluşumun kadrolarına dönüştürülmesi 12 Eylül rejiminin ruhuna ve mantığına son derece uygundur. Dört görüşün sentezi denilen şey kabul edilmekte ve böylelikle eskiler de boşa çıkarılmaktadır. Özal, bu konuda gerçekten de sinsi ve usta bir politika yürütmektedir. Bu işi TKP'yi özümsemeye ve sol'a el atıp yavaş yavaş kendi içinde eritmeye kadar götürmüştür. Bu durumuyla biraz da Bismarkçılığa özenmekte; günümüz koşullarında faşist pota içine aldığı sol'u icazetli sol'a dönüştürerek istikrarı sürdürmek istemektedir. Bu konuda Özal'ın akıllı ve usta biri olduğunu kabul etmek gerekir. Ancak Özal'ın kendisi bir piyondur. Daha çok kendisine özgü bir siyasal ekol oluşturmaya çalışmaktadır. Bunun için ekonomiyi esas almakta, askerlerle son derece iyi geçinmenin yollarını aramaktadır.

Türkiye'de başta Mustafa Kemal döneminde olmak üzere ordu ile sivil kesimler içiçeydi. M. Kemal'in askeri komutanlığı ile sivil cumhurbaşkanlığı gözönüne getirildiğinde, bunun bir askeri-faşist diktatörlükten başka bir şey olmadığı rahatlıkla görülecektir. Daha sonraki sivil ve asker bileşiminden oluşan iktidarlar döneminde, ordu esas iktidar gücü olsa bile, biraz olsun sivillere açılma vardı. Özellikle DP ve daha sonraki AP iktidarları döneminde bu böyleydi. Bu dönemlerde ordu biraz ikinci plana düşmüştü. Şimdi Kenan Evren'in şahsında ordu yeniden siyasette ağırlığını hissettirmekte ve faşizmin en iyi şekilde bizzat ordu tarafından yürütüleceği gerçeği ortaya çıkmaktadır. Bunu çok iyi anlayan Özal, hem Bayar ve Menderes, hem de Demirel gibi davranmaktan kaçınmaktadır. Çünkü Bayar ve Menderes ordu ile ilişkilerini iyi ayarlamadıkları için 27 Mayıs 1960'ta devrildiler. Demirel, düzenlenen iki darbe ile yönetimden uzaklaştırıldı. Özal, asker-sivil işbirliğini en iyi bir biçimde gerçekleştiren ve buna dikkat etmesini bilen biri olarak, bu eksikliği gidermeye çalışmakta, generallerin bir dediğini iki etmemektedir. Bu anlamda Özal yönetimi askeri-faşist rejimin bir biçimi ya da sonu olarak tanımlanabilir.

Başlangıçta askerlerin kesinlikle anlamadıkları ve gereksiz buldukları bu eğilim, daha sonraları biraz da sivillerle ilişkilerin geliştirilmesi ve esas olarak da ekonomik işlerin daha iyi çekip çevrilmesi için işe koşturuldu. Generallerin emrinde bir ekonomik komite gibi hizmet gören bu yapıya, şimdi biraz sosyal taban kazandırmak ve bir siyasal parti kimliği kazandırılarak biraz daha ilerletilmek istenmektedir. Ama esas olan özelliğinin onun ekonomik yanı olduğunu vurgulamak hatalı değildir. "Özal sivil darbe yaptı, askerleri ikinci plana düşürdü" sözleri tümüyle yalan ve demagojiden ibarettir.

Ordunun, 2000 yılına doğru gidilirken yeni bir yaklaşımının bulunduğundan, sivillerle veya toplumla bağlarını daha iyi ve yeniden organize etmek için planlarının olduğundan bahsedilmektedir. Böyle bir planın veya en azından böyle bir yaklaşım eğiliminin varlığı doğrudur. Bunun bir parçası olarak Özal'ın ehven-i şer, son derece boyun eğmeci ve işbirlikçi olduğunu bilen generaller, onun biraz daha güçlenmesine fazla ses çıkarmamaktadırlar. Özellikle orduya karşı sivil kliği öne çıkarmak isteyen Demirel ve İnönü'ye oranla Özal generaller için daha çok tercih edilecek biridir. Türk ekonomisini uluslararası tekellerin ihtiyaçlarına göre en iyi bir biçimde işletecek kişinin Özal olduğu ve kendisinin denendiği gözönüne getirildiğinde, ikinci bir hükümeti Özal'a kotarmanın nedeni daha iyi anlaşılmaktadır. Yani 12 Eylül rejimi ve bu rejimin iç ve dış dayanakları açısından, Özal hükümeti bir dönem için daha denenmeye değer görülmüştür. Burjuva basını da bu durumu her gün işlemeye devam etmektedir. Tamamlanmamış olan programı tamamlamak, istikrar sağlamak, "çağ atlamak" ve dışarıya açılmak için, Özal'ın bir devre daha denenmesi kararlaştırılmıştır ve böylelikle Özal hükümetinin icraatına devam edilecektir.

Bunlar düzen içi ayarlamaları oluştururken, bunu dışardan zorlayan etkenler de bulunmaktadır. Her şeyden önce 12 Eylül rejimi, hem DYP ve hem de SHP tipindeki bir hükümet için henüz hazırlıklı değildir. Generallerin kurumlaştırdıkları rejim bunlarla çelişki halindedir. Çok sınırlı ve düzen içi bir çelişki de olsa böyle bir çelişki vardır. Bu tartışılabilir ve buradan umulmadık bir halk muhalefeti çıkabilir diye düşünülmektedir. Yani generallerin Demirel'e ve başında bulunduğu partiye fazla bir güvenleri yoktur. SHP ise yeni bir oluşumdur. Kendilerinin de belirttikleri gibi içinde her türden eğilim ve kişilik mevcuttur. Bu partilerin iktidar olmaları durumunda, MHP'den sol'un bazı artıklarına kadar irili ve ufaklı bir yığın kuruluş devreye girebilir. Oysa düzen bunları karşılamaktan çok uzaktır. 12 Eylül rejiminin "anayasal düzeni" bu durumu kaldıracak ve bunlara yasallık tanıyacak güçte değildir. Özellikle bu tür kuruluşlara güç vererek kendilerini parlamentoya taşırma ve iktidara ortak ettirme konusunda endişe duymakta ve sistemi tümüyle dolduracaklarından çekinmektedir. Bu nedenle Özal yönetiminin sürdürülmesi gerektiğine inanmaktadır.

12 Eylül rejiminin baş sorunlarından biri de Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluşçu muhalefeti eritmek ve yok etmektir. Türkiye'deki devrimci muhalefetin ya da sol'un durumu herkesin malumüdür. Rejim icazetli sol'a belki izin verebilir. Burada ayrı bir başlık altında TKP'nin rolüne daha sonra değineceğiz. Burada, geçerken kısaca belirtelim ki, TKP ya da kendisine akıl verenler, 12 Eylül rejiminin son dönemecine girdiğini ve etkin bir bastırma ve ezme konumundan uzaklaştığını gördüler. TKP ve akıl hocalarına göre, rejim daha radikal bir halk hareketinden ve özellikle PKK'nin Kürdistan'da önderlik ettiği direnişten çekinmektedir. Eski güçler yeniden kapıdan içeri girmek üzeredir. ANAP dört görüşü temsil etmeye veya bunlara hükmetmeye çalışmaktadır. Düzen açısından bu bir çıkmazdır ve çelişkili bir yapıdır. Kurnaz davranan ve biraz da bu çelişkiyi farkeden TKP, "mademki Türkiye demokrasiye kavuşmuştur, o halde proletarya diktatörlüğünden vazgeçen, Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünü kabul eden, istikrardan dem vuran ve buna sonuna kadar evet diyen benim gibi bir parti gidip yerini bulabilir" havasıyla, rejimin bu konudaki kararsız ve sallantılı tutumundan yararlanarak, adeta tepeden Ankara'ya iniş yapmıştır. İlginç olan şey, bir de bu tutumun "büyük fedakarlık" olarak tanımlanmasıdır. **Türkiye Postası**'nın son sayısı, TKP ve TİP'in genel sekreterlerinin büyük bir fedakarlığı göze alarak uçaktan indiklerini ve bunun büyük bir demokrasi hareketi olduğunu yazmaktadır.

Kuşkusuz gerçek durum asla böyle değildir. TKP'nin Ankara'ya yumuşak iniş yapması son derece sinsi ve kurnazca bir harekettir. Esasında bu partinin 12 Eylül rejiminin temsilcilerine vermeye çalıştığı mesaj şudur: "Sizin ortadan kaldırmak istediğiniz sol'u ben tasfiye etmek durumundayım. Aynı şekilde ben Kürdistan'da tasfiye etmeye çalıştığınız direnişe karşıyım. Bunlarla en iyi bir biçimde savaşan ve legalite olanağı tanındığında bunu en iyi bir biçimde gerçekleştirecek olan güç benim. Gerçekte benim devrim diye bir sorunum da yoktur." Evet, TKP'nin dönüşü son derece tehlikeli bir teslimiyettir ve tasfiyecilik temelinde bir dönüştür.

Böyle bir planın bu biçimde dikiş tutturamayacağı çok açıktır. Planın gerçekleşmeyişinin nedeni bu güçlerin faşist rejimle ilişkiye ya da uzlaşmaya orturmamaları değildir. Rejim, bu güçlere legalite olanağı tanınması halinde, devrimcilerin bunu on kat fazlasıyla kendilerine ödettireceğine inanmaktadır. Bu konuda kapalı kapılardan birinin az da olsa aralanması halinde, PKK'nin bunu büyük bir gediğe dönüştüreceğini iyi bilmektedir. Tabii bu ayrı bir husustur. TKP'nin bu çıkışı ya da havadan

indirme hareketi şikeli bir muhalefete benzemektedir ya da daha açık söylemek gerekirse şikeli bir muhalefettir. Herhalde bu dünya komünist hareketi içinde tanık olunan son derece ilginç ve ilginç olduğu kadar da eşine ender rastlanan bir oportünizm ve tükeniş hareketidir.

12 Eylül rejimi ikinci bir dönem için Özal hükümetini işbaşına getirerek sonunu tamamlarken, mevcut durumda iktidarın DYP veya SHP'ye devredilmesi halinde sonucun belirsiz olacağına inanmaktadır. Bu durumda tekrar eski günlere dönüleceği ve istikrarsızlığın yeniden kapıyı çalacağı kuşkusu egemendir. Özal son genel seçimi bu temelde kazandı. Seçim yasası duyulan bu kuşkular sonucunda hazırlandı. Rejimin korku duymakta haklı olduğunu belirtmek gerekir. Ecevit'in ve SHP'nin güçten düşürülmesi ise bambaşka bir olgudur. Seçim yasası ve baraj sistemi ile adı geçen güçlerin geriye itilmeleri bu korku yüzündendir. Esasında yeni parlamento bu ekip tarafından yönetilen ve yönlendirilen yeni bir hükümetin sürdürülmesi için hazırlanmış bir planlamaya göre bölüştürülmüştür. Bunun en önemli nedeni, rejimin bu haliyle sona ermesi durumunda bunu kimin kullanacağıdır. Açık ki bunu PKK Hareketi kullanacaktır. Buna karşılık belki bazı sol gruplar da devreye gireceklerdir. Ancak bunlar hemen hızla piyasaya girme, yeniden örgütlenme ve eylem yapma konumundan uzak bulunmaktadır. 12 Eylül rejimi henüz tamamlanmadan eski siyasiler devreye girerse 1988 yılını kim kullanacaktır? Faşist generaller bunun PKK'nin işine yarayacağını çok iyi hesaplamaktadır. Özal hükümetine ikinci bir dönem için ömür biçilmesinin nedeni budur. Yani buna göre istikrar devam etmeli, Özal kendi programını tamamlamalıdır. En önemlisi de örneğin Demirel'in iktidarı alması gerekiyorsa kendisi hazırlanmalı; SHP iktidara gelecekse kendi kadrolarını kurmalı, bir gölge kabine oluşturmalı ve bunun devleti ne denli temsil ettiği tekeller tarafından iyice ölçülüp tartılmalı, buna ehil değilse ehil hale getirilmelidir.

Rejim İçi Politik Gelişmeler Nasıl Olacaktır?

Hemen belirtelim ki, 1990'lı yıllara geçişte teşkil edilecek parlamento ve hükümet tekeller tarafından daha şimdiden düşünülüp planlanmaktadır. Emperyalist güçler de bu yönlü çabaların ortağı durumundadır. Bunun için geleceğin yeni kadroları şimdiden fidelikte yetiştirilmektedir. 12 Eylül rejiminin koruması altında bunlar parlamento içinde ehlileştirilmekte, kendileri için alternatif programlar oluşturulmaktadır. Enflasyon başta olmak üzere ekonomik planda çekilen korkunç zorluklar ve halkın işkenceli yaşamının sorumlusu olarak Özal karşıya alınacaktır. Zaten onca devlet olanağını kullanmasına rağmen ancak yüzde 36 civarında oy alabilen Özal'ın oy oranının son zamlarla birlikte daha şimdiden yüzde 25'e kadar düştüğü belirtilmektedir. Birkaç yıl sonra bu oran daha çok azalacak ve yeni bir seçime gidilmesi durumunda mevcut seçim yasasıyla da olsa, Özal yönetimi büyük bir olasılıkla aşılacaktır. Özal hükümeti biraz daha kullanılacak, tekelleşme bu hükümet eliyle biraz daha geliştirilecektir. Dış borç ödemelerinin yapılabilmesi için bazı tedbirler alınacak ve ekonomide tekellerin çıkarları iyice yetkinleştirildikten sonra, kitlelerin nezdinde tamamen itibardan düşmüş ve halkın nefretini kazanmış olan Özal yönetimi devredışı bırakılacaktır. Bununla da yetinilmeyecek ve bu hükümet bir günah keçisi haline getirilerek bütün işkencenin, baskının ve ekonomik yoksullaşmanın sorumlusu ilan edilecektir. Zaten Özal da on yıllık bir başbakanlığı kendisi için yeterli görmektedir.

Özal hükümetinin yerini Demirel ya da İnönü önderliğinde bir hükümetin alması belki gerçekleşmeyebilir. Bugün Türkiye'de yeni bir politik şahsiyete ihtiyaç duyulduğundan bahsedilmektedir. Biz de Türk burjuva siyasetinin yeni bir politik şahsiyete ihtiyacının olduğuna inanıyoruz. Peki, bu şahsiyet kim olabilir? Türkiye'de eski politikacıların kişilikleri alabildiğine düşürüldü. Yeniler ise yetkin birer politikacı haline gelemediler. Burjuva politik liderliği konusunda tam bir kargaşa doğdu. Gerçekten de 12 Eylül rejimi ile birlikte Türkiye'de tam bir politik kişiliksizleştirme olayı yaşandı. Askerler politika sahnesine girdi. Ancak bizim eylemlerimiz sonucunda kitleler nezdinde itibarını yitiren ve nefret edilen bir konuma düştüler. Eski liderler eleştirile eleştirile politik kişiliklerini kaybettiler. Yeni lider adayları ise çok hamdırlar, eskilerin gölgesi ve ordunun dayatması altında bulunuyorlar.

Belliki bu kadar dayatmaya politikacı değil uşak yetiştirmek bile zordur. Bunun sonucunda yeni liderler ortaya çıkmadığından, son derece karmaşık ve kişliksiz bir politik ortam doğdu. Peki, yeni bir politik şahsiyetin ortaya çıkması nasıl gerçekleşecektir? "Umut" bağlanacak yeni Karaoğlan ya da Keloğlanların ortaya çıkması epeyce zordur. Böylesi liderlerin askerler arasından çıkması ise mümkün görülmemektedir. Çünkü halk kitleleri ordudan nefret eder hale gelmişlerdir. Mevcut koşullarda yeni bir Evren'in ortaya çıkması zordur. Evren zaten görebileceği kadar tepki görmüş, kitlelerce lanetlenmiş ve hızla tecrit olmaya başlamıştır. O zaman gerçekten de şöyle bir sorun ortaya çıkmaktadır: Türkiye'de yıldızı parlayacak politikacı kim olacaktır? Gelecekte cumhurbaşkanlığı sorununu çözümlemek belki de mümkündür. Ama bir hükümet başkanlığı sorununu çözmek epeyce zor olacaktır. Tabii bu Demirel'in kullanılmayacağı anlamına gelmemektedir. Demirel'in, İnönü'nün ve hatta başkalarının kullanılması söz konusu olabilir. Türkiye'de bu türden bir yığın politikacı vardır, onları da kullanabilirler. Ama bu politik şahsiyet konumunun Türkiye'de yerine oturduğunu göstermez. Türkiye'de Celal Bayar ile Adnan Menderes, hatta Süleyman Demirel birer ekoldüler. Ecevit için bile aynı şeyler söylenebilir. Bir dönem için bunlar kuvvetli birer şahsiyetti. 1980'ler sonrasında askerlerin yanaşması olarak ortaya çıkan Özal ise çok siliktir. Rejimin gözden düşürdüğü eski politikacılar ise bir hayli yaşlandılar. Bunların yeniden ne kadar hükümet edecekleri belli değildir ve sermayeye güven vermemektedirler.

Sözgelimi bir Keçeciler ya da Hasan Celal Güzel yeni politik şahsiyetler olarak ortaya çıkabilirler mi? Hayır, bunlar öyle çaplı liderler değildir. Ancak tekelci sermaye ve ABD emperyalizmi Demirel'i ve Ecevit'i nasıl bulduysa, yeni bir lideri de öyle bulabilir. Ecevit Kissinger'in öğrencisi, Demirel ABD'nin adamıydı, ABD emperyalizminin seçtiği bir uzmandı. Generallerin durumları da bellidir, onlar derslerini NATO'dan almışlardır. Dolayısıyla yeni bir politikayı ve politikacıyı ortaya çıkarmaları mümkündür. Burada önemli olan toplumda etkinlik kurup kök salmış ve güven duyulan bir politik şahsiyetin bulunmamasıdır. Bu rejim için ciddi bir çıkmaz ve büyük bir sorundur. Bu aynı zamanda alt ve üst yapısıyla Cumhuriyet'in tam bir tükenişi yaşadığını göstermektedir. Yeni politik kişilik ve yeni önderliklerin ortaya çıkmayışı, temelde rejimin tükenişinden kaynaklanmaktadır. Bugün Türkiye'de neden güçlü bir lider yoktur? Neden 1920'lerde Mustafa Kemal olayı ortaya çıktı? Çünkü burjuvazi o zaman yükselme dönemini yaşıyordu. Yükselen burjuva hareket kendi önderini ortaya çıkarabilirdi. Despotik ve anti-demokratik temelde de olsa, burjuvazi bu dönemde kapitalizmi geliştirebilirdi. Yani kapitalizm ancak bu türden sert karakterli bir rejim altında ilkel birikimi gerçekleştirebilirdi. Bu nedenle burjuvazi için Mustafa Kemal gibi bir diktatörün varlığı gerekliydi. Daha sonraları tekelcilik gelişti. Tekelcilik Bayar ve Menderes gibi liderlere ihtiyaç duyuyor, Demirel gibi önderler istiyordu. Ecevit'e gelince, onu bir ekol olarak görmek yerine, sol'u tasfiye eden bir silah ya da bir yan ürün olarak değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır. Generaller ise zaten düzenin gedikli bekçileridir.

Öte yandan Türkiye batı kulübünün üyesi olmak istemekte, AET gibi kuruluşlara girmeye çalışmaktadır. Türkiye Batı'nın bir üyesi olabilir mi, Türkiye'de burjuva demokrasisi gelişebilir mi? Bunlar Türkiye için önemli sorunlardır. Bu dönemde herkesin saygınlığını kazanan bir şahsiyetin yetişmemesinin nedeni nedir? Çünkü Türkiye'de sınıflaşma gelişmiş, sınıflar arasındaki farklılık derinleşmiştir. Burjuvazinin kendi iç çelişkileri daha da artmıştır. Burjuvazinin bütün kesimlerini kendi etrafında bütünleştirecek lider kim olabilir? Böyle bir role Özal soyundu; ama bütün ustalığına ve ince manevralarına rağmen, Özal'ın topluma yüklediği külfet ve gerçekten de emekçileri adeta bir limon gibi sıkması başarılı olmasını engelledi. Özal'ın etkin bir politik şahsiyet olamayacağını belirttik. Bugün toplumun yüzde 25'i bile kendisini desteklememektedir. Fakir Fukara Fonu gibi kuruluşlar eliyle bazı kesimlere sağladığı maddi destek ve ortaya çıkardığı maaşlı işbirlikçi takımı sayesinde ayakta durmaktadır. Devlet desteği olmasa, Özal gerçekte bir hiçtir. Dolayısıyla Özal'ı seçkin bir politik şahsiyet olarak değerlendirmek mümkün değildir. Bu nedenle burjuvazinin tekelciliğin geleceğini sağlama bağlayacak bir alternatifi bulunmamaktadır. Umutsuz olan burjuvazi bu durumda az da olsa büyük bir olasılıkla burjuva demokrasisine açılacaktır. Demirel ve İnönü'nün önderliğindeki partiler biraz daha liberal ve sosyal-demokrat bir çehreye bürüneceklerdir. Bu kaçınılmazdır.

1990'larda yeni bir askeri darbe gündeme gelebilir mi? Bazıları böyle bir darbenin tezgahlanabileceğinden bahsetmektedir. Yeni bir askeri darbe ile ordunun yönetime el koyması olanaksız bir şey değildir. Özellikle Kürdistan'da ulusal direniş hareketinin gelişmesi askeri klikleri hızla işbaşına getirebilir. Yükselen halk hareketi buna olanak tanıyabilir ya da bir zorunluluk olarak ortaya çıkarabilir. Ancak gelişmeler ılımlı olur ve rejimin hemen devrilmesini gündeme getirebilecek patlamalar olmazsa, 1990'larda yeni bir askeri darbe olası değildir. Bugün Türk faşist rejimi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden ve İran-Irak Savaşının sonuçlarından çekinmektedir. Bu yüzden generallerin elleri tetiktedir. Ancak yukarda da belirttiğimiz gibi, bunlar rejimi ciddi bir biçimde sarsmazsa, 1990'da muhtemelen bir erken seçim gündeme gelebilir. O zaman devletin birliğini gözetleyen bir kurum olan Cumhurbaşkanlığı biraz sağlama bağlanacaktır. Genelkurmay Başkanı zaten kendi kuralları içinde seçilmektedir. Geriye kalan şey parlamentonun ve hükümetin teşkili sorunudur. Bu sorunun çözümü için yeniden bir erken seçim gündeme getirilebilir. Erkenden yıpranabilecek bir Özal hükümeti böylesi bir erken seçimle devrilebilir. Bunun yerine koalisyon hükümetine gidilebilir veya sosyal demokratlar işbaşına getirilebilir. Eğer sağ'da destek bulabilirse DYP ekibi etrafında belli bir yoğunlaşma mümkündür. Batı kulübüne üye olmak için şart koşulan bazı demokratik genişlemelerin sağlanabilmesi amacıyla siyasi tutuklular için af çıkarılması, cezaevlerindeki uygulamaların normalleştirilmesi, bölüşümdeki payları son derece azaltılmış olan işçiler ve köylülere biraz daha ekonomik hakların tanınması, bazı anti-demokratik yasaların yumuşatılması, YÖK'ün kaldırılması ya da değiştirilmesi, sendikal hakların iade edilmesi, böylelikle emekçilerin 12 Eylül rejimi döneminde kaybettikleri şeyleri kısmen de olsa kazanmaları gerçekleşebilir.

Kuşkusuz bu değişiklikler Kürdistan'a da yansıtılmak istenecektir. Kürdistan'daki direnişin yükseltilmesi durumunda, buna reformist bir alternatif dayatılmaya çalışılacaktır. Ancak bizim için bu bir hiçtir. Örneğin Demirel Kürtlerle diyalogu geliştirebilecek kişi olarak görülmekte, sosyal-demokratlar biz diyalogdan yanayız demektedir. Daha şimdiden böyle söylendiğine göre, bu güçlerin gelişmeler karşısında İspanya'daki Gonzales hükümeti gibi bir otonomi programını üsten dönüştürmek üzere otonomi alternatifini gündemleştirmeleri beklenebilir. Özal hükümeti bu sorunların hiç birine el atmayacaktır. Faşist uygulamalar sürdürülecek, emekçilerin bölüşümdeki paylarının azaltılmasına devam edilecektir. Tekelci sermayenin yoğunlaşması sürecek, demokraside bir gelişme olmayacaktır. Burada TKP çok kötü bir biçimde aldanmış, kendi kazdığı kuyuya kendisi düşmüştür. Büyük bir olasılıkla Demirel'in bunlarla anlaşması istenecektir. Evren'in daha şimdiden verdiği buyruk budur. TKP ve TİP'in genel sekreterleri dört yıl daha içerde tutulacak, anlaşma daha sonra gelecek hükümete bırakılacaktır. Ortak Pazar açısından da durum böyledir. Sendikal hakların tanınması, seçim yasasındaki değişiklikler, YÖK ve daha birçok anti-demokratik kuruluşların yeniden düzenlenmesi Özal hükümeti döneminde gerçekleşmeyecektir. Bunların hepsinin çözümü daha sonra gelecek hükümete devredilecektir.

Aynı şekilde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne yönelik politikada reformizmin Özal eliyle uygulanması zordur. Bütün bu gerçekler 1990'lı yıllardan itibaren yeni bir hükümetin devreye girmesini şart kılmaktadır. Böyle bir hükümetin işbaşına getirilmesi için yeni bir seçim gündemleştirilecektir. Daha şimdiden bu yönlü hazırlıkların yapıldığı görülmektedir. 12 Eylül rejimi Özal'ı bir komisyoncu ve para sızdıran bir tefeci gibi kullanacaktır. Özal'ın rolü budur ve tarihe böyle geçecektir. Bu kişiye cumhurbaşkanlığı payesinin verilmesi mümkün müdür? Belli ki şimdiden bir şey söylenemez. Özal'ın cumhurbaşkanı olup olmaması o kadar önemli değildir. Bu arada sağ'daki burjuva partilerinin birleşmeleri mümkün olabilir mi? Olabilir. ANAP milletvekillerinin büyük bir bölümü DYP'ye geçebilir veya bu iki parti aralarında bir birliğe gidebilirler. Özellikle iktidarın SHP'ye kaptırılmaması için böyle bir yol denenebilir. Böylece yeni hükümetin DYP ile ANAP'ın birliğinden teşekkül etmesi akla uygun gelebilir. Tabii SHP'nin hükümet olma şansı da az değildir. Bir koalisyon hükümeti de kurulabilir. Gelişmelerin yönünün esas itibarıyla böyle olacağını söylemek uygundur.

Kısacası önümüzdeki bir kaç yılın böyle gelişmesi olanaklı görülmektedir. Önümüzdeki dönemde hükümetin mevcut programının uygulanması muazzam sıkıntılara yolaçacak, artan yoksullaşma kitlelerin tepkisini daha çok geliştirecektir. İçte mevcut hükümet tarafından uygulanan yoğun enflasyon politikası sonucunda bozulan gelir dengesinin kitlelerde yarattığı muazzam öfkenin devrimci kanallara akıtılmasını önlemek için, kısmen de olsa bazı ödünler verilecek; bu tepkiyi boşa çıkarmak için ne lazımsa onu yapabilen bir hükümetin kuruluşunun hazırlıkları yoğunlaştırılacaktır.

Bu arada Türk burjuvazisi sol'u icazetli hale getirmek üzere esas olarak TKP'yi hazırlayacaktır. TKP'nin bu biçimde hazırlanışı son derece ilginçtir ve bir ucu SSCB'ye kadar dayanmaktadır. TKP bu kez yasal düzen içinde yer almasa bile, bundan sonraki parlamento ya da yasal düzen içinde legalite olanağına kavuşacaktır. Türk burjuvazisi önümüzdeki birkaç yıl içinde bir yandan bu güçlere karşı tutuklamalara başvururken, öte yandan kendileriyle uzlaşıp anlaşacaktır. Eğer Mustafa Kemal'in yaptığı gibi TKP sol'un tasfiye edilmesinde bir araç olarak kullanılabilirse, kendisine parlamentoda yer verilebilecek ve hatta bakanlıklar bile tahsis edilebilecektir. Eğer bu tasfiyecilik aracından hiçbir hayır görülmezse ciddiye alınmayıp bir kenara atılacaktır. TKP'nin bir kenara atılması ihtimali daha yüksektir. Çünkü sermaye buna aman vermeyeceğimizi çok iyi bilmektedir.

Bu dönemde öteki sol guruplar için de daha çok "yurda dön" çağrısı yapılacağını sanıyoruz. Yani Özal hükümeti döneminde bazı aydınlar için geliştirilen "yurda dön" çağrısı yeniden tekrarlanacak, vatandaşlık hakkının yeniden tanınması gündemde tutulacaktır. Dışarda iyice sıkışan bu güçler tamamen kokuşmuşlardır. TC bunların sıkıntılarını iyi bilmektedir. Böylelikle bunlar bazı ajanlar aracılığıyla anlaşıp yurda dönecek ve ehlileştirileceklerdir. Yurda dönüşlerinde tıpkı Cem Karaca gibi düzeni övecekler, sol'dan nedamet duyduklarını söyleyecek ve böylelikle düzen içinde icazetli hale gelmeleri sağlanacaktır. Şimdiden bunlar yapılmaktadır ve yapılmasına devam edilecektir. Aynı şekilde Refah Partisi ve ülkücü güçler de rejim içinde eritilecektir. Şimdiden bu işe ağırlık verildiği görülmektedir. Küçük partilerin varlığı kabul görmemektedir. Özellikle RP gibi şeriatçı-dinci partiler Avrupa tarafından da kabul edilmemektedir. Çünkü bunlar emperyalizmin çıkarlarını tehdit etmekte ve akla hemen İran örneğini getirmektedir. Rejim bu partiyi parlamentoya sokmamak ve eritmek için tavır alacaktır. Böylelikle rejim bu hükümet eliyle sol'un tasfiye edilmesi ve icazetli hale getirilmesi işine devam edecektir. Eski liderler içinde Ecevit gibi kimselerin işi zaten görülmüş ve bir kenara atılmışlardır. Buna karşılık SHP uygun bir biçimde kullanılacak bir araç haline getirilmeye çalışılacaktır. Büyük bir olasılıkla ANAP ve DYP kadroları yeni bir iktidar için hazırlanacaktır. Hangi tarafa kanalize edilirlerse, kitleler de o yana akacaklardır. Düzenin programının ana hatlarıyla böyle gelişmesi mümkündür.

Tabii her dönemde düzenin bekçileri rolüne sahip çıkan generallerin unutulmaması gerekir. Düzen bir tehlike ile karşılaştığında bunlar her zaman devreye gireceklerdir. Özellikle devrimci kitlesel atılım, sol'un radikalleşmesi ve istikrarın elden kaçması durumunda generaller görev başına koşacaklardır. Generallerin devreye girmelerinin koşulları bunlardır. Hemen belirtmek gerekir ki, ordu içinden çeşitli güçlerin 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve hatta Mustafa Kemal'in ahbaplarıyla yaptığı darbelere benzer darbeler yapmaları olanaklar dahilindedir. Mustafa Kemal'in bir darbeci olduğunu belirtmekte yarar vardır. Hem de bu darbelerin bir çoğunu yakın çalışma arkadaşları olan Kâzim Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Rauf Orbay gibi generallere karşı yapmış; milli kurtuluşta önemli hizmetler gören bu güçleri darbeler yoluyla iktidardan uzaklaştırmıştır. Generallerin bu tip darbeleri artık eskisi kadar revaçta değildir. Çünkü bu darbeler ordunun bir alternatif olmaktan çıkması görüntüsünü yaratmıştır. Yüzdeyüz arkasında oldukları ve programını kendilerinin çizdiği Özal hükümeti gibi hükümetlerin işi bittikten ve çözüm olanakları ortadan kalktıktan sonra generaller yeni bir darbeye yönelecekler ve bu da ordunun tecrit olma sürecini hızlandıracaktır. Bu du-

rumda ordunun son silah olarak kullanılması şansı Türkiye'de eskisi kadar güçlü olmaktan çıkmıştır.

Biraz da bunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile ilişkisini ortaya koymak gerekir. Bu ilişkiyi anlamak o kadar zor değildir. Faşist cephenin mantığı böyle gelişir ve faşizmin işbirlikçisi partilerin gelişme şansı bu kadardır derken, devrimci muhalefetin durumunu ortaya koymakta da yarar vardır. Türkiye Solu'nun kendisi için bağımsız bir hareket geliştirme şansı var mıdır? Böylesi radikal ve kendisini yenilemiş bir sol hareket günümüz koşullarında görülmemektedir. Mevcut koşullarda devrede olan güç esas itibarıyla PKK Hareketidir. PKK Hareketi, rejimin kendini ayarlama, ömrünü uzatma, programını tamamlama, kendisinden sonraki alternatifleri oluşturma gibi birçok davranışını ve yönelimini ağır etkisi altında tutan bir harekettir. Bir bütün olarak TC'nin kendisini yeniden düzenlemesi, esasında PKK Hareketine karşı bir düzenleme olacaktır. TC'yi Kürdistan'da özel vali ve özel kolordu gibi yönelimler üzerinde yoğunlaştıran şey, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu muhalefettir. Hükümetlerin işbaşına getirilişi ve devrilişi, çeşitli partilerin kuruluşu ve kapatılışı, sol'un ezilmesi ve icazetli hale getirilmesi PKK Hareketinden duyulan ürküntünün bir sonucudur. Bunlar PKK Hareketinin gelişmesini önlemek ve toplum üzerindeki muazzam devrimci etkinliğini kırmak için başvurulan ayarlamalardır.

Kürdistan'daki devrimci hareket bu yıllarda tek güçlü devrimci muhalefet hareketi olarak, sadece halkımız için değil, bir umut ve eylem gücü sıfatıyla Türkiye'nin emekçi kesimleri içinde de etkinliğini sürdürüp geliştirecektir. Rejimin bu biçimde kendisini özel kolordu ve özel valilik sistemiyle teçhizatlandırması da, önümüzdeki yıllarda onun devrimci hareketimize karşı bir program geliştirdiğini göstermektedir. Bu kadar kalabalık zırhlı birliğe, bu kadar yeni korucuya ve yeni kolordunun oluşumuna sözümona sol bir gücün de eklenmesi ve sahte reformcu yaklaşımların aracı olarak kullanılacak bir elit işbirlikçi kadronun oluşturulması düşünülmektedir. SHP ve DYP bunu ayrı ayrı kollardan yapmaya çalışacaklardır. Bunlar aynı zamanda MİT'in yaptığı ayarlamalardır. Türk parlamentosundaki son gelişmeler bu kapsam içinde değerlendirilebilir. Bunlar mücadelemizin yıllarca sürebileceği kabul edilerek, buna karşı programlar geliştirildiğini göstermektedir. Yani, düzen bu konuda hazırlıksız değildir. Hazırlıksızlık varsa, bu da hareketimizi bastıramamış olmalarındandır. Oysa hareketimizin gelişmesi onların iradesi dışındadır.

Partimizin Önderliğindeki Cepheleşme ve Ordulaşma Hareketi Sürekli Gelişecektir

Biz burada önümüzdeki dönemde Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin ve hatta anti-faşist halk direnişinin nasıl boyutlanacağını, gelişeceğini ve cepheleşeceğini uzun boylu izah etmeyi gerekli görmüyoruz. Burada ana hatlarıyla belirtilmesi gereken şey şudur: Türkiye'de 1980'li yıllara kadar devrimci muhalefet daha çok işçi sınıfına dayanmaya çalışan devrimci aydın gençliğin önderlik ettiği bir konumu yaşıyordu. 1980'lerden itibaren devrimci hareket Türkiye'nin belli başlı büyük kentlerinden Kürdistan'a kaydı. İrili ufaklı muhalif sol grupların silinmesiyle birlikte, önderlik tamamen PKK'-nin eline geçti. Bu önderlik esas olarak bu dönemden beri devam etmekte ve bugün çok daha güçlü bir konuma gelmiş bulunmaktadır.

Kısaçası düzen politik yönden kendisini zorbela üretir ve güçlü politik şahsiyetler ortaya çıkaramazken, PKK'nin şahsında gelişen devrimci halk hareketimiz sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de emekçiler üzerinde direkt etkide bulunan bir politik önderlik oluşturmaktadır. Tabii bu yeni ve halkın çıkarlarını esas alan bir hareket olduğu için, gelişim şansı bulunan bir kuvvet durumuna gelmektedir. Bugün ABD emperyalizminin dahi PKK'nin Kürdistan'da bir silahlı halk ayaklanması demek olduğunu itiraf etmesi önemlidir. Bu ayaklanmanın öyle polisiye ve askeri tedbirlerle bastırılamayacağı burjuva liberallerinin de ortak görüşü durumuna gelmiştir. Mehmet Ali Birand gibi burjuva liberalleri açıkça bunu bir tez olarak ileri sürmektedir. Bu demektir ki, burjuvazinin liberal kesimi artık soruna başka türlü çözüm arama gereği duymaktadır. Burjuvazinin bazı kesimleri ve emperyalizm, devrimci hareketin gelişiminin böyle olacağını kabul ettikten sonra, aşırı sağ ve inkarcı muhafazakar kesim de eski konumunu değiştirmek zorunda kalacaktır. Bu, kendileri istediği için değil, kendilerine dehşet gibi gelse de, ortaya çıkan gelişmelerin bir sonucudur.

Türkiye'nin siyasal ortamı üzerinde etkide bulunan Partimiz, bu etkisini Kürdistan'dan Türk parlamentosuna giden işbirlikçi milletvekilleri üzerinde de hissettirmektedir. Önümüzdeki dönemde başta bu güçler olmak üzere, bütün burjuva partileri üzerinde mücadelemizin etkisi şiddetli bir biçimde gelişecektir. Her şeyden önce, rejimin Kürdistan'a ilişkin ekonomik politikaları yarı yarıya işlemez duruma getirilecektir. Tabii bu arada rejimin o işbirlikçi kurumları ve klasik işbirlikçileri birer birer devrilecektir. Faşist sömürgeciliğin yeni bir elit işbirlikçi tabaka oluşturması mümkün müdür? Buna fırsat bulunabileceği kuşkuludur. Faşist rejimin derleyeceği kadroların ne kadar işleyebileceği epeyce muğlak bir sorundur. Bunlar mevcut koşullarda PKK ile diyaloga geçebilecek durumda değillerdir. Çünkü PKK Hareketinin dayattığı şey devrimdir. Kısacası, Partimiz kendi kurallarını işletecek ve gelişim rotasını sürdürecektir. Baştan beri düzenin almış olduğu bütün tedbirler, bağımsızlık talebiyle gelişen devrimci mücadelemizi engelleyememiş; düzenin sınıf mantığı, kendi iç yapısı ve çözümsüzlüğü nedeniyle Hareketimiz sürekli gelişme kaydetmiştir.

Parti Hareketimizin böylesine gelişim kaydetmesinin tarihsel ve objektif temellerine değinmemizin fazla gereği yoktur. Bununla birlikte Kürdistan'da sınıf ayrışmasının yoğunlaşması, ülkemizde sömürgecilik statüsünün derinleşmesi ve hatta yasal hale getirilmesi, Kürdistan'ın resmen ve yasal olarak sömürge bir ülke olduğunun itiraf edilmesi, mevcut işbirlikçi yapının büyük bir sarsıntı geçirmesi, Türk ordusunun muazzam oranda yıpranması gibi olgular, Kürdistan üzerinde uygulanan sömürgeciliğin önemli bir çıkmaz içinde bulunduğunu göstermektedir. Koruculuk sisteminin zor yoluyla da olsa yürütülememesi, sağdan soldan devşirilen işbirlikçi sol güçlerin ve milliyetçi oluşumların iş yapabilecek durumdan uzak bulunmaları sistemi son derece bunalımlı bir hale getirmektedir.

ABD emperyalizminin İspanya'nın Bask'a yönelik uygulamalarını ısrarla Türkiye'ye örnek göstermesi boşuna değildir. Çünkü böylesi bir klasik sömürgeciliğin kirli ve ortaçağdan kalma yöntemlerle sürdürülmesi Batı ölçüleri içinde kabul görmemektedir. Batı'nın bilinen demokratik gelenekleri böylesi bir sömürgeciliği kabul etmemektedir. Bu ise TC'nin sürekli teşhir ve tecrit olması anlamına gelmektedir. O, istediği kadar NATO'-nun bekçisi ve Ortadoğu ile Batı arasındaki köprü olduğunu tekrarlasın, Türkiye'de böyle bir rejim var oldukça, Batı kamuoyu başta olmak üzere, birçok Batı Avrupa ülkesinin yönetimi bu rejimi olduğu gibi benimsemeyecektir. Bu konuda PKK Hareketi TC'nin gerçek yüzünü açığa çıkarıp teşhir ettikçe, onun bu konumu daha çok göze batmakta ve dolayısıyla böyle bir sömürgecilik TC'-nin sırtında muazzam bir kambur oluşturmaktadır. Belli ki, o bu kamburu sırtından atmadıkça ne kendi iç sorunlarını halledebilir, ne de Batı ile bütünleşebilir.

TC önümüzdeki dönemde sosyalist ülkelerle yeni ilişkiler geliştirebilir mi? Rejimin sözcüleri bazen sıkıştıklarında "kamp değiştireceğiz" diyerek Batı'yı tehdit ediyorlar. TKP'nin, TC'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerinde bir köprü rolü oynamaya soyunması, müthiş ölçüde iğrenç bir yaklaşımdır. TKP'nin tam da TC'nin Parti hareketimiz tarafından sıkıştırıldığı ve Batı'-nın bu haliyle TC'yi kabul etmediği bir anda devreye girmesi, "sırtıma basarak sosyalist ülkelerle ilişki kurabilirsiniz, bu sistem içinde sorunlar daha kolay çözülür" demesi çirkin bir tutumdur ve TKP'nin mantığı kesinlikle böyledir. TKP'ye göre, daha Mustafa Kemal döneminden başlayarak, bazı basiretsiz politikacıların yanlış tutumları yüzünden TC Batı'ya bağlanmıştır. Aslında sosyalist ülkeler TC'ye bazı tavizler verir ve şirin gözükürlerse, TC ile daha olumlu koşullarda ticaret yapabilirlerse, onu Batı'dan ayırmak mümkündür. TC'nin sosyalist ülkelerden korkmaması için TKP iyice ehlileştirilmiş, devrimle hiçbir alakası bulunmayan bir siyasal kulübe dönüştürülmüştür. TKP bu temel de devreye sokulmuştur.

TKP, TC'nin bu denli Batıcı olmasını istememekte, sosyalist ülkelerle ileri derecede işbirliğine girmese bile ortada kalmasını, ABD'nin nükleer savaş politikası ve silahsızlanma sorununda bir baskı unsuru olarak iş görmesini arzulamaktadır. Son derece tehlikeli reformist ve uzlaşmacı görüşler uğruna gerekirse kırk tane TKP'nin feda edilmesi bile düşünülmektedir. Bu görüşler sözkonusu olunca PKK gibi hareketlerin desteklenmeleri zaten mümkün olmayacaktır. İşte TKP'nin tehlikesi buradan ortaya çıkmaktadır. Bu oluşum çok kirli bir misyonu yüklenmiştir. O, Türkiye'de ve Kürdistan'da devrimci-demokratik ve ulusal kurtuluşçu hareketin gelişimini engellemek, olası devrimci gelişmeleri tasfiye etmek, bunları rejime peşkeş çekmek ve sosyalist sistemin korkulacak bir aleti olmadığını kanıtlamak için böylesi bir operasyona girişmiştir. Bu operasyonun tutmasının mümkün olmadığını hemen belirtmek gerekir. Tutamaz, çünkü burjuvazi o kadar aptal değildir; burjuvazi bilmektedir ki, komünist adının resmileşmesi ve yasalaşması bile kendi açısından çok kötü sonuçlara yol açacaktır. Kaldı ki, TKP'nin Kürdistan'a uyarlanmış biçimi kurulsa bile, bunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durduramayacağı bilinmektedir. Türkiye'-de de sol hareket TKP'ye karşı öfke ile doludur. Onun bu zeminde de mücadeleyi durdurması mümkün değildir. Tam tersine TKP'ye yöneltilecek eleştiriler, daha devrimci bir sol'un ortaya çıkmasına yol açacaktır. TKP teşhir oldukça PKK Hareketi güçlenecektir; tecrit olmuş bir TKP, PKK Hareketinin güçlenmesi demektir.

Bu denli ağır bir teslimiyet ortamında, PKK'nin şahsında Türkiyeli emekçilerin sağlam bir kurtuluş gücünü görmeleri kaçınılmazdır. Tabii burjuvazi de bu durumu çok iyi bildiğinden, TKP türünden çürümüş ve kokuşmuş yapıları bir kenara fırlatıp atacaktır. Gerçekten de TKP kokuşmuş bir iğrenç klik olarak ortada durmaktadır. Onun temiz sayılabilecek hiçbir yönü bulunmamaktadır. Bu yapının bir kenara atılması çok güçlü ve rejim açısından çok tehlikeli olmasından değil, çok kötü oynamasındandır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Batı bu tip bir Türkiye'yi ve Türk sömürgeciliğini, Türkiye'nin Batı'ya tam üyeliği karşısında bir engel olarak değerlendirmektedir. Türkiye'-nin bu durumu Batı'ya üyelik koşullarına ters düşmektedir. TC'nin olası Doğu'ya açılımı ise fazla olanaklı görünmemektedir. Çünkü tekelci sermaye Batısız edemez ve sermayenin ana karargahlarıyla bağlantısını kesemez. İşte burada sorun olarak ortaya çıkan şey, yukarda koymaya çalıştığımız programın 1990'lardan başlayarak işletilip işletilemeyeceğidir. Burada önemli olan PKK Hareketinin bu programa karşı takınacağı tavırdır. PKK Hareketi, demokratik ve ulusal kurtuluşçu bir hareket olarak, Türkiye ve Kürdistan'da düzen açısından sürekli korku duyulan bir hareket olarak kalacak; bu hareketten kurtulmak için bir yandan zor, diğer yandan tavizler politikası temelinde seyreden bir yaklaşım izlenecektir. Dolayısıyla Hareketimiz, Türkiye'nin iç politikasında daha fazla bir etkinliği yaşayacaktır.

Peki, böyle bir durum karşısında biz ne yapacağız? Gerçekte böyle bir soruyu ortaya atmak henüz erkendir. Ana hatlarıyla belirtmek gerekirse, geliştirilecek reformculuk ve tavizler politikasını elbette devrim uğruna kullanacağız. Buna ister diyalog ister uzlaşma adı verilsin, hem içine girerek hem de dışardan zorlayarak, hem diyaloga girerek hem de vurarak sömürgeciliğin işbirlikçi temelini tümüyle zayıflatıp parçalayacağız. Türkiye'deki iktidarları sürekli zayıflatacağız. Bunun için gerekirse sosyal-demokratları ön plana çıkarabiliriz. Tabii koşulların uygun olması halinde bunu yapacağız. Bu güçler her zaman öne çıkartılamaz. Bunları sağa karşı çıkararak sağı zayıflatmak, daha sonra bunları zayıf düşürerek devrimi öne çıkarmak, hep içiçe uygulanacak şeylerdir. Bazen biri önde gelir, bazen diğeri sonraya denk düşebilir. Doğal olarak bunlar bizim güç toparlama taktiklerimizdir. Biz bunları kitlemizin siyasal ve askeri ordulaşmasını geliştirip güçlendirmek için uygulayacağız.

Kuşkusuz bunlar stratejik yaklaşımlar değildir. Eğer diyalog ve uzlaşma, stratejik bir görüş ve nihai bir amaç olarak ele alınacaksa, bu devrime büyük bir ihanet olacaktır. Yok, eğer genelde devrimci stratejiye güç kazandırmak için yapılıyorsa, bu doğru taktiktir. Türkiye solu bu kavramları çok kötü bir biçimde kullanmaktadır. Taktik ilişki geliştirme adı altında, çoğunlukla sol kendisini teslimyete yatırmıştır. Ya da stratejiyi uygulama adı altında tam bir tecrit çizgisi uygulanmıştır. Bunlar yararlı politik gelişmeler yaratmaktan uzaktır. Buna karşılık Hareketimizin Türkiye'deki politik yaşam üzerinde hatırı sayılır bir etkinliği vardır. Parti Hareketimiz egemen sınıflar arasındaki çelişkileri kullanmış ve bunun sonucunda kendisini geliştirmiştir.

PKK Hareketi, TC'nin dış politikadaki konumunu sıkıştırmış bulunmaktadır. TC'nin Avrupa ve Ortadoğu'ya yönelik dış politikası epeyce teşhir ve tecrit olmuş durumdadır. Açık ki önümüzdeki dönemde bu yönlü çabalarımızı daha akıllı ve planlı bir biçimde yürüteceğiz. Onun özellikle AET ile birleşme ve bütünleşme programının önünde en büyük engeli mücadelemiz oluşturacaktır. Bu dönemde TC'nin karşısına ulusal kurtuluş hareketimizi çıkartarak, Türkiye'de demokrasinin bulunmadığını ve TC'-nin üstü örtülü bir faşizmi temsil ettiğini göstereceğiz. Çelişkileri iyi kullanarak TC'nin Ortadoğu'ya yönelik politikasını da işlemez kılacağız.

Bu dönemde en çok da TC'nin Kürdistan'daki işbirlikçi dayanaklarını yok edeceğiz. Bunu hedefler programımızda daha açık bir biçimde ortaya koyacağız ve onun ülkemizdeki ekonomik, sosyal ve kültürel her alandaki politikalarına karşı amansız bir savaş ilan edeceğiz. Yürüttüğümüz devrimci savaşı daha da yetkinleştireceğiz. Bunun için kitlelerin örgütlenmesi ve gerilla ordusunun geliştirilmesi çalışmalarımızı daha da güçlendireceğiz. Bu çalışmalar güçlendikçe, Türkiye üzerindeki etkimizi de daha fazla duyuracağız. Kuşkusuz her şey ne düzenin mantığıyla ne de bizim istediğimiz gibi yürür. Ani değişikliklerin ortaya çıkması da mümkündür. Bunlar her devrim açısından önemi büyük olan tarihin sürpriz gelişmeleridir. Ekim Devrimi bile böylesi bir sürpriz gelişme sonucunda gerçekleşmiştir. Aynı sürpriz gelişmeler İran-Irak savaşında da görülmüştür. TC, geçmişte iki sistem arasındaki çatlaklıktan yararlanarak doğmuştur. Biz de bu çatlaklıklardan sızacak ve bunları daha da genişleterek halk muhalefetini zorlayacağız. Silahlı mücadeleyi yetkileştiren, Kürdistan halkını kendi etrafında toparlayan bir parti Türkiye'de her şeyi yapabilir. Devrimin objektif koşullarının her zamankinden daha uygun hale geldiği de unutulmamalıdır. Özellikle ekonomik alanda sömürgecilik derin tahribatlar yapmaktadır. Bu aynı zamanda sınıf ayrışmasının da hızlandırılması ve muazzam oranda bir işsiz gençlik kitlesinin ortaya çıkarılması demektir. Eskinin geleneksel feodal yargıları parçalanmış, aşiretçilik çözülmüş, yeni bir işbirlikçi sınıf oluşturulamamıştır. Bu konuda tam bir kargaşa yaşanmaktadır. "Köy koruculuğu" sistemi TC'nin en çok geliştirmeye çalıştığı dayanağıdır. Ancak bu da daha fazla dayanabilecek güçte değildir.

İşte tam da objektif koşulların alabildiğine olgunlaştığı bu geçiş aşamasında, subjektif planda ordu-cephe silahını yetkince örgütleyebilirsek, düzen ve devrimci muhalefet ikilemi net bir biçimde ortaya çıkacaktır. Bizim güçlenmemiz Türkiye'de de sol'un katbekat güçlenmesi demektir. İdeolojik ve pratik gelişmemiz daha şimdiden Türkiye işçi sınıfı hareketine gerekli yolu göstermektedir. Devleti bu denli zor duruma düşüren bir hareket, emekçilerin devrimci muhalefetinin gelişmesi için muazzam olanaklar sunuyor demektir. Zaten Türkiye ile Kürdistan arasında resmi sınırlar yoktur. Devrimci hareket, Türkiye şehirlerine kayabilir veya oradan Kürdistan'a akabilir. Yani Türkiye'de sınırların düzleştirilmesi, nüfusun Türkiye'ye kaydırılması ve göç ettirme politikası, önümüzdeki dönemde TC'nin başına büyük bir bela olarak dikilecektir. TC, nüfusun önemli bir kesimini Kürdistan'dan kaçırtarak Türkiye'nin belli başlı büyük kentlerine taşırmakla buraları adeta yarı yarıya Kürt emekçilerin yaşadığı alanlar haline getirmiştir. Türkiye'deki Kürt emekçileri örgütlememiz Kürdistan'a oranla daha kolaydır. Bu da Türkiye işçi sınıfı hareketinin gelişmesi, yeni devrimci sol akımların veya devrimci hareketlerin oluşması demektir. Bunun için koşullar her zamankinden daha olgun hale gelmiştir. Bu alanlara yapılan müdahaleler önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaştırılabilir.

Bu da göstermektedir ki, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi Türkiye'de anti-faşist demokratik halk hareketinin gelişmesine yol açacaktır. Biz bunu daha örgütlü bir cephesel hareket haline getirmek için elimizden geleni yapmaya çalıştık, çalışıyoruz. Burada istediğimiz kadar gücü bir araya getirebiliriz. Bunun için görüşmeler geliştirilebilir. Bu temelde sosyal-demokratları zorlayabiliriz. Bizim biraz daha güçlenmemiz halinde bunlar bize sığınmak zorunluluğunu duyacaklardır. Yani bunlar iktidarı sözümona bizimle diyalogda aramaya çalışacaklardır. Sosyal-demokratlar için bu gündemde bulunan temel bir sorundur. İster kabul ister reddedilsin, bu sorunu mutlaka çözümlemeleri gerekir. Elbette biz bütün bunlardan devrimci cepheyi güçlendirerek çıkarmaya çalışacağız. Bugün TKP inkarcı bir tutum sergilemektedir, ama yarın bizden imdat isteyebilir. "Sol Birlik" ve öteki reformist güçler bir güçbirliğine talip olabilirler. Bu durumda biz bu güçleri işin hemen başında yerlebir edecek biçimde sekter bir politika yerine, bazen kendileriyle görüşerek, bazen dışarda kalıp kendilerine karşı mücadele ederek kazanabileceklerimizi kazanmaya ve devrimci gelişmenin önünde engel olarak dikilenleri tasfi-

ye etmeye çalışacağız. Her şeyden önce de, Kürdistan'da objektif temeli gelişen işçi-köylü kitlelerini kendi öz kurtuluş araçlarına kavuşturacağız. Bizim üzerinde en çok ısrar edeceğimiz şey, siyasal ve askeri ordulaşmadır. Bu yıllardaki programımızın temelinde yatan şey budur.

Partimiz Türkiye Devrimci Hareketinin Gelişmesine Büyük Önem Vermektedir

Biz Türkiye halkının kendi kimliğine ulaşmasına da büyük bir önem atfediyoruz. Şimdi Türkiye'deki çeşitli sol güçler biraz olsun gerçekleri görmeye başlamışlardır. Anti-PKK'cilik furyası biraz durulmuşa benzemektedir. Bu önemlidir. Anti-PKK'cilik olgusunun gerçekte büyük ulus şovenizmiyle ilişkisi vardır. Bu yüzyıllardan beri sürüp gelen ve Türk halkının eseri olmayan bir olumsuz mirasın sonucudur. Türk burjuva ulus geleneği ile Osmanlıcılık içiçedir. Türkiye'deki islamcılık da yine şoven bir karakter taşımaktadır. Türk-Islam sentezi biçiminde ifade edilen olay, bu gerçeği ele vermektedir. Bu şovenizm Türk halkının ufkunu karartmaya devam etse de, biz bunu önemli oranda yırttık.

Türkiye'de direnme üzerine yaratılan imajın, direnmenin mümkün olmadığı ve direnmeye yeltenenlerin ise hemencecik asılıp kesildiği biçiminde olduğu bilinmektedir. Buna göre ortadaki bir tek "terörist" olsa bile, TC ordusu derhal üzerine yürüyüp işini bitirmekteydi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu imajı kırdı, şovenizm dalgası yavaşlatıldı, biraz olsun ayakları yere değdi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bizim eylemlerimizin en büyük özelliği gerçekleri açığa çıkarma noktasında aranmalıdır. Eylemlerimizin Türk ordusuna ciddi zararlar vermesi, onu yıpratması ve siyasal ortamı renklendirmesi elbette önemlidir. Daha da önemli olanı eylemlerimizin gerçekleri ortaya çıkarmasıdır. Bugün bu gerçekler giderek kabul görmekte, sağ bile bunları kabul eder bir noktaya doğru gelmektedir. Bu arada Tercüman gazetesi bile birazcık akıllanmışa benzemektedir. Bu etkinliğimizin sürdürülmesi halinde, sağ'da bile bir düzeltme hareketi başlarsa buna şaşmamak gerekir. Bu durum Türkiye halkının kimlik arayışı üzerinde nasıl bir etkide bulunabilir sorusuna açıklık getirmek gerekmektedir. PKK hareketi için çoğunlukla "ittifaklara karşıdır, devrimci cephede bölücülük ve ayrımcılık yapmaktadır, ortalığı terörize etmektedir" denilmiştir. Bu gerçekten de son derece hainane bir yaklaşımdır. Çünkü biz Türkiye halkının kendi kimliğine kavuşması için elimizden gelen her şeyi yapmak istiyoruz ve yapıyoruz. Bu anlamda ulusal kurtuluş mücadelemiz Türkiye halkının kurtuluşu için de açılmış bir kapı niteliğindedir. Bu büyük bir tarihsel şanstır. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın tespitleri şimdi gerçekleşme olanağına kavuşmuştur. O'nun en zor günlerde bile bunu aklına getirmesi nedensiz değildir. Daha 1930'larda, Kıvılcımlı, gerillanın Kürdistan'da her şeyi yapabileceğini söylemektedir. Bu tespit şimdi gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Türkiye proletaryası ve halkı bu savaşa nasıl karşılık verecektir? Bu konuda biz dilek ve temennilerimizi belirtmekten çok, kesinlikle küçümseme durumuna düşmeksizin, bunun nasıl akıllıca gerçekleşebileceğini anlamanın çabası içindeyiz. Burada sorun karşılıklı uzlaşmaların gerçekleştirilmesi değildir. Böylesi bir ittifakın da ötesinde, bütün gücümüzü ortaya koyarak açığa çıkarmamız ve geliştirmemiz gereken bir halk hareketi vardır. Bu siyasal kişilik, bir parti ya da halk cephesi olabilir. Biz halk cephesinin içinde yer alacağımızı belirttik. Tarihin yeniden yazılmasında, gerçeklerin yeniden açığa vurulmasında ve sol güçlerin birliğinin sağlanmasında PKK hareketi üzerine düşeni yapmaya hazırdır. Eğer Türkiye solu, Kürdistan halkı karşısındaki görevlerini yerine getirmek bir yana, kendi halkına doğru sahip çıkmak istiyorsa, PKK hareketinden neler beklediğini açıkça ortaya koymalıdır. Eğer hala "PKK bizi vurabilir" düşünceleri taşınıyorsa, bu konuda kendilerine güvence veriyoruz. Bizim için onların burunlarını kanatmanın bile gereği yoktur. Bizim bunun için sadece bir tek koşulumuz vardır: Türkiye halkıyla ve bu halkın davasıyla oynamamalıdırlar. Dikkat edilirse kendilerinden Kürdistan'ı tanımalarını bile istemiyoruz. Kürdistan'ı hala inkar etmelerine bir şey demeyeceğiz. Ancak Türkiye halkına doğru sahip çıkmalıdırlar. Bu durumda silahlı ve maddi destek de dahil, bütün gücümüzle kendilerini desteklemekten geri durmayacağız. Elimizde ne varsa kendilerine sunmaya hazırız.

Bugün Türkiye'de TKP'nin yapmak istediği şey, devrim için elverişli ortamı sağ'a ve tasfiyeye çekmektir. Kürtçülük adına yola çıkanlarla birlikte bu oluşumun yaptığı şey çok alçakçadır. Onun gerillayı terörist ve maceracı ilan ederek ve hatta gerillaya karşı olduğunu söyleyerek, TC ile masa başında pazarlığa oturması çirkindir ve çirkin olmanın da ötesinde alçakça bir çabadır. Bizim sözde kalan 'Kürdistan'a özgürlük' sloganlarına karnımız toktur. Bir yandan bu sloganı atarken, öte yandan bu uğurda görülmemiş ölçüde kadro gücünü şehit veren bir örgütün canına okumaya çalışması neyi ifade edebilir? Bizim hiçbir halkın tarihinde tanık olunmayan bir şehitler listemiz vardır. Eğer biri kalkıp da bir kez olsun bunları ağzına almaz ve üstelik bu şehitlerin geliştirdikleri eylemleri sözümona siyasal düzeyde mahkum eder, ardından da "biz Kürtlere özgürlük istiyoruz" derse, bunu kabul etmek mümkün müdür? Bu kadar şehit kanı döken, bu denli yeri göğü inleten bir işkenceyi yaşayan bir harekete küfretmek basit bir olay değildir. Burada, esasında TC ve onun polisi ile işbirliği yapılarak, varılan bir "yok etme kararı"nın uygulanması sözkonusudur. Buradan çıkacak şey özerklik de değil, PKK'ye dayatılacak tasfiyecilik temelinde kendileri için yaşam olanaklarının aranmasıdır. Bu çok kötü bir hesaptır. Bunun hesabını mutlaka soracağız. Bunlar belki TC'den kendilerini kurtarabilirler, ancak PKK Hareketinden kurtulmaları mümkün değildir.

Biz, arkalarında kimler bulunursa bulunsun, üzerimizde hainane planları uygulamaya yeltenenlerle gücümüzün son sınırına kadar savaşmakta kararlıyız. Bu tür hesapları asla kabul etmiyoruz. Faşizme karşı bu denli direnen bir hareketi elbirliği ve alttan alta yapılan görüşmelerle bitirme kararı, bütün Kürt uşaklarını buna hazır hale getirme ve ardından da "Kürtlere özgürlük" diye bağırma, en değme Türkçülerin bile yapamayacakları şeydir. Ancak TKP ve yandaşları bu denli alçakça bir oyun içine girmişlerdir. Peki, kanıtınız nedir diye sorulabilir. Evet TKP, bu planın içindedir. TKP Genel Sekreterinin Ankara'ya gidişi, 15 Ağustos Atılımından önce ve özellikle bu atılım sonrasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini mahkum etme çabaları bu planın uygulanmasıdır; bunlar, TKP'nin bu işi Türk burjuvazisiyle birlikte halletmeye çalıştığını göstermektedir. Bu gözü dönmüşler belki de bir koltuğu kurtarmak istemişlerdir. Bu düşkünler bir maaş ve koltuk uğruna her şeyi satmaya hazırdırlar. İşte TKP denilen şey budur. Onun Türkiye halkıyla hiçbir ilgisi yoktur. Haydar Kutlu ve hempaları bir koltuk uğruna kırk kez Kürdistan halkını ve PKK'yi faşizme satmaya hazırdır.

Ancak politika ciddi bir uğraştır. Oyun oynanmaya kalkışıldığı yerde, oyundaki karşıt taraflar hesap sormaktan kaçınmayacaklardır. Bu konuda kesinlikle haksız değiliz. Biz TKP'yi karalama işine de girişmedik, sadece halklarımız adına sonuna kadar kardeşçe dayanışma istedik. Onlar ise tasfiyeyi dayattı. Şimdi kurnaz işbirlikçi Kürt güçleri devrededir. Faşist rejimin parlamentosunda bunlara da yer ayarlanmaktadır. İşbirlikçilikten alabildiğine pay al, kırk yıl boyunca bir halkı inkar et, her türlü işbirlikçiliği geliştir, bu kadar kan döküldükten sonra da kalkıp bunu pazarlamaya çalış; işte onların Kürtçülüğü budur, TKP'nin ve Kürt uşaklarının yaptıkları şey bundan ibarettir. Aradan kırk yıl geçtikten sonra aklı başına gelen bir Kürtçülük olamaz. İhanet onların ruhuna işlemiştir. Bu tür güçlere düşecek şey her türlü siyasal ortamdan uzaklaşarak yerlerine oturmalarıdır. Bunlar halka hizmet etmiyorlarsa düşmana hizmet etmemelidirler. Bu belki kendilerini faşizmin şerrinden kurtarabilir. Ancak Kürt egemen sınıflarındaki uşaklık ruhu ve her türlü değerle oynama geleneği güçlüdür. Bu TKP'de de, Kürdistanlı işbirlikçilerde de epeyce yer etmiştir. Bunlar PKK Hareketini iyi tanıyorlar ve bunun için bir merhaba deme gücünü bile kendilerinde bulamıyorlar.

Biz halklar adına gerçekleri açıklamaya ve politik mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz. Türkiye halkı, artık PKK gibi sağlam bir müttefiğe sahiptir. Türkiye sahasında devrimci çıkışların olması beklenebilir. Tasfiyecilik, TKP ve benzeri güçlerde kendisini açığa vurmuştur. Yeni güçler ise zayıf ve tecrübesizdirler, ancak gelişebilirler. Biz bu konuda ancak iyiniyetimizi belirtebilir, elimizden geldiği ölçüde kendilerini destekler ve imkan bulabildiğimiz oranda dayanışmamızla kendilerini güçlendirmeye çalışabiliriz.

Partimiz Her Türlü Gelişmeyi Karşılamak İçin Sürekli Hazır Olacaktır

Bundan sonra Parti çekirdeğimizin sorunları, yönetimi ve örgütsel denetimi konularına değinebiliriz.

Gerçekte bu konuları çokça işlemiş bulunuyoruz. Böyle bir durumda doğru bir örgütsel önderlik ve yönetim nasıl geliştirilmelidir? Bu aynı zamanda Parti çekirdeğinin önemli siyasal görevlere hazırlanması, başta cephe ve ordunun kuruluşu olmak üzere her alandaki görevleri omuzlaması sorununa sıkısıkıya bağlıdır. Parti çekirdeğimizin eğitimi üzerinde bu kadar durmamızın nedeni, önümüzdeki yılları halklarımızın lehine muazzam devrimci gelişmelerle dolu kılmak içindir. Bu yüzden örgüt çekirdeğimizi hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde güçlendirmek, güçlerimizi uzmanlaştırmak ve özellikle pratik örgütleme kapasitesi yüksek kadrolara dönüştürmek için çok şeyin yapılması gerektiği açıktır. İşte bütün bunlar doğru örgütsel yönetim sorunlarıdır ya da Parti içi sorunlarımızdır.

Bizim 1984 değerlendirmelerimizde öngördüğümüz şeyler tam gerçekleşmedi. Düzen de istediklerini yeterince geçekleştiremedi. Gelişmeler ne tam bizim öngördüğümüz, ne de düzenin istediği gibi oldu. Gelişmeler öngördüğümüz gibi gerçekleşmedi derken, bunları taktik öneme haiz sorunlar olarak ele alıyoruz. Yani düzen içi iktidar değişiklikleri, parlamentoda ve siyasal partilerdeki gelişme ve değişmeler gerçekte stratejik değil, esas olarak taktik açıdan dikkate alınması gereken konulardır. Dış politika açısından çelişkilerden doğru yararlandık. İç politikada ordu güçleriyle siviller arasındaki çelişkileri kullandık. 1970-80 yılları arasındaki dönemde ve daha sonraki yıllarda bu çelişkileri değerlendirdik. Düzen sözümona bizi çelişkilerden yararlandırmamak için akıllılık edip ANAP hükümetinin ömrünü uzattı. Oysa bu tam bir çürümedir. Biz bu çürümeyi de çok iyi kullanabiliriz. Düzen istediği kadar bu yılları iyi kullandığını ve istikrarı sağladığını iddia etsin, biz öyle aniden patlayan bir ayaklanma beklemiyoruz. Buna ne gücümüz var, ne de gerek duyuyoruz. Partimizin önderlik ettiği devrimci hareketin son derece planlı, adım adım yükselen, giderek sağlamlaşan ve yetkinleşen bir gelişme durumu vardır. Bizim istediğimiz gelişme aslında böyledir. Bu konuda kazanan ve kendisini iyi ayarlayan gerçekte düzen değil, Parti Hareketimizdir.

Düzenin bu biçimde gelişmesinin sağ yorumunu yapanlar da oldu. Buna karşılık "sol" yorumunu yapanlar da ortaya çıktı. Düzenin bu türden gelişimi ile kısa soluklu ve aniden parlayıp sönen devrimci tipi arasındaki ilişkiye de açıklık getirebiliriz. Devrimciler uzun solukludurlar; tesadüflere değil planlı gelişmeye bel bağlarlar. Bu Leninist bir ilkedir. Tesadüfler ortaya çıkarsa bunları kullanırız. Tesadüfler doğmadı diye devrim duracak değildir. Tersine Ekim Devrimi öncesinde Lenin devrim yararına tesadüflerin ortaya çıkmasının iyi olduğunu, bunun için partinin hazır halde tutulması gerektiğini, tesadüfler doğmazsa planlı devrimci gelişmenin sürdürülmesi gerektiğini söyler. Tesadüfler devrimin lehine olsa da olmasa da, planlı devrimci gelişme bizi adım adım devrime yaklaştıracaktır. Devrimler bazen tesadüflerden güç alarak gelişir. Ancak devrimler kendi düzenli eylemleriyle de zafere gidebilir. Biz her ikisi karşısında hazırlıklı olmak zorundayız.

Düzen içinde ortaya çıkabilecek beklenmedik gelişmeler karşısında Partimiz son derece hazırlıklıdır. Yeni bir askeri yönetim iktidara gelse bile bu böyledir. Maraş katliamı döneminde, biz, bir askeri yönetimin gelişine karşı hazırlıklı olmalıyız, faşizmin yaklaşan ayak sesleri karşısında hazırlanmalıyız demiştik. İşte bu anlayış ve yaklaşımımız sonucudur ki, Kürdistan'da yeterince yapamadığımız hazırlıkları ülke dışında yürüttük. Bunun anlamı şudur: Görülmemiş bir faşist rejim olan 12 Eylül rejimine, son derece örgütlü ve derli toplu bir askeri yönetim olan bu rejime karşı bu kadar direnmesini bilen Partimiz, bu rejimin son döneminde onu çok daha büyük bir hızla geriletebilir. 12 Eylül faşizminin saldırıya geçtiği koşullarda Partimiz direnişini sürdürerek hazırlıklarını tamamladı ve faşizme karşı önemli mevziler kazandı. 12 Eylül rejiminin son dönemi ise, onun bitiş, teşhir ve tecrit olma ve ortadan kaldırılış dönemi olabilir. Kuşkusuz bu mücadeleyle gerçekleşecektir. Elbette bu dönemi çok daha büyük bir hazırlıkla ve gerçekten de yoğun ve hızlı bir gelişmeyle karşılayacak ve düşmanı gerileteceğiz. Partimizi buna göre hazırlamamız gerektiği ortadadır. Nitekim yapılan da budur.

Bunun üzerinde fazla durmaya gerek yoktur. Pratik çabalarımız bunu her gün her saat kanıtlamaktadır. Yeni bir askeri yönetimin gelmesi durumunda mevzilerimiz sağlamdır. 12 Eylül rejimi gibi acımasız, hunhar ve işkenceli bir faşizmin sökemediği direniş hareketimizi, bu rejimle işbirliği içinde iktidara gelecek olan hangi general sökebilir? Yeni bir askeri darbe ile işbaşına gelecek generaller işlerimizi daha da kolaylaştırmaktan başka bir şey yapmayacaklardır. Böyle bir durumda TC müthiş bir teşhir ve tecrit sürecini yaşayacaktır. kendileri açısından tehlike teşkil ettiği için, böylesi rejimlere başvuracaklarını sanmıyoruz. Bu konuda Partimiz mevzi, güç ve tecrübe kazanmıştır. Başka bir olasılığın gerçekleşme şansı daha fazladır. Bu da liberalleşme, reformculuk ve diyalog yanı ağır basan yaklaşımdır. Bu da kesin değildir. Bunları belirtirken hep olasılık olarak ele alıyoruz. Devrimin gelişmesi esas olarak bizim yapacağımız hazırlıkların düzeyine bağlıdır. Ancak sorunu tümüyle buna bağlamak da doğru olmayacaktır. Düzenin kendi iç ve dış çelişkileri gelişmeler üzerinde önemli etkilerde bulunacaktır. Önemli olan sık sık durum değerlendirmesi yapmamız, bütün önemli taktik değişiklikleri gözönüne getirerek taktiğimizi ayarlamamızdır.

Taktiğin ayarlanması bazılarının yaptığı gibi sağa ya da sola yatma değil, daha çok örgütlenmek ve gerekirse kısmen geri çekilmektir. Hemen şunu belirtelim ki, şu anda geri çekilme gibi bir durum yoktur. Partimiz uzun süreden beri sürekli direnişini yetkinleştirmektedir. Bir askeri darbe gündeme gelse bile, hemen geri çekilme gibi bir sorunumuz olmayacaktır. Mevzilerimizi daha çok tahkim etmek, daha uygun gizlenmek, daha yetkince üslenmek ve savaşı şiddetlendirmek izleyeceğimiz yol olacaktır. Aslında bu dönemde Parti taktiğimize muazzam bir atılım gücü verme, onu örgütlenmeye ve eyleme dökme durumumuz sözkonusu olacaktır. Kısacası bu tür değişiklikler hükümet bünyesinde, parlamentoda ve hatta Cumhuriyetin genel yapısında meydana gelse bile, bunlar devrime hazırlanmamızı ortadan kaldırmak şurda kalsın, bizi tam da istediğimiz bir sonuca doğru götürecektir.

Bugün TC'ye ilişkin, kemalizm ve sömürgecilik üzerine tahlillerimiz doğrulanmıştır. Gelişmelerle birlikte bunlar bugün daha somut bir biçimde ortaya çıkmıştır. Biz buna Partimizin siyasal çizgisinin doğrulanması adını veriyoruz. Bu biçimde doğrulanan bir çizgi yön verir. Bugün siyasal anlamda en küçük bir sıkıntımızın olmaması, aslında çizgimizin doğruluğundan kaynaklanmaktadır. Onca zorluklara rağmen, çizgimizin doğruluğu büyük bir siyasal etkiye ve prestije yolaçmaktadır. Partimizin bununla güç bulduğunu belirtmek gerekir. Partimiz bununla kitleler üzerinde muazzam bir etki yaratmaktadır. Bunlar rahatlıkla güce dönüştürülebilecek etkilerdir. PKK'nin böyle olduğunu dost da düşman da kabul etmektedir. Mevcut durum bizi mücadeleyi daha da güçlendirme görevi ile karşı karşıya getirmektedir. Bu görevler son derece sert bir örgütlenme çabasını gerektirmektedir. Sözkonusu görevler çekirdekten bir örgütlenmeyi, akıllı bir taktik politika yürütmeyi ve kitlelerle günlük olarak doğru bir biçimde ilgilenmeyi şart kılmaktadır. Bu noktada küçük-burjuvazi direniyor, kendi sınıf temelinden kaynaklanan bir yığın olumsuz direnişle karşımıza çıkıyor. Ancak biz bu konuda akıllı davranacağız. Türkiye'de sosyalistlerin ve komünistlerin düştükleri hatalara düşmeyeceğiz. Bizim ne işbirlikçi milliyetçiliğe, ne de her boydan küçük-burjuva solculuğuna aldırmayacağımız kesindir. Bilindiği üzere ilkel milliyetçilik emperyalizmin de destek ve yardımlarıyla Güney Kürdistan'da devreye sokulmak istendi. Bunlar son dört yıl içinde başımıza bela kesildiler. Ancak biz bunları hak ettikleri yere oturtmakta kararlıyız. Bunun için olanaklarımız hala yüksektir.

Tabii bunlar yine de boş durmuyorlar. Bizde küçük-burjuvazi Partimizi epeyce zorluyor. Fiili bir boykotçuluk esprisi içinde bulunuyor, kendisini örgütlendirmiyor. Boykotçuluk bu kesimin eğilimi biçiminde ortaya çıkıyor, ama gelişmeyi etkilemiyor. Çünkü halk kitlelerinin mücadeleye katılımı çok güçlüdür; kitleler coşkuludur ve Partimize muazzam yardımlarda bulunuyor. Halk Partimize hiçbir harekete nasip olmayacak desteği sunuyor. Giden bir kişinin yerine bin kişi geliyor. Dolayısıyla PKK'nin gelişiminin durdurulması mümkün değildir. Parti çekirdeğimizin gelişim şansı yüksektir. Biz ulusal kimliğimizin kazanılmasında ve dolayısıyla bir halk hareketinin yaratılmasında gerekli olan gücü bulabiliriz. Zorlu bir mücadeleyi de gerektirse, bunun için şansımız fazladır.

Bu değerlendirme PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Aralık 1987 Konuşmaları'ndan alınmıştır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

Uygulamada Ortaya Çıkan Sorunlar ve Görevlerimiz

Şimdiye kadar önderlik sorunu konusunda hem genele hem de somut duruma ilişkin yoğun değerlendirmeler yaptık. Şu bir gerçektir ki, önderlik biraz yetenek ve kültür, biraz da pratik gelişmeyle mümkündür. Ancak bu konuda kendini sınırlama, rolünü oynamak için gücünü ortaya koymama, rolünü görememe, görüp de gereken çabayı harcamama tanık olduğumuz durumlardır. Birçok kez değindiğimiz gibi, bu mevcut sömürgecilik statüsü ve toplumsal gerilikle doğrudan ilişkilidir. Biz, durmaksızın bu gerçekleri ortaya koyuyoruz. Bunların aşılması ve olumlu bir çözüme ulaşılması için çaba harcıyoruz. Tabii bunlar yetmiyor. Çünkü asıl olan, insanın kendi öz gerçekliğidir. Bunda ısrarlı davranma, devrimci gerçekliği kabul etme, bu temelde kendi gerçekliğini değiştirme ve bunu sürekli kılıp olumsuz olanla çatıştırma, gelişmeye yol açacaktır. Bu aynı zamanda kayıpların ve kazançların durumunu da belirler.

İçinde bulunduğumuz dönemde önder olmak ve bu temelde devrimci görevleri gerçekleştirmek, ancak Partimiz tarafından çizilen çerçeve içinde hareket etmekle mümkün olabilir. Önderlik sorunu günümüzde en yaşamsal sorunlarımızın başında gelmektedir. Başka türden yaşam biçimlerine göz dikmek, toplumda ortalama insanın denediği yollardan birine talip olmak, aslında PKK'nin bütün yönlerden kapatmaya çalıştığı, önderlik ve yeni yaşam tarzı olarak egemen kılmak istediği oluşumdan kopmaya neden olmaktadır. Tabii bu da gerekli tepkiyi ve karşı dayatmayı beraberinde getireceği için, kişinin aleyhine sonuçlanmaktadır. Partinin önderlik hattı ile öteki çeşitli yollar arasındaki çatışmada kişi belki de kendisini kurtarabilir. Belki de bir süre için kendisini maskeli bir biçimde gizlemeyi başarabilir. Ancak yine de bu savaşımda kaybeden taraf ergeç kişinin kendisi olacakır. Mademki günümüzde her zamankinden daha fazla toplumun gelişimini devrimci doğrultuda işleterek onu özgürleştirme görevimiz vardır; mademki Partimiz bunun anahtarı haline gelmiş ve bu sorunu çözümleme eylemine girişmiştir; elbette buna önderlik edecek olanlar da bu anahtarı çevireceklerdir. Bunun için anahtarı yuvasına iyice sokup gereken gücü gösterecekler ve kapıları birer birer açmak için uğraşacaklardır. Açılan bu kapılardan, kendilerini bekleyen görevlerin üzerine yürüyeceklerdir.

Şimdi önümüzde duran en büyük sorun şudur: Neden güçlü önderlere sahip değiliz? Önder diye ortaya çıkan bazıları, neden önderlik sevdasına tutularak, bu iflah olmaz hastalık içinde hem kendilerini hem de bizi zor durumlara sokuyorlar? Böyleleri neden büyük zararlara ve kayıplara yol açabiliyorlar? Bu hastalığı gidermek nasıl mümkün olacaktır? Böyle önder olacağına hiç olmaması daha çok tercih edileceğine göre, bunun çözüm yolu nedir? Elbette bizim yapay ve hastalıklı önderlere ihtiyacımız yoktur. Ne var ki bizde yaygın olarak gelişen bu hastalık, aynı zamanda toplumumuzda "biz adam olmayız" tarzında ifade edilen "teori"nin pratikte karşılığını bulmasıdır. Adam olma işini en kötü bir tarzda gerçekleştirmekten kaçınmak zorundayız. Bunun yerine, özlenen dava adamları olmak için bütün gücümüzü ortaya koymalıyız. Kadrolarımızın bunun ne denli farkında olduklarını bilemiyoruz. Ama biz olağanüstü bir çabayla halkımızın arasından böylesi adamlar toplamaya ve yetiştirmeye çalışıyoruz.

Tabii dava adamı deyip geçmemek gerekir. Belirttiğimiz gibi bizde öylesi örnekler ortaya çıkıyor ki, bir ahmak tipin yapmayacağı şeyleri yapıyorlar ve ardından gelip, ortalığı temizlememizi istiyorlar. Bunlar bizi çok yönlü bir biçimde düşündürüyor. Değişik zeminlerde ortaya çıkan bu tiplerin çözümlemelerini doğru yapmak, halkımızın gereksinim duyduğu dava adamlarını bulup ortaya çıkarmak ve kendilerini gerçek militanlar haline getirmek, ancak yüksek bir pratik mücadele ile mümkündür. Böyle bir görev bugün mevcut gelişmelerin bir ürünü olarak öne çıkmaktadır. "Bizden adam çıkmaz" anlayışını savunmak, veya "çıksa bile ancak böyleleri çıkar" demek bile bile gözlerini gelişim gerçeğine ve çağımızın temel gerçeklerine kapamak, olmazsa olmaz nitelikte olan ve halkların gelişmesinin temelinde yatan gerçeklere göz yummak demektir. Bu, gelişmeden alıkonulmuş, baskıya ve sömürüye açık hale getirilmiş, kötürüm kılınmış ve onurdan düşürülmüş düşkünler ülkesinin düşkün tipleri olarak yatalak yaşamaya mahkumiyeti bilerek kabul etmek demektir. Böyle bir tutum ise insana ve insanlığa en büyük saygısızlık anlamına gelmektedir. Kuşkusuz böyle bir tutum asla itibar görmeyecektir.

Kadrolarımız kendilerini aldatmadan, şu ya da bu gücün sunduğu sahte ilerleme ve gelişme telkinlerine aldanmadan özgür gelişme kurallarına bağlılığı bir karar olarak kendilerinde işletmek ve her şeye rağmen sürdürmek zorundadırlar. Kadrolarımız bu sorunları ele alıp çözümlerken, sık sık belirttiğimiz gibi ya sorunların altında ezilip kalıyorlar, ya teğet geçiyorlar, ya da bu sorunu çok kötü bir karikatüre dönüştürüp eskisini bile aratmayacak sahte önderler olarak sahneye çıkıyorlar. Hatta bazıları başımızda düşmanın jandarmasını ve polisini aratmayacak bir biçimde kendilerini yitirmiş hastalar durumuna düşüyorlar. Bu durum kabul edilemez. Böyle olmaktansa sıradan bir emekçi olarak yaşamak bile daha çok tercih edilecek bir yaşam şekli olabilir. Kuşkusuz tarihsel bir hamleye giriştiğimizde böylesi aksaklıklar ortaya çıkacaktır. Doğru dürüst bir binek hayvanına bile binmesini bilmeyen bir kişinin kalkıp pilotluk yapması son derece yadırganacak bir husustur. Sürekli boyun eğmeye alışmış, her türlü toplumsal gelişmeden alıkonulmuş bir kişiyi önderlik konuma getirmek, şöyle iyi yazıyor ya da şöyle iyi zikzaklar çiziyor diye önder ilan etmek hiç de doğru değildir. Ama bu böyledir diye bizden önderler çıkmaz veya önderler yetiştiremeyiz demek de doğru olmayacaktır. Çetin kuralların sınavından geçerek böylesi adamlar olmak bir zorunluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Şimdi bu tür bir darboğazda veya böyle bir aşamada her arkadaş şu veya bu şekilde zorlanmaktadır. Düşüncede çelişik yaşamaktan tutalım, pratik adımlardaki ikirciklığe kadar birçok şey kadrolarımızı adeta kanser mikrobu gibi yakalayıp eritmekte, zayıflatmakta ve daha sonra öldürmektedir. Bize düşen görev, böyle bir durumu yaşamamaktır. Her arkadaş önderlik sınavında küçümsenmeyecek roller oynayabilir. Sıradan bir savaşçı gibi yaşamaktan tutalım, bir istihbarat memuru olmaya, aşçılık yapmaktan tutalım, mermi taşımaya varana kadar birçok işi yapabilir. Hatta kişinin mükemmel olana ulaşması bile mümkündür. Her arkadaş taktik kararlar almaktan tutalım, Parti çizgisine güçlü hakimiyeti sağlamaya kadar ilerleyebilir. Yani, görev alanı son derece geniştir. Biz böyleleri ortaya çıksın istiyoruz. Bunu mümkün kılmak için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Bütün çabamızı ortaya koyarak bazı arkadaşları ömürboyu elde edemeyecekleri olanaklarla donatıyor ve kendilerine perspektif çiziyoruz. Kendileri için gerekli olan her türlü donanımı sağlıyoruz. Ama yine de kendilerini işleri karıştırmaktan ve önderlik sevdası denilen hastalığa yakalanmaktan kurtaramıyoruz.

Elbette herkes büyük adam olamaz ve halk devriminin temel işlerini çekip çeviremez. Bu konuda gerekli olan katkıyı sunamaz ve onur verici büyüklüğü gösteremez. Bu nedenle bu konudaki çelişme büyüktür. Bu, düşmanın kendisi için de geçerlidir. Düşman da kendisi için subay yetiştirme okullarını, kadro ve temel liderlik olarak ele almaktadır. Subaylarına muazzam bir liderlik vasfı kazandırmak için yoğun bir savaşım yürütmektedir. Teknik, teorik ve ekonomik bilinçlenmeden tutalım, en çetin siyasi konulardaki yetkin aydınlanmaya kadar kadrolarını geliştirerek karşımıza çıkarmaya çalışmaktadır. Ancak bu çabaların temelinde haksız bir politika yattığı için fazla bir gelişme sağlayamamaktadır. Ama biz son derece doğru bir politikayı temel aldığımız için, birçok kişinin başını döndürecek ve kendisini tanınmaz hale getirecek gelişmeler ortaya çıkmaktadır. Biz gerçek bir ortamın -tarihin emrettiği bir ortamın- içinden çıktığımız için halk önderleri düzeyine yükselme şansımız çok fazladır. Buna karşılık diğerleri karşı-devrimin önderleri olarak sivrilmeye çalışmaktadır.

Biz burada daha çok önderliğin bazı alanları üzerinde durmaya çalışacağız.

Arkadaşlar aslında bu konuları ihmal ediyorlar. Bu açıktır. Bilgileri son derece düz olduğu ve canlı yaşamın ve tarihin içinden sökülüp alınmadığı için iyi bir soyutlamaya dönüştürülemiyor ve tekrar pratiğe aktarılamıyor. Adeta bir köşede yığılmış olarak duran, bir yandan sürekli bir biçimde arttırılan ve giderek yük haline gelmeye başlayan bir yığına dönüşüyor. Bizde bilgiler bir çözümleme ve pratiği geliştirme aracı, eğitim ve örgütlenme de dahil bütün gelişmeler için bir araç ve kılavuz değil, bol bol ezberlenen ve kişide giderek yük haline gelmeye başlayan bir dogmalar yığını oluyor. Tabii bu konuda pratik kötürüm kalıyor, teori ise bir yük haline geliyor. Bunun sonucunda yaşam son derece soyut kalıyor. Bu durum kaçınılmaz olarak kişiyi yanıltır ve çökertir. Öyle sanıyorum ki Partinin önderlik hattını sıradan bir bilgilenme ile, birazcık coşku ve sıradan bir direnme ile çözebileceklerini sanan arkadaşların sayısı bir hayli fazladır. Bunun için çetin bir mantık çalışması, yüce bir ruhsal formasyon, ahlak ve karakter yetkinleşmesine ihtiyaç olduğu unutulmakta ve bunlar sorun yapılmamaktadır. Bunlara göz dikilmemekte ve gerekleri yerine getirilmemektedir.

Ancak böylesi davalar açısından bunlar çok kötü şeylerdir. Bu hususlarda mesafe alınmadıkça komuta özelliklerimizi geliştirmek ve böylelikle tarihin emrettiği ölçülere ulaşmak mümkün değildir. Salt teknik nitelikteki becerilerle, genel bilgilenme ve ezberlemeyle önderliğe ulaşmak olanaksızdır. Benim arkadaşlardan farkım, daha çok bu konudaki eksiklikleri görmek, bu eksiklikleri büyük bir enerji ve çabayla gidermek, bunun için her şeyden sonuna kadar yararlanmaktır. Zamanı ve zemini sürekli iyi kullanmak, öğrenmeyi pratikte hızlı ve yoğun bir biçimde gerçekleştirmek, böylelikle bizleri gerileten -buna olası her türlü baskı ve engelleme girer- öğelerin etkisinden hızla sıyrılmak, önderliğin gerekli kıldığı görevleri gerçekleştirmeyi bilmekte yatmaktadır. Tabii arkadaşlar böyle davranmadıkları, adeta Allaha havale eder gibi görevlerini Partiye devrettikleri, ya da sorunları dua eder gibi ele aldıkları ve duaların da gerçekleşme olanağı olmadığı için yanılgılarla dopdolu bir durum yaşanmaktadır. Önderlik bazen imamların veya burjuva düzenindeki öğretmenlerin önderliğine benzetilmektedir. Ancak bunlar önder değildir. Bunlar belli bir düzenin emrinde çalışan basit propagandacılar veya şakşakçı takımı olmanın ötesine geçemezler. Biz bu tür örnekleri ağızları çok laf yapan veya çocukları kandıran çeşitli siyasal etkilerin savunucuları olarak görürüz. Dinsel dogmaların, ekonomik ve siyasal etkinliklerin bu tür savunucuları bir hayli fazla olmakla birlikte, bunlar düzenin önderleri değildir. Türkiye'de bunlar çokça bilinmektedir. Bizde de böyle davranmak isteyenler çoktur. Böyleleri laf kalabalığına getirerek kendilerini olduğundan farklı göstermeye ve gerçekleri saptırmaya çalışırlar. Ancak pratik bunların sonunu kaçınılmaz bir biçimde noktalar ve ergeç gerçek niteliklerini ortaya çıkarır.

O zaman sorun yine dönüp dolaşarak kişinin kendisini aldatması noktasına dayanmakadır. Evet, önder, önderliğin gerektirdiği görevleri gittikçe kapsamlı bir biçimde ele alıp yerine getirmeye zorlayan adama denir. Bu konuda herhangi bir duygusallığa, gerçeklerden kaçmaya ve kaçınmaya, sorunları ucuz bir tarzda halletmeye olanak yoktur. Önderliğin bir bilim olduğu, bilimin de ancak gereklerinin yerine getirilmesiyle rolünü oynayabileceği iyi bilinmektedir. Denilebilir ki en çetin uğraşlardan biri olan önderlik sanatının bütün vecibeleri üstün bir yaratıcılıkla yerine getirilmediği zaman, sahneye lider taslakları, kopyaları ve karikatürleri çıkacaktır. Bizim açımızdan içine girilmeyecek en olumsuz durumlardan birisi budur. Bunlar bizim koşullarımızda insanı en zarar verici ve en kötü durumlara düşürebilir. Böyle olduğu için bizde bu tip unsurlar çok erkenden ortaya çıktı; daha fazla da çıkabilir. Bu nedenle bu konunun üzerinde özenle durmaktayız.

Biz Parti olarak önderliği, Parti içinde sekreterlik, militanlık ve savaşçılık görevlerini çeşitli biçimlerde açtık. Tabii arkadaşlardan böylesi bir savaşın içinde salt bir direnişçilikle veya savaşçılıkla yetinmelerini istemek, bu işte yenilmelerine peşinen zemin hazırlamak demektir. Sorunları ve görevleri çok basit bir biçimde koymak, arkadaşları bu biçimde savaşımın içinde yönetmek ve yönlendirmek, bizim fazlaca itibar edeceğimiz bir şey değildir. Burjuva ya da feodal nitelikli önderliklerde bunlar çoğunlukla böyle ele alınır ve uygulanır. Bunlar, "Şansımız yaver giderse kazanırız" derler. Ama biz bunların genellikle yenilgiden kurtulamadıklarını biliriz. Bizim savaşımımız gibi değişik koşulları ve özgüllükleri olan bir savaşımda işi hiçbir zaman şansa bırakamayız. Emeğin bilinçli faaliyetinin bir sonucu olarak her zaman planlı bir eylemlilik içinde olmak zorundayız. Bu konuda şansın veya dışımızdaki gelişmelerin payını en aza düşürmek durumundayız. İnsan emeğinin en gelişmiş biçimini, devrimci örgütlenme ve eylemin en yetkin biçimlerini üretmek ve uygulamakla yükümlüyüz. Bu faaliyet alanlarının büyük önemini çok iyi kavramalıyız. Bunun yüksek düzeyde bir iş olduğunu, kişinin bu konuyu ancak her gün sayısız defa kendisini gözden geçirip yetkinleşmekle karşılayabileceğini ve kendisini bu temelde ilerletebileceğini bilerek, son derece gerçekçi ve gerçekçi olduğu kadar da iradeci davranmak zorundadır. Bizim tarihimizi ancak böylesi adamlar yenileyebilir.

İçinde bulunduğumuz aşamada daha fazla sonuç almak ve işi bireysel kahramanlıklardan kurtarmak istiyorsak, bilinçli ve kollektif bir önderliğin zamanı çoktan gelmiştir diyorsak, sorunu bu biçimde halletmemiz kaçınılmazdır. Bizde sorun her yönüyle yapıcılığını sürdürüyor. Ancak bazıları fırsat bu fırsattır diyerek bu süreci bir günlük paşalık veya beylik uğruna kötüye kullanıyor ve her şeyi ateşe vererek sorunu çözmeye çalışıyorlar. Bunlar sinsi bir biçimde sürece yaklaşıp PKK'nin itibarını kullanarak bu işi kapatmak istiyorlar. Yine bazıları korkunç bir pratik çaba ve cesaret gösteriyorlar, ama işin inceliklerini, düşünce gücünü ve teoriyi, kısacası teori ve pratik birlikteliğini bir tarafa iterek, dar bir pratikçiliğin veya lafazanlığın ötesine geçemeyen teorisyenliğin sınırında bocalayıp kalıyorlar. Bütün bunlar verdiğimiz kayıpların nedeni haline geliyor. Bu durum, bu süreci durmaksızın eleştirmemize yol açıyor ve zaman kaybına neden oluyor. Bu konuda eksikliklerimizi gören düşman, üzerimize geliş tarzını yetkinleştirmeye çalışıyor.

O halde sorun son derece yakıcıdır ve değişik yönlere sapmadan bu biçimde ele alınmayı ve çözümlenmeyi beklemektedir. Biz burada hala, birçok arkadaşın yeterince anlamadığını farkettiğimiz bir sorunun farklı yönlerine değinmenin yararlı olacağına inanıyoruz. Bazıları PKK önderliğinin tarihsel anlamını bile yeterince çözemiyor. Bizim gerçekleştirdiğimiz somut önderliği bir yana bırakalım, kendini onunla yüksek bir bağlılık içinde tutup yürümeyi, genelde Parti Önderliğinin ne olduğunu, bu önderliğin doğuşunu, gelişimini, yüklediği görevleri, üslubunu ve çalışma tarzının nasıl geliştiğini, kendini buna katmanın nasıl olması gerektiğini kavrayamıyor. Bu sorulara son derece yetersiz cevaplar veriliyor. Bazıları bunu vesile bile yapmıyorlar. Parti yaşamına ve olanaklarına ulaştıkça kendilerini daha fazla

koyuveriyorlar ve kendiliğindenciliğe kapılıp gidiyorlar. Hayır, bunlar doğru değildir. Bize göre bu durum bazılarının yükünü son derece ağırlaştırmakta, erkenden çökmelerine yol açmakta, işlerin üst üste yığılıp kalmasına ve genelde parti birliğinin bozulmasına neden olmaktadır. Öyle sanıyorum ki her arkadaşın gönlünde iyi bir PKK'li olmak, halkın başında yürüyerek savaşı iyi yönetmek ve Partili olmanın gereklerini her yönüyle yerine getirmek özlemi ve istemi vardır. Eğer durum böyle ise, o zaman Partinin son derece geniş olan tecrübelerini ve Partinin kendisini anlamak bu işin alfabesidir.

Bu nedenledir ki, her zaman PKK gerçekliğini doğru kavrayalım ve uygulayalım dedik. Peki, bunu neden ısrarla vurguladık? Sözümona PKK içinde kendilerini teorisyen sananların bile ya akılları bir karış havadadır, ya da karınca türü bir yürüyüşün sahibidirler. Buna rağmen yine de mükemmel bir PKK'lilik yaptıklarını sanıyorlar. Böyleleri en tehlikeli tiplerdir. Bu nedenle lafta PKK'li olup da pratikte bundan uzak olanların sayısı bir hayli fazladır. Bunları mevcut durumlarıyla Parti içinde tutarsak parti olmaktan çıkmamız kaçınılmazdır. Parti olmaktan çıkmak ise, Partinin önderlik sahasından vazgeçmek ve Partide tasfiyeciliğin gerçekleşmesi demektir. Bu tür örneklerle sıkça karşılaşıyoruz. Partililik elbette çetin bir savaşımla yürüyen bir olaydır ve daha da derinleşerek yürüyecektir. Bu konuda ilkelliğe ve amatörlüğe, kendini parti yerine koymaya, gerçeklerimizi bile bile daraltmaya ve köreltmeye kesinlikle izin vermeyeceğimiz açıktır. Şunu çok iyi biliyoruz ki, güçlü bir parti hareketi -bu güç örgütlülük ve kollektivizmdir- bütün örgütsel kuralların sağlıklı işleyişi ve somutta gerçekleşmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Bu gerçekleşmeden, Partinin fazla gelişemeyeceği çok açıktır. Dolayısıyla biz hep işin bu yönünü esas alacağız. Yani parti sorunu ya da parti faktörü her gelişmenin temelinde yer aldığına göre, bunun doğru kavranıp uygulanması sürekli bir dayatma olmanın ötesinde ele alınmak zorundadır. Parti silahını sürekli yetkinleştirmeye, bu silahı paslı bir biçimde bırakmamaya, onu sürekli işletmeye, her koşul altında savaşır bir silah olarak hazır halde tutmaya ve yoğun bir biçimde kullanmaya dikkat edeceğiz. Partililik savaşımında arkadaşların tecrübesi bir hayli zayıftır. Bunu defalarca belirttik. Yapılan hataların sağlıklı bir partililikle ilgisinin olmadığını defalarca ortaya koyduk. Halkımızın tarihinin bugünkü aşamasında örgütlü yaşam, ekmek ve su kadar gereklidir. Halkımız bugün örgütün sesine kulak vererek onurunu ve kimliğini korumaya çalışmaktadır. Biraz sürekliliği sağlanan bir örgütlülük ve parti örgütlenmesi bugün tek onurlu yaşam biçimi olan devrimci özgür yaşama doğru gidişte ve biraz olsun halkımızın kendisini bulmasında tek çaredir. Bu yüzden böylesi bir çareyi kendi elimizle aksaklığa ve kesintiye uğratmamızın kabul edilebilir hiçbir yönü yoktur. Yine de direnmeyle en çok karşılaşan konu örgütlenme çalışmalarında Parti dışı konumun yaşanmasıdır.

Düşüncede Parti politikasına karşı herhangi bir itirazla karşılaşmamız sözkonusu değildir. Buna karşılık bu politikanın örgütsel uygulanışı ve eyleme geçirilişinden büyük bir kaçış vardır. Burada sık sık tasfiyeciliğe düşülmektedir. Partili olmanın gereklerinin yetkin bir biçimde karşılanamaması, birçok parti tarihinde görüldüğü gibi, pratikte oportünizm, örgütlenmede sağcılık, her türlü tasfiyecilik ve kötü bir yenilgi demektir.

Çetin örgüt savaşçılığında arkadaşların sergiledikleri örnekler yok denecek kadar azdır. Eylemin örgütlendirilmesinde ve denetlenmesinde, günlük pratik yaşamın devrimci bir tarzda yürütülmesinde sarfedilen dikkat ve duyarlılık çok az ya da yetersizdir. Bunun için bu konuları mutlaka çözüme kavuşturmak zorundayız. Elbette her arkadaşın ulaşamayacağı hususlar vardır; önderlik sanatında görev olarak gündemine alacağı ve alamayacağı şeyler vardır. Yine gücünün yetebileceği ve yetemeyeceği durumlar bulunmaktadır. Parti çıkarları elverdiği oranda kendisine yüklenecek ve yüklenemeyecek şeyler sözkonusudur. Bu nedenle kişinin bütün bunların içinde kendi rolünü görmesi ve tanımlaması, görevlerini ona göre gerçekleştirmesi, özellikle örgütlenme ve eylemde Parti çizgisini uygulaması, kısacası taktik önderliği işletmesi ve çizginin bu yönünün gereklerini yerine getirmesi kaçınılmaz bir görevdir. Her militan bu konuda düşünmesini ve uygulamaya girmesini bilmek durumundadır.

Burada her şey çoğunlukla birbirine karıştırılmakta, çokça gördüğümüz görev, yetki ve sorumluluklar karışıklığa boğulmakta ve kötüye kullanılmaktadır. Bu konuda bir görev suistimali vardır. Öylesine bir yetki gaspı ortaya çıkmaktadır ki, insanın aklını oynatır niteliktedir. Biz henüz devlet kuruluşuna geçmiş veya alabildiğine gelişmiş bir Parti aşamasına ulaşmış bir hareket değiliz. Bu nedenle Parti saflarında bazen katlanılması olanaksız bir yığın olumsuzluk ortaya çıkmaktadır. Önderlik adı altında yetki gaspını bir yana bırakalım, görevler karşısında laubali davranma gibi düşmanın bile cesaret edemeyeceği tasfiye hareketi yürütülmektedir. Bozguncu faaliyetlerde bulunmak bir hak ve yetki haline getirilmektedir. Bu çok vahim bir durumdur. Elbette buna çare bulmak gerekir. Bu çare sadece Parti Önderliğinin partinin başında bulunması değildir. Aklı başında olan ve emeğine karşı saygılı herkesin parti işleri konusunda yüksek bir bilinç ve duyarlılıkla hareket etmesi, kişinin kendisine öz saygısının da bir gereğidir. Eğer kişi az da olsa halka hizmet etmek istiyorsa ve halkın davasına bağlıysa böyle davranmak zorundadır. Hele iyi bir insan olarak yaşamak ve parti başarıya götürülmek isteniyorsa bu vazgeçilmez bir görevdir. Kişi eğer önderlik hattına bağlıysa bu görevin derecesi daha da artacaktır.

Peki biz bu yetki gaspını, görevlerin kötüye kullanılmasını ve görevlerden kaçmayı nasıl önleyeceğiz? Nasıl bunun önüne geçeceğiz? Görevlerini ve yetkilerini iyi kavrayan, görevlerini iyi tesbit edip üzerine yürüyen, kollektivizmi uygulayan, bu konuda alt-üst ve azınlık-çoğunluk ilişkilerini iyi işleten, zamanı iyi ayarlayabilen ve bunu ikirciksiz kullanabilen örgüt yönetecek adamlar haline gelmeyi nasıl başaracağız? Bütün bu sorunları asli sorunlar olarak ele alıp şimdiye kadar asgari de olsa çözüme bağlamak gerekmekteydi. Bu konuda gerek kadroların ve gerekse benim yapabileceğim şeylerin çapı ve sınırı bellidir. Ancak öyle anlaşılıyor ki, bizim genelde parti için açtığımız çerçeveyi bazıları adeta bir aşiret çadırına benzetiyor ve bu çadırın içine girmekle adeta her şeyin hallolacağını sanıyorlar. Bu durumu henüz yeni yeni oluşmaya başlayan karmaşık bir aileye benzetmemek mümkün değildir. Çadırın açılması aslında ne bir evin korunması, ne de evin düzeninin sağlanması demektir. Bu sadece bir çerçevedir. Ailenin güneşten, doludan, yağmurdan korunmasıdır. Çadırın bazı parçaları henüz tamamlanmamıştır. Bu çadırın içinde kendini hemen rahat hissetmek ve evdir deyip içinde oturmak kabul edilebilir birşey değildir. Çünkü böyle bir durumumuz yoktur; PKK henüz yeni kurulan bir çadırdır.

Bugün halkımızın devrimci hareketini nasıl yönetiyoruz? Bu hareketi nereye kadar getirmişiz, eksiklikleri nelerdir? Halkımızın her evladının buradaki yeri ve rolü ne olmalıdır? Sorunu kavramanın da ötesinde, nasıl işimizin erbabı olacak ve üzerimize düşeni nasıl gerçekleştireceğiz? Düşünüp öğrenerek, araştırarak, deneme ve sınamayla yanlışlıklardan sürekli arınarak, "benim rolüm ve durumum şudur" diyebileceğimiz bir noktaya gelinmezse, bu işi bir ayaklanma hareketinin ötesine götüremeyiz. Yani proletaryanın devrimci önderlerinin çokça sözünü ettikleri gibi bir halk ayaklanması ya da bir köylü veya aşiret isyanı yaratmanın ilerisine geçemeyiz. Tabii durum böyle olunca düşman tarafından yutulmak da son derece kolay hale gelecektir. Eğer bugün yaşıyorsak biraz da böylesi bir isyancılığı engellediğimiz içindir.

Bizdeki isyancılık ilkel isyancılıktır. Devrimciliği bir isyancılıktan ibaret gören arkadaşlarımız çoktur. Bazı arkadaşlar proletarya devrimciliğini ülkeye taşırmak için son derece isteksiz davranıyorlar; kin ve öfkenin her şeyi kurtaracağını sanıyorlar. Bu, kişiyi anarşizme, maceracılığa ve daha da kötüsü fasifizme kadar götürür. Ondan sonrası için profesyonel devrimcilik esastır. Bu devrimcilik, kurallı ve örgütlü, sürekli kurumlaşmayı dayatan, halkın devrime kalkışını örgütleyen ve onu çeşitli aşamalarda ilerleten, halkı altından kalkamayacağı eylem biçimlerine sürüklemeyen, ama eğer başarılacaksa kendisini mutlaka eylemliliğe kaldıran ve örgüt görevlerini başarabilen bir devrimciliktir. Devrimin ancak böylelikle gelişebileceği kabul edilmeli, bunun dışındaki bir devrimciliğin tehlikeli olduğu bilinmelidir. Devrimciliği bu çerçevenin dışında göstermek isteyenler çok kötü örnek olur ve yüzlerce kişiyi şaşırtırlar. Bu şaşkınlığın acısını da Parti ve halk öder. Böyle bir duruma izin vermemenin büyük önemi ortadadır. Hele hele kendilerini iyiniyetli sanıp böyle bir devrimciliğin PKK'de yaşayabileceğine inananlar, bilmeden Partiye en büyük kötülüğü yapmaktadırlar.

Evet, biz bunları aşmak zorundayız diyorum. Çünkü bunlar aşılmazsa sürekli yenilgiye giden yolları şimdiden döşemiş oluruz. Bunu engellemek bizim için zorunlu bir görevdir. Fethetme ruhuna sahip olan hiçbir arkadaş biz "bu işlerin erbabı değiliz" biçiminde bir iddiada bulunamaz. "Bu işler bize göre değildir, biz özgürleşmek ve kurtuluşa yönelmek istemiyoruz, biz yüzyıllardan beri alışageldiğimiz yaşamdan kurtulamayız" denemez. Bunlar kabul edilebilecek sözler değildir. Bunu bir hakaret olarak değerlendirmek gerekir. Adam olmak, akıllı adamlar olmak ve örgüt adamı haline gelmek bugün bizim için ekmek ve su kadar gerekli olan şeylerdir. Bunu tartışmak bile saçmadır. Ama bazıları yaşam biçimleri ve sahte örnekleriyle sağlıklı bir tartışmayı bile engelleyecek kadar küstah, kaba ve çirkin bir yığın tutuma giriyorlar. Tabii yaramazlık bunların bir özelliği olduğu için bunu zevkle yapıyorlar. Kuşkusuz bunlar önderlik çözümlemeleri değil düpedüz ahlaksızlıktır, bunlar düşmanın uyguladığı yöntemlerin parti saflarında hortlatılmasıdır. Eğer devrimcilikten bahsedilecekse, bunlar yaklaşılmaması ve gözönüne getirilmemesi gereken tehlikeli ve sakıncalı şeylerdir.

O halde geriye, doğru yolda yürümek kalıyor. Doğru yolda ısrarlı bir çaba ve aydınlatmayla şaşmadan yürümek, herkes gibi kurallara bağlı bir biçimde yürümekle mümkündür. Bir fitne-fesat hareketi bu konuda bir tartışma açabilir, ancak bir devrimci hareket asla böyle davranamaz. Aslında birçok kişi doğru yolda tartışma adına yaptıkları şeyin bir bozgunculuk faaliyeti olduğunun farkında bile değildir. Tabii biz büyük kargaşa çıkmasın ve kafalar karmakarışık hale gelmesin diye kervanı durdurmadan işleri ilerletmek istediğimiz için böylelerine fazla yüklenmiyoruz. Ama şurası açık bir gerçektir ki, bu konumlarını tekrarlar ve olur olmaz yerlerde sergilemeye devam ederlerse, bunları hemen yolun dışına çıkarmak gerekir. Yapılması gereken en basit işlem budur. Yoksa lümpenler ordusu bile bunlara tahammül edemez, böylelerine tahammül gösteremez.

Ner var ki, böyleleri bizde hiç de az ortaya çıkmıyor. Ölçüleri zorlamak da diyemeyeceğim, son derece ölçüsüz yaşam biçimlerini dayatanlar ve bunu kendileri için bir hak olarak görenler az değildir. Biz bunu bir tarz olarak kabul edip tartışmayız. Bu düpedüz yabancı oluşumların, yani dışımızdaki güçlerin, olayların ve faaliyetlerin bizi tehdit etmesi demektir. Buna karşı ancak tedbirler alınabilir ve savunmaya geçilebilir. Bunlar istiyorlar ki, biz her şeyimizi ardına kadar kendilerine açalım. Böylelikle kafamızı oysunlar ve bizi dağıtsınlar. Bunların hak ve hukuktan anladıkları şey budur. Biz de bu konuda biraz tecrübesiz olduğumuz, yüzyıllardan beri örgüt hakkımızı bir türlü aramadığımız, ulusal ve sınıfsal gelişme ve haklar konusunda son derece geri bir yaşantı içinde bulunduğumuz için, bu baylar bunu vesile bilerek rahatça hareket ediyorlar. "Ne de olsa boyun eğmeye alışmışlardır, yüzyıllardan beri oluşan güçlü kalıtsal özellikleri vardır, istersem kendilerini uyutabilirim, birbirlerine kırdırtabilir ve uçurumdan aşağı yuvarlayabilirim, kendilerini dağıtabilirim, bizdeki o meşhur kavgacıkların küçük bir örneğini burada gerçekleştirebilirim" diye düşünen iyi ya da kötü niyetli tiplerin sayısı hiç de az değildir. Belli ki bizim de toparlanmaya ihtiyacımız vardır, yoksa bu türden düşkünlere değil. Biz insanlık kavgasındaki yerimizi almaya ve mütevazi de olsa bir köşede bu kavgayı soylu bir biçimde yürütmeye ihtiyaç duyuyoruz. Bu baylar kendilerini açık sayarlar, şöyle ya da böyle kendilerini marifet sahibi sanırlar. Ancak bunların kendi başlarına karınlarını bile doyuracak güçte adamlar olmadıkları ve yedikleri birçok şeyi hak etmedikleri bugün açığa çıkmış durumdadır.

O halde yüce emeği temsil ettiğimiz ve bunun en gelişmiş biçiminin devrim için harcanan emek olduğunu söylediğimize göre, bu konuda titiz ve duyarlı olmak, bizi asıl faaliyetlerimizden uzaklaştıracak ruhsal belirtilerden ve temel politik hatalara düşmekten kaçınmak ve doğru olan her şeyi ortaya koymak zorundayız. Bunun da ötesinde bu zorunluluk şiddetli bir ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Dikkat edilirse bu anlatılanlar genel çerçevede kalmaktadır. Ama yine de bunların yaşadığımız örgüt gerçeğinin önemli bir yanını ifade ettiğini, bir eksikliği ortaya koyduğunu ve bu eksikliğin mutlaka giderilmesi gerektiğini vurgulamak gerekmektedir.

Önderlik gelişiminin önemini belirttik. Elbette bunun için harcanan çabaları küçümsemiyorum. Her arkadaşın yaşantısının başlıca özelliği bizim bile bu koşullarda kolay kolay yüklenemeyeceğimiz birçok şeyi kapsamaktadır. Ama yine de bütün bunların yetmeyeceği ortadadır. Burada stil, üslup, yerinde ve zamanında iş yapmak, çözümleyici olmak ve kendine özgü kanun icra etmek önemlidir. Bir müzik aletine çok çeşitli biçimlerde vurabilir. Ancak tek bir biçim bir melodiyi, bir türküyü veya bir şarkıyı terennüm edebilir. İstendiği kadar teller çekilsin, istendiği kadar ses çıkarılmaya çalışılsın, ortaya çıkan şey müzik olmayacaktır. Davula istendiği kadar hızlı ve kuvvetli vurulsun, çıkan ses kulağa hoş gelmeyecektir. Her vuruş tarzı müzik sesini vermeyecektir. Hele iyi bir müzik parçasını ortaya çıkarmanın ne denli zor olduğu çok iyi bilinmektedir. Her sesin iyi bir şarkı ya da türkü anlamına gelmediği açıktır.

O halde örgüt faaliyetlerinde her çabanın ve her düşüncenin olumlu olanı biçimlendirmeye yetmediğini bu örneklerden çıkarmak mümkündür. Bazılarına belki öyle gelebilir. Ancak işin incelikleri, duyarlılığı ve pratik tarafından doğrulanışı sürekli üzerinde düşünülmesi ve gözden geçirilerek yetkinleştirilmesi gereken bir konudur. Kişi bu işle kendisini geliştirip yetkinleştirebilir. Bu konuda ne geçmiş kalıplara sığınmak, ne dışımızdaki dayatmalara boyun eğmek ya da bunların etkisinin belirleyici neden olarak ileri sürmek, ne de tecrübe noksanlığından bahsetmek ve fazlaca birbirimize sığınmak dürüst bir yaklaşım olabilir. Nedeni kendimizde aramak, işin çözümlenişini kendimizde gerçekleştirmek, burada net ve yiğitçe davranmak bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Bu konuda ne abartmacı olmak, ne de yenilgi mantığıyla soruna yaklaşmak, tersine onun emrettiği gelişmeyi yaşamak ve olanakları doğru değerlendirmek gerekmektedir. Düşman açısından bu bir kurmayın tanımı, eğitimi ve gelişimidir. Biz de buna bir militanın gelişimi adını veriyoruz. Yani bu konuda yaşam herkesi sayısız tercihlerle karşı karşıya bırakmaktadır.

Parti esas olarak genel hattı belirler. Bu hattın uygulanışı kişinin maharetine, yaşamı kavrayışına ve değerlendirmesine bağlıdır. Burada dogmalara sığınmamak ve Partiyi ortaçağa özgü bazı doğaüstü güçlere benzetmemek büyük önem taşımaktadır. Yine partiyi toplumda geçerli olan otorite ve ilişkilerle bir tutmamak büyük öneme sahiptir. Yürütülen eylemin her düzeydeki yenilginin temel bir aracı olabileceğini, yani insanın, toplumun ve bireyin şekillenmesinde faaliyetlerimizin belirleyici bir rol oynadığını görmek gerekir. Dolayısıyla yaşamımızın bütün yönlerine dikkat etmek, örnek olmak ve her yerde değerini muhafaza etmek, ve örnek olmayı büyük bir disiplin değeri olarak sürdürmek, burada az zaaf göstermek ve gösterildiği anda da bunu hızla gidermek bu işte büyümek isteyenlerin temel almaları gereken hususlardır.

Üzerinde durduğumuz bu konuların kavranması ve uygulanması tam olmalıdır. Biz bir gerçeğin, Parti gerçeğinin içinde yaşıyoruz. Her şeyden önce Parti gerçeğimiz doğru yürümelidir. Bu konuda genel bir bilgilenme ile yetinilmemeli; onun tarihi ve güncel durumu

ve geleceğe nasıl yönelmesi gerektiği konusunda da aydınlanma sağlanmalı; düşünce, duygu ve sezgi dünyamıza hakim olması gereken gerçeğin kendisi bu olmalıdır. Bu gerçeğimizi doğru yakalayıp ele alamazsak, değil önderliği büyütmek, hastalıkların tersinden çözümlemeleri doğurması işten bile değildir. Bunun için sürekli kendimizi yanıltmamalıyız diyoruz. Kendisini yanıltan tip her şeyi başından kaybetmiş demektir. Kendi yanılgılarına sevdalanan tip sonuçta zaten bir düşman olup çıkacaktır. Ama yanılgılarından mükemmel ders çıkaran ve bunu olumlu yöndeki gelişmenin anası yapmasını bilen birisi, başlangıçtaki durumu ne olursa olsun ilerlemesini bilen kişi demektir.

Bazıları ve sözümona teoriyi iyi bilen bazı unsurlar Parti gerçekliğimizi ve özellikle bizim yürüttüğümüz önderlik gerçeğini doğru tanımlamak ve tanımak bir yana, yanlış tanıtmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Doğru ve yeterli bir uygulama bir yana, ters uygulamak için adeta yarışıyorlar. Bu vahim bir çelişkidir. Ben gerçek şudur diyorum, o tersini söylüyor. Ben şu kadar çaba gereklidir diyorum, o bu kadarı yeterlidir diyor. Ben üslup şöyle olmalıdır diyorum, o kendi üslubunu dayatıyor. Tabii bu sınıfsal ve ulusal mücadelenin en ince, en hassas ve en stratejik bir kurum içinde yürütülmesi demektir. Kişinin parti içinde kendi üslubunu konuşturması, sömürgeci egemen sınıfların üslubunu ortaya koymasından başka bir şey değildir. Bunlar sömürgeciliğin çok yaygın bir biçimde kullandığı üsluplardır. Elbette bunları parti içinde bir üslup ve yöntem olarak kabul edemeyiz. Bizim üslubumuz sürekli yönetme, önderliğe çağrı, bunun önünü açarak sergilenmesi gereken üslubu gösterme ve bu temelde bunun ilerletilmesidir. Bu görev Parti hareketine, devrimci ideolojiye ve halka bağlılığımızın vazgeçilmez bir gereğidir.

Peki, buna rağmen, bu tür örneklerin ortaya çıkmasına ne demeliyiz? Buna çözüm yolunu göstermek için ben defalarca kendi pratiğim başta olmak üzere Partimizin militan pratiğinin gözden geçirilmesini önerdim. Başta devrim şehitleri olmak üzere doğru olan ve esas alınması gereken gelişmeye herkesin kendisini tabi kılması gerektiğini belirttim. Buna rağmen bunun tersi bütün şiddetiyle devam ettirilmek istenmektedir. Düşmanın da bunu körüklediği açıktır. Bu bir kalıntılar sorunudur. Düşmanın bireysel zaafları körüklediği açıktır. Böylesi gelişmeler oluyor diye her şeyi bunların keyfine terkedecek değiliz. Bugün bunları layık oldukları yere oturtmak ve gerçek kimliklerini ve kişiliklerini ortaya koymak için ne gerekiyorsa onu en iyi bir biçimde yapmaya çalışıyoruz. Yine de burada insaf ve vicdan sahibi olan biziz. Diğerlerinde ise tam tersine, bir vicdansızlık ve saygısızlık hakimdir. Bu yüzden burjuvazinin bizi başka türlü yansıtmak için harcadığı çabalar yoğundur. Dikkat edilirse, işlerin sağlıklı bir gelişimi için kendi gerçekliğimizi özenle yorumlamaya çalışıyoruz. Attığımız adımların daha güçlü ve sağlıklı bir biçimde atılması için gerçeklerimizin nasıl olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bunlar son derece açık olan şeylerdir. Buna rağmen gerçekleri başka türlü göstermek tehlikelidir. Bununla sadece düşmanın istediği biçimde davranılmakta, adeta düşmanı doğrulamak istercesine dayatmalarda bulunulmaktadır. Ancak PKK'de gerçekler artık çeşitli maskelerle başka türlü gösterilecek ve balçıkla sıvanacak bir durumda değildir.

Bu yüzden biz bu tiple daha fazla tartışmaya girmek istemiyoruz. Bunları kendimize muhatap almayı da düşünmüyoruz Belli ki bunların hepsi bizim için zaman kaybı anlamına gelecektir. Ancak yine de bunlarla uğraşıyoruz. Bunlar bizim kendileriyle uğraşmamıza boykotçuluk ve tasfiyecilik dediğimiz biçimlerde karşılık vermeye devam edeceklerdir. Bunu iyiniyetlerinin kurbanı olarak yapanlar az değildir. Adamın kişiliği öyle oluşmuştur. Bu kişilik ayaklar altına alınıp ezilse bile hala bireysel özelliklerden bahsedilebilmektedir. İster olumlu, ister olumsuz türden olsun, sürekli kendilerini üretmeye çalışan bazı hücreler gibi bunlar da kendilerini üretmek için uğraşmaktadır. Biz bir hücresini ezerken kalıntılarından başka birisi çıkmaktadır. Kötülük üretmek artık bunların bir özelliği haline gelmiştir. Tabii biz de bu kötülük hücrelerini ortadan kaldırmayı düşünüyor ve gelişmenin buraya kadar varabileceğini belirtiyoruz. Kürdistan somutundaki toplumsal geriliğin ve kötülüklerin bu tiplerde çok güçlü bir biçimde dile gelişi, sömürgeci mantığın ve zihniyetin bunlarda son derece güçlü olduğunu ve bunun hangi sonuca gidebileceğini göstermektedir.

İnsan olumsuzluklarda bu kadar ısrar etmemelidir. Düşmanın açık veya örtülü faaliyetinin sonucudur ki, bunlar bu denli ısrarlı davranabiliyorlar. Başta Parti Önderliğinin faaliyetleri olmak üzere, PKK'nin tarihine mal olmuş bütün direniş şehitlerinin bugün hep birliğe ve örgütlenmeye götüren adımlarını esas almak, sadece PKK'nin bir özelliği ve emri değil, doğru yolda yürümek isteyen bütün insanlarımızın esas almaları gereken bir özellik olduğunu belirtmek doğru bir şeydir sanıyorum. Zaten insanlarımız da ona böyle yaklaşıyor, kendisini bu biçimde dinliyor ve görev bekliyorlar. Militanları öncü sıfatıyla orta yerde durduklarına göre, elbette onların bunu böyle kavramak gibi bir zorunlulukları vardır. Bunun kavranması ve uygulanmasındaki yetersizlik kendimizi aldatmak anlamına gelecek, gerçekleri başka türlü görmeye ve göstermeye yol açacaktır. Burada hak ve hukuktan bahsetmek kişinin en kötü yaşam biçimine düşmesine neden olacak, savaşta kötü bir kaçışa sürüklenip düşmana kadar uzanmasına yol açacaktır.

Hemen belirtelim ki, bazıları partiyi uğraştırmaktan ve hatta düşmanla işbirliği yapmaktan zevk alabilir. Bu bir tercih sorunudur. Ancak bunun hiç de iyi bir model olmadığı açıktır. Böyle davranacaklarına bunların sakin ve alçakgönüllü bir biçimde bir kenarda oturmaları kendileri için çok daha iyi olacaktır. Ancak yine de "biz böyle yapacağız" veya "ille de karşı faaliyet yürüteceğiz" diyorlarsa, bu kendilerinin bilecekleri bir şeydir. Kötülük sahiplerinin bu çılgınca tutumu insanlığın doğuşu kadar eski olan bir durumdur. Bizde de bunu sıkça yaşatmak isteyecekleri ve yaşamlarına da mal olsa bunu böyle götürmeye çalışacakları kendiliğinden anlaşılmaktadır. Bize düşen görev ise bunları iyi tanımak ve kendilerine hak ettikleri cevabı vermektir. Bu durum bugün her zamankinden daha ivedi bir hale gelmiştir. Kendilerini yıllarca beslediğimiz, ailelerinde, toplumda ve devlet katında bulamayacakları her şeyi karşılık beklemeksizin veya çok az karşılık bekleyerek kendilerine verdiğimiz bazı unsurlar, ilerlemek bir yana fırsat buldukça kötülüğün şampiyonları olmayı marifet sanıyorlar. Peki, biz bu durumda ne yapmalıyız? Hemen belirtelim ki bundan sonra böylelerini daha iyi teşhir edeceğiz. Kendilerini kötülüklerden arındırmak için, acı da verse her türlü yöntemi deneyeceğiz. Bunu hem toplumda hem de Parti içinde yapacağız. Eğer vicdanımız her zamankinden daha fazla özgür kararlar vermeye elverişli hale gelmişse, her zamankinden daha fazla devrimci hukuku uygulayacak duruma gelmişiz demektir. Bu ne anlama gelir? Devrimci rotayı iyi yürütmeyenleri güçlü yargılama alanlarına göndereceğiz. Devrimin kurallarını uygulayacağız. Bu ne demektir? Bu, devrimi işletmek ve bunu her düzeyde daha yetkince sürdürmek demektir. Bu, Kürdistan devriminin yasalarını bu alanda daha yetkince sürdürmek demektir. Son zamanlarda gelişen şey budur. Burada bazen suçsuz olanlar da zarar görebilmektedir. Ancak bunu gidermenin yolu, Parti içinde ve dışında kişinin kendisine çekidüzen vermesidir. Kişi, düşman adına hareket ediyorsa bile, burada biraz kuralları görerek savaşmasıdır. Tersi durumda insanın vicdanını zorlayacak birçok savaşım türünün ortaya çıkması işten bile değildir. Biz savaşımın bu düzeyde gelişmesini istiyoruz. Bundan üzüntü ve acı duyuyor ve nefret ediyoruz. Ama sonuç böyle olsa bile savaşın savaş olarak kabul edilmesi gerektiğini düşünüyor ve kabul ediyoruz.

Partililerin görevi böyle kötü savaşçılar olmak değil, tam tersine büyük bir irade gücü göstermek, tarihin yürü dediği bir aşamada yürümesini bilmektir. Burada yapılacak küçük hesaplar bir dalgınlık anlamına gelebilir ve bu da kişinin en kötü durumlara düşmesini beraberinde getirir. Tarihin emrettiği doğru yolda yürümek bizi bu işin erbabı olmaya götürecektir. Çocukluk hastalıklarının, kalıntıların ve bireysel özeliklerin bizi en kötü durumlara düşmekten kurtaramayacağı açıktır. "Hazır değildik" ya da "yeterince eğitilmedik" gibi gerekçeler bulmayı artık tarihe mal edilmesi gereken bir hastalık olarak görmek gerekir. Ben de devrime çok daha iyi hazırlanmış olarak katılmayı, daha iyi eğitilmeyi ve daha fazla olanaklarımın olmasını isterdim. Fakat bütün bunların son tahlilde kişiyi oportünizme kadar götürdüğünü bugün çok iyi görüyoruz.

Başlangıçta hiçbir şey öyle hazırlanıp planlanarak kişinin önüne konulmaz. Başlangıçta her şey irademizin, keyfimizin ve canımızın istediği gibi olamaz. Tarihsel gelişimin bazı yasaları bizi şu ya da bu konuda etkiler, benliğimizi hükmü altına alır. İşgal ettiğimiz konumun gereklerini benliğimizde yetkince işletmek ve koşullarımıza uyarlamak -ki bu ustaların da belirttiği gibi özgürlüğe açılan yolun kendisidir- özgürlüğe yaklaşımı böyle ele almak devrimciliktir. Bunu başka türlü ele almak ise maceracılıktır. Canının ve keyfinin istediğini aramak kişiyi her yere götürebilir, ama özgürlüğe asla. Topluma egemen olan yasaların işleyişini esas almadan, bireysel iradesini her türlü koşul ve kuralın üstünde tutmak, buna dayatmak ve buna rağmen bu biçimde sürdürerek yaşamak ancak Don Kişotluk, maceraperestlik, lümpenlik ve çok kötü bir düşkünlük olabilir. Bu kişiyi toplumun en çok nefret ettiği tip olmaya ve böylesi işlere sahiplik etmeye götürür. Bazıları bunu istedikleri kadar "özgür yaşamdır" ya da "özgür yaşama saygı haktır" biçiminde nitelendirseler bile, bu asla özgür yaşam olamaz. Bazı düşkünler ve serseriler keyiflerinin istediği gibi hareket etmeyi özgürlük sanıyorlar. Ama özgürlüğün en büyük düşmanı keyfin isteklerine boyun eğilmesidir. Kişi kendi arzu ve istemlerini kural diye dayatırsa veya bunları mutlaka yerine getirilmesi gereken birer emir gibi görür ve bu konuda kendi özelliklerini alabildiğine abartıp ileri sürerse, o zaman böylesi biri özgürlük savaşçısı değil, özgürlüğün en büyük düşmanıdır. Yine bir kişi genel gelişim yasalarını ve hareketin genel gelişim özelliklerinin aşama aşama güncel olandan geleceğe yönelimini ne kadar iyi kestirir, bu gelişimin emrine ne denli katkıda bulunur, bundan sonra çabasını ne denli yoğunlaştırır, iradesini ne denli genel iradeye bağlar ve genel karar gücüne kendi kararlılığını ne denli katarsa, o kadar yetkinleşmiş bir özgürlük savaşçısı haline gelebilir. Ve PKK her şeyden önce çağımızın kararlılık düzeyine ve ulusal kurtuluşçu kararlılığa katılımın en devrimci yol olan bilimsel sosyalizm yolundan yürünerek karar verilmesi ve ardından bu katılımın bunun ışığında yürütülmesidir. İşte benim başlangıçtan bugüne gelinceye kadar büyük bir özen ve duyarlılıkla ve gücümü alabildiğine zorlayarak kendi gücüm ve olanaklarımla yürüttüğüm PKK denilen olayın kendisi budur.

Biz devrimci bilimi kendi koşullarımıza uyarlayarak ve sadece bilimsel faaliyeti değil pratik faaliyeti de bununla içiçe geliştirerek, adım adım kendimizi, grupları ve daha sonra kitlemizi çağımızın genel özgürlük akımına kattık. Bugün bunu hala yürütmeye devam ediyoruz. Şimdi başkaları kalkıp işin daha değişik olduğunu söyler; "her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır, benim yoğurt yiyiş tarzım farklıdır" diyerek PKK'ye katılımı farklı gösterir ve genel akış istikametinde de değil eğri büğrü yollardan bir katılımı gerçekleştirmeye çalışırlarsa, sadece kendilerini aldatmış olurlar. Yani bu yeni akımların içinde eskiyi temsil etmek, tepkisel bir kuvvet olarak genel gelişim hattını tam tersi yönden geriye çekmek, genel gelişim hattını çıkmaz yollara saptırmak son tahlilde parti aleyhtarı durumuna düşmektir. Genelde çağımızın özgürlük akımına ve özelde PKK'nin iradesine katılmak demek, bunun genel teorik bilgilerine, pratik gerçeklerine ve bizdeki somutlanışına bilimsel katılımı da içermektedir. Bizim somutumuzdaki gelişmenin tarihçesine ve yürüyüş tarzına canını gerçekten katarak, -ki insanın yapabileceği en son şey budur- büyüklük gösterenleri esas almak ve katılımı bu biçimde gerçekleştirmektir. PKK olayı budur. Ancak karşısında en büyük engellerin dikildiği durum da burasıdır. İşte burada şehitlerin vasiyetini tutmak, genel emeğin çıkarlarını korumak, genel iradeyi böylesi bireysel iradi zorlamalardan kurtarmak büyük önem taşımaktadır. Diğer bir deyişle biz buna önderlik adını veriyoruz; bu önderliğe stratejik önderlik diyoruz.

Stratejik Önderlik

Stratejik önderlik konusunda anlatacağım şeyler, çoğunlukla yeterince kavranmasa ve başka türlü yorumlanmaya müsait olsa bile kendi örneğimi izah edişim aynı zamanda PKK'nin nasıl geliştiğinin de izahıdır. Yine bu taktik önderliğin nasıl gelişmesi gerektiğini de ortaya koymaktadır. Ancak bu konuda geçmişte ortaya koyduğumuz gerçeklerden fazla sonuç çıkarılmadığı görülmektedir.

Bu konuda anlatılan şeyler basit bir hikaye değildir. Bugün herkesin dikkate aldığı bir hareketi tanımak, eğer bu hareketin mensubu olduğumuzu söylüyorsak kendi eylemimizi tanımak demektir. Stratejik önderlik her şeyden önce halkımızın temel gelişim doğrultusunu ve bu doğrultuda yürürken dayanılacak kuvvetleri tesbit etmek ve harekete geçirmek demektir. Yönelimi yaratmak, amacı belirlemek, bunun kimin amacı olduğunu ilan etmek, bu amacın hangi kuvvetlere dayanarak gerçekleştirilebileceğini ve bu kuvvetlerin nasıl ortaya çıkarılabileceğini belirtmek: İşte stratejik yönetim sorunu budur.

Halkımız için en yüce, en hayati ve en temel çıkarları ihtiva eden hususlar nelerdir? Yani siyaset nedir? Bu sorunun çokça tartışıldığını ve çözümlendiğini biliyoruz. Bugün bu Partimizin siyasal çizgisi biçiminde ifadesini buluyor ve özelliklerini pratikte gösteriyor. Yani bir siyasete sahip olduğumuz ve halkımızın bir kurtuluş siyasetine sahip olduğunu tartışma götürmez bir gerçektir. Tabii bu siyaset öyle birdenbire ortaya çıkmadı, öyle birkaç sözcükle meydana gelmedi. Daha düne kadar kurtuluş yolunda birkaç sözcüğe bile sahip olmadığımız gözönüne getirilirse, bugün bu denli muazzam bir kuvvetin içinde yer almanın hemen öyle kavranıp yürütülecek bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Bu konuda salt bir teorik bilgilenme yetmeyecektir. PKK şurada kuruldu, ilk gruplar şöyle oluştu, bu gruplar şöyle gelişti biçimindeki bir bilgilenme son derece yetersizdir. PKK gerçekliği ortaya çıkar ve bunu yaratan irade gücü gösterilirken hangi bilinçle hareket edildi? Bu nasıl yaratıldı? Adım adım her günün ve her saatin yaratılması neye karşı, hangi doğrultuda ve hangi olanaksızlıklar ortamında başarıldı? PKK'nin gelişiminde bunları görmek, bunu kendi benliğinde hissetmek, sadece hissetmekle de kalmayarak kendisini böyle ele almak, böyle yorumlamak, kendisini buna hazırlamak ve katmak: Parti tecrübemizin özetlenişi aslında budur. Bunun başka türlü özetlenmesi ve özümsenmesi, başka türden bir tarih anlayışı kişiyi belki de demagog olmaya götürebilir, ancak iyi bir parti sözcüsü ya da ideologu durumuna yükseltemez. Bizde boy gösterenler aslında ideolog değil demagogdurlar. Bol bol çene çalarlar, ancak bunun etkisi yaşamlarında zırnık kadar bile görülmez. Kuşkusuz önderlik böyle değildir, ama bunun örnekleri çoktur. Yine de herkes bu konuda büyük oynayamaz ve doğru dürüst stratejik önderlik sorunlarını inceleyemez.

Peki, hem böyle bir yönetimin altında çalışacağız, hem de bunu incelemeye yanaşmayacağız: O zaman böyle bir adam nasıl gelişecektir? Önderlik gibi bir sanatı nasıl kavrayıp yürütecektir? Bu nedenle buradaki eksiklik tam görülmeli ve giderilmelidir derken önemli bir konuya işaret etmekteyiz. PKK'deki stratejik önderlik veya PKK'de ifadesini bulan bu önderlik bugün her zamankinden daha fazla incelenmektedir. Burjuva basın-yayın organlarına baktığımızda, her gün PKK'nin şu ya da bu yönüne dikkat çeken bir yığın seri yazının yayınlandığını görürüz. Bu yazılarda her gün Partimizin bir yanına işaret ediliyor. Bunlar bile PKK'yi anlama ihtiyacını duyuyorlar ve bunun için belki de bizden daha fazla ayrıntıya kaçıyorlar. Tabii düşman genel kurmaylığı bunu çok daha gizli ve yoğun olarak yapıyor. Bu ayrı bir sorundur. Elbette savaşçılarımızın yapmaları gereken şey de bunu en yoğun bir tarzda gerçekleştirmektir. Ama en fazla yapılması

Devamı 30. sayfada

PKK 10. YIL

PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

PKK İLE 10 YIL

PKK ile ilişkilerim, sempatizanlık ve profesyonel devrimcilik toplam hepsi 10 yıl oldu. Dönüp geriye, o günlere baktığımızda, yaşayıp-yaşayamayacağı konusunda kimsenin kesin bir şey söyleyemediği PKK, bu gün 10. yaşına adım atmış. O ilk günlerle bu günleri karşılaştırdığımızda aradaki mesafenin büyüklüğü, öyle bir muhteşemlikle karşımıza çıkıyor ki, gözleri kamaştıran bir ışık saçıyor etrafına. PKK, 10 yılda büyük gelişmeler kaydetti. Bu gelişmelerin büyüklüğü karşısında insan ne kadar sevinse, ne kadar onurlansa yine de azdır. Tabii bu gelişmelere can ve kan veren şehitlerin direnişini, zindanlardaki büyük kavgacıları unutmadan, bu yaşanıyorsa, ne kadar kıvanç duyulursa duyulsun, kişi daha büyüğünü gerçekleştirmeye yönelmek zorunda hisseder kendisini.

Biz, terimini kullanacağım. Çünkü o dönemde biz bir kuşak olarak mücadeleye atıldık. Yani yeni bir kuşağı temsil ediyorduk. Bizim sayımız o günkü koşullar açısından olsun, bu gün açısından olsun azımsanmayacak bir orandaydı.

PKK'nin bundan önce de katettiği önemli bir mesafe vardı. Zaten bu gelişmelerin sonucudur ki, PKK olayının doğuşu gerçekleşti. PKK'nin kuruluşuna ve bu günkü gelişmelere kolay gelinmedi. Bunu her Kürdistanlı iyi bilmektedir. PKK'nin zorlu gelişimi, açık ki ülkemizin koşullarının bir sonucudur. Bir başka ülkede belki daha değişik bir gelişim olabilirdi; ama Kürdistan'da gelişme bu şekilde olmak zorundaydı. Daha, Kürdistan adının ağıza alındığı bir dönemde karşımıza çıkarılan engeller hesap edilirse, bu doğuşun görkemliliği kendiliğinden ortaya çıkar. Bunun üzerine çok şey yazıldığından, ben daha uzun üzerinde durmayacağım.

PKK'nin 10. yılına girişini kutladığımız bu yılda, PKK'nin katettiği mesafeyi daha açıklıkla görmekteyiz. PKK sadece ulusal değil, uluslararası alanda da önemli politik bir güç düzeyine yükseldi. Daha bir kaç yıl öncesine kadar varlığı bile tartışma konusu yapılan bir halktan bugün çok daha farklı bir temelde bahsedilmektedir. Bugün uluslararası alanda bir çok güç ya da kişi olsun, Kürt adını duyduğunda "ha... Kürtler mi?... Bunlar Türk devletine karşı bağımsızlık savaşı veriyor" diyorlar. Yine, Kürdistan adı ile PKK'nin adı birbirine özdeşleşmiştir. PKK'den bahsedildiğinde Kürdistan'dan, Kürdistan'dan bahsedildiğinde ise PKK'den bahsetmemek, artık imkansız olan bir şey gibi. Uluslararası düzeyde tanınmış birçok gazete, dergi, hatta radyo ve televizyonun yayınladığı Kürdistan konulu yazı ve programlarında bu gerçeği görmek mümkün. Bu programların sayısı bugün küçümsenmeyecek bir düzeye ulaşmıştır. Dünün unutulan halkı, bugün gündemlerin değişmeyen konusu durumunda.

PKK'nin bu güne kadar yaptıklarının anlamı nedir? PKK kimliği yok edilmek veya tarih sahnesinden silinmek istenen bir halkı yeniden yaşama bağladı. Bütün insanlığı ayaklar altına alınıp çiğnenen bir halkı kölece yaşamdan kurtarıp, bu halka bir şeref bir onur kazandırdı. Kısaca halkımızı onurlandırdı.

PKK'nin büyüklüğünün anlamı da burada kendisini bulmaktadır. Dünyanın varlığını bile düşünmediği bir halk, bugün onurlu bir mücadelenin sahibi durumuna yükseldi. İşte, bu öyle küçümsenecek veya yetersiz yaklaşımlarla değerlendirilecek bir durum değildir. Bu gerçeğin bizzat sahipleri olması gerekenler tarafından yeterince görülemediğini görmekteyiz. Bir hareketin içinde yer alanların, o hareketin büyüklüğünün farkına eksik varmalarını bir talihsizlik olarak değerlendirmek gerekir. Bugün dünyanın büyük bir önem vererek ve özenle yaklaştığı PKK olayının militanlar tarafından eksik kavranması ciddi sorunları da birlikte getirmektedir. Tabii, bu durum en başta, bu hareket içinde 10 yılını doldurmuş biri olarak, benim için de geçerlidir.

Partimizin yaşadığı çeşitli aşamalar var. Bütün bu aşamalar, eğer militanlar tarafından o dönemlerde hakkı verilerek kavranmış olsaydı; kuşkusuz bugün gelişmeler daha farklı olacaktı. Bugün sık sık şu sözleri kullanmamız bile, bu doğruyu ortaya koymaktadır. Yeni bir sürece girdiğimizde, geçirdiğimiz süreci yeterince kavrayamadığımızı belirtiyoruz. O dönemde şöyle şöyle de yapmamız gerekirdi diyoruz. Bunlar, işte bizim kaybettiğimiz ve yeterince değerlendiremediğimiz bir zamanı ifade ediyor. Bugün de yaşadığımız sürece gerçek anlamda hakkını veren, bir pratiğe ulaşmış değiliz. O halde, bunu ciddi ve aşılması gereken bir eksiklik olarak görmek, büyük bir önem taşıyor.

Benzer bir özelliği, Partinin yurtdışına çıkışında, I. Konferans, II. Kongre ve bugün III. Kongre ve sonrasında görüyoruz. İşte bütün bu süreçleri yaşayan militanlar, o dönemde tarihin omuzlarına yüklediği görevlerin altından hakkı ile çıkmış olsalardı, mücadelemiz daha da ileri bir aşamada olacaktı. Ama bütün bu süreçlere nasıl yaklaşıldı? Belirttiğimiz gibi sıradan ve yetersiz bir yaklaşım gösterildi. II. Kongre'nin tarihselliği ve yüklediği görevlerin anlamı neydi? Biz o dönem bunu birçok bakımdan kavradığımızı düşünüyorduk. Ama görev için çeşitli alanlara yöneldiğimizde, III. Kongre'ye görevini yerine getirmemiş olarak döndük. Tabii bundan dolayı kazanılması gereken birçok değer kaybedildi veya kazanılamadı. Hatta birçok alanda Parti ciddi tehlikelerle karşı karşıya bırakıldı. Bütün bunların anlamı nedir? Militanların tarihin ve Parti toplantılarının yüklediği görevlere, ciddiyetten uzak, yetersiz, dar ve gelişmemiş bir inançla yaklaşmasıdır.

Oysa, PKK militanlara ne kazandırdı? Hangi özellikleri militanlar üzerinde geliştirdi? PKK sadece halka onur vermekle kalmadı, aynı zamanda kişisel onuru da kurtardı. Sömürgeciliğin mengenesi altına alınan ve ulusal benliğinden uzaklaştırılarak, sömürgeci düzenin bir uzantısı haline getirilmek istenen ve bütün insani değerlerini yitirmiş olan bir kişiliğin parçalanmasını ve bu kişiliğin yerine gerçek anlamda insani özelliklere ulaşan bir kişiliğin gelmesini sağladı. Bu bile, tek başına kişiye önemli bir güç verir, olaylara ve olgulara doğru yaklaşmasını sağlar.

Yine PKK'nin bugün ulaştığı düzey veya geldiği yer az bir şey değildir. İlk yıllarla değerlendirildiğinde büyük bir mesafeyi ifade etmektedir. Buna bağlı olarak, aynı derecede kişiliğin de gelişmesi ve PKK'nin yüceliğine ulaşması gereklidir. Fakat görünen durum nedir? Bu büyüklük, yücelik karşısında kişilikte aynı oranda bir gelişme sözkonusu olmamaktadır. Kişiliğin cüce kalması da diyebileceğimiz bu durum, mücadelemizin gelişimine denk düşmeyen ve yıkılıp atılması gereken bir durumu ifade etmektedir.

Bu nokta, bugünkü pratiğimizin de önemli bir halkasını oluşturuyor. Kişiliğin en fazla zorlandığı da bu nokta olmakta. PKK'nin yüceliğine erişmek önemli bir noktayı oluşturmaktadır. PKK'nin büyüklüğü, en zor koşullarda sadece bir halkın yeniden doğuşunu gerçekleştirmek değildir. Bir sürü sapma ideolojinin Marksizm-Leninizm adına ortalıkta adeta cirit attığı bir dönemde, Marksizm-Leninizmi doğru özümsemekle kalmamış, bunu Kürdistan pratiğine de en yaratıcı bir şekilde uygulamıştır. İşte, PKK'nin Marksizm-Leninizmi Kürdistan pratiğine doğru bir temelde uygulaması, onun diğer bir büyüklüğüdür.

PKK'nin büyüklüğünden ve kişiliğin bu büyüklüğe ulaşmasından bahsederken, bu gerçekleri gözönünde bulundurmak gerekir. Bu gerçekler gözönünde bulundurulmadan, PKK'nin büyüklüğüne ulaşma sorununu da doğru bir temelde çözümlememiz mümkün olmaz. Yanılgının önemli bir kaynağını da burası oluşturuyor. PKK'nin büyüklüğünün anlamı yüzeysel kavrandığından dolayı bu konuya doğru bir yaklaşım da gösterilememektedir.

PKK'nin doğuş olayını iyi kavramak gerekir. Bunun benzerlerinden büyük bir farkı vardır. Gerek üzerinde yükseldiği zemin ve gerekse yol açtığı gelişmeler bakımından büyük bir öneme sahiptir. PKK'nin en önemli bir özelliği, çağın dışına itilmiş ve gelişmesi dumura uğratılmış kişiliğe karşı yeni toplumun kişiliğini temsil etmesidir. Kürdistan'da kişiliğin nasıl bir durum içerisine sokulduğu bilinmektedir. İşte, PKK'nin temsil ettiği bu kişiliğe ulaşmak önemli bir sorun teşkil ediyor.

Biz militanların önemli bir eksikliği, işte bu yeni kişiliğe ulaşmakta kendisini gösteriyor. Bu yeni kişiliğin tam temsiline ulaşmakta büyük zorluk çekiliyor. Bunun önemli bir nedeni, kemalizm tarafından toplumsal yapımızın önemli oranda tahrip edilmesi, kişiliklerin adeta iğdiş edilmesi, ulusal benliğinden uzaklaştırılmasıdır. Bu yapı içerisinden gelen militanlar, bu tahribatın ağır etkilerini taşıyorlar. Bu etkileri aşmak ve yeni militan kişiliğe ulaşmak büyük bir önem taşıyor. Ama burada ortaya çıkan nedir? Ortaya çıkan yeniye ulaşmakta çok gerilerde seyretmek oluyor. Ağır bir tahribatın etkisini taşımak, belki bu durumun ağırlaşmasına yol açıyor. Tabii bu durum eskiyi yaşayıp, yeniyi temsil edememenin bir gerekçesi olamaz. O halde yeniye ulaşamamanın başkaca nedenleri de vardır.

Şöyle de söyleyebiliriz: Eskiye bağlılık, bizde adeta bir tutku düzeyinde. Yani, bu geçmiş toplumun bütün kötü yanlarını atıp, yerine gelecek toplumun özelliklerini almak kişiyi zorluyor. Öyle sanılıyor ki, bu eski yanlar atıldığında kişi her şeyini yitirmiş olacak. Bunu, her bakımdan örneklendirebiliriz. Bugün kemalizmin veya emperyalizmin karşımıza yaşanılır diye çıkardığı kişilik, aslında yok olmanın, ulusal benliğinden ve insanca yaşamadan uzaklaşmadır. Belki bunlar çok güzel ambalajlar ve çok güzel sözler arkasına gizlenerek, sunuluyor. İlk bakışta insanı cezbeden özelliği de olabilir. Ama bir kez içine girince tüm iğrençliği ve çirkefliği ortaya çıkıyor. İşte, birçok durumda bu görünüş birçok kişiyi aldatıyor. Belki 1 saat, belki 1 günden ne çıkar denilip, eskiye ait özellikler yaşanıyor. Tabii burada birçok şeyin yitirildiği ve kaybedildiği görülmüyor.

Eskiye bu kadar bağlılık nerden ileri geliyor? Kürdistan insanının bu derece geri bıraktırılmışlığının da bir etkisi vardır. Toplumda hep ezilmiş ve değerlere sahip olmamış bir kişilik, biraz yetki sahibi olunca veya partinin geniş olanakları, içerisine girince, eskiyi konuşturuyor. Burada esas olarak yapılması gerekenleri unutuyor, geçmiş toplumdan almış olduğu özellikleri uyguluyor. Tabii, bütün bunları da yaparken o oranda zarara yol açıyor.

Mevcut geçmiş pratiğin ve güncel durumun önemli bir dersi olarak bu hususu belirtebiliriz. PKK olayının doğru kavranması ve militan kişiliğin temsil edilmesi zafere yürümede önemli bir hususu oluşturuyor. Bu konuda nasıl bir militan kişilik sorusu Partimizin yayınlarında ve pratiğinde doğru çözümünü bulmuştur. Bu anlamda günümüzün sorunu nasıl bir kişilik sorusuna cevap bulmaktan ziyade, doğru olarak belirlenmiş ve pratikte kanıtlanmış olan PKK'nin militan kişiliğinin tam temsiline ulaşma sorunudur.

Buna ulaşmak için, her şeyden önce ciddi bir yaklaşımın gerekliliği açıktır. Biz şimdiye kadar, bu militan kişiliğin tam temsiline ulaşamadık. Hatta birçok bakımdan içine girdiğimiz pratikle, bu kişiliğin doğru bir şekilde gelişmesinin önünde engel de oluşturduk. Parti saflarımıza olsun, ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına olsun binlerce yeni öge katılmaktadır. Bütün bu kesimler yeni kişilik temelinde eğitilmeleri de ancak, öncülerin militan kişiliğe ulaşmaları ile mümkündür. Yoksa, öncülerin geniş halk kitlelerini eğitmeleri ve yeni kişiliğe ulaştırmaları görevi başarılamaz.

PKK'nin yüceliği ile yeni karşılaşıyoruz. Öncesine kadar, Kürdistan toplumu böylesi bir kişiliği tanımamıştı. Bu anlamda PKK'nin temsilini yaptığı kişilik, yeni bir olay ve gelişme olarak karşımıza çıkıyor. Bu yeniye uyum sağlamada ve bunu temsil etmede bu anlamda zorluklarla da karşılaşıyoruz. Denilebilir ki, bugün sosyalizme geçişleri yılları bulan ülkelerde de benzer sorunlar yaşanıyor. Sosyalizmin kişiliğini, ahlak ve kültürünü topluma egemen kılmak için, bu ülkelerde yeniden düzeltme hareketleri geliştiriyorlar. Daha kısa bir geçmişe dayanan PKK'de bu tür şeylerin ortaya çıkışı, normaldir. Böyle bir yaklaşım kişiyi yenilgiye götürür. Bu daha baştan yenilgiye ve teslimiyete açık olan bir ruh halinin yaşatılmasıdır.

Evet, belki de böyle bir kişiliğe ulaşmada bugün zorlanıyoruz. Sömürgecilerin ağır etkilerini üzerimizden atmakta, istenileni vermekten henüz uzağız. Bütün bunlara rağmen, unutulmaması gereken gerçekler de vardır. Ne kadar zor ve hatta olanaksız gibi görünürse görünsün, eğer kişi gerçekten bir işi yapmaya karar vermişse bunu başarmaması düşünülemez. O halde burada ortaya çıkan gerçeklik nedir? Eğer kişi gerçekten karar vermiş, geçmişe ait ne kadar geri yanı varsa bunları atmak istiyorsa, onun başarılı olmaması ve militan kişiliğe ulaşmaması için herhangi bir neden düşünmüyoruz.

Kaldı ki, öncüler için bahanelere sığınmak, şu veya bu özelliğe bağlamak yapılabilecek en kötü bir davranıştır. Öncüler için bu tür zorluklar sözkonusu bile edilmez. Zaten onlar bütün bu olumsuzlukları görerek ve bunlarla mücadele etmek için karar veriyor. Onun öncü sıfatı da buradan geliyor. Bir PKK militanı sıradan bir kişi gibi yaşayabilir mi? Sıradan bir kişi gibi davranıp, oturup kalkabilir mi? Elbette ki hayır! Bir PKK militanı aynı zamanda, gelecekte Kürdistan toplumuna hakim olması gereken ilişki, yaşayış, davranış, ahlak, kültür ve kişilik biçimini bugünden yaşamak zorundadır. Bu anlamda işi çeşitli gerekçeler ile ertelemek, eksik yaklaşmak ve doğru bir temele oturtmamak kabul edilmezdır.

III. Kongre gerçekliğinin anlamı, işte bütün bu hususlara pratik çözüm getirmesi bakımından da son derece önemli bir zirveyi oluşturuyor. Kongre, tek tek kişiliklerin çözümlemesini yaparak, militanlaşmanın yolunu daha da açıp, berraklaştırdı. Kongre bütün parti militanlarının önüne, taktik önderler seviyesine yükselmeyi bir görev olarak dayattı. Kongre gerçekliği temelinde, pratik faaliyetlere yönelmenin üzerinden 1 yılı aşan bir zaman geçti. Geçen bir yıllık süreye baktığımızda, III. Kongrenin ertelenmez bir görev olarak önümüze koyduğu taktik önderler seviyesine çıkma ya da PKK önderlik gerçeğinin tam temsiline ulaşma görevi tam başarılmış değil. Kongre sonrası geçmiş ağırlıklı biçimde yaşandı. Geçmişe adeta kölece bağlılık ve yeniyi hazmetmede zorlanma bu dönemde de ortaya çıktı.

III.Kongre her bakımdan pratiğin önünü açmıştı. Geçmişte tıkanıklıklara yol açan bütün hususlar ortadan kaldırılmış ve pratiğin önü son derece aydınlatılmıştı. Bütün bunlara rağmen, ortaya çıkan durumu nasıl yorumlamak gerekir? Bildiğimiz gibi, insan yetenekli bir varlıktır. İstediğinde kendisinde önemli oranda bir gücü yaratabilir. Peki, bizdeki insanlar niye bu derece zayıf? Bunun nedenleri nelerdir? Sömürgeciliğin yarattığı tahribatı elbette ki gözardı etmiyoruz. Ama akla gelen, bu aşamada buna sığınmak ne kadar doğrudur? Kuşkusuz ki, bu doğru bir yaklaşım değildir. Bir kişi yabancı etkiler altında bu derece uzun süre kalabilir mi? Eğer kalıyorsa bu kişiler en başta devrime, yani ulusal kurtuluş mücadelesine yaklaşımlarını yeniden gözden geçirmek zorundadırlar. Okun ucunu böyle bir hedefe de yöneltmelidirler. Aynı zamanda kişisel kaygı ve endişelerini de bir kenara bırakmasını başarmalıdır. Bunlar olmadan gerçek anlamda bir katılım ve taktik önderler düzeyine gelmekten bahsedemeyiz.

III. Kongre sonrası pratiğe giren ve birçok alanda eskiyi yeniden canlandıran ve hatta onun daha kötü bir karikatürü biçiminde ortaya çıkanların durumunda bu gerçeği görmek gerekir. Yani, bunlar nasıl bir yolu seçecekleri konusunda değil, bilinene ve doğru bir temelde yürünmesi gereken yolda, yanlış adımlar atıyorlar. Durum böyle olunca da III. Kongrenin önümüze koyduğu taktik önderlik düzeyini tutturma ve yakalama görevini de başaramıyoruz.

Bazı arkadaşların pratiğinde görülen diğer bir durum ise şu: Parti içi sağlıklı bir ilişki ve coşku ortamını geliştirmiyor, tam tersine bunu zayıflatıyorlar. Öyle ki, bu yitirildiğinde birçok şey de kaybedilir. Sağlıklı bir iç ilişki ve coşkuya dayanmayan veya bunu sürekli kılmayan her kişi, yenilgiye, dağılma, çözülme ve başarısızlığa daha baştan hazırdır. Doğacak bu tür sonuç-

Devamı 30. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine-V

FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE DÜNYA PRATİKLERİ NASILDIR?

Gerçekle bağı olmayan sözlerin yalan olduğunu her zaman söyleyebilmek gerekir. Şimdi "Kutlu ve Sargın'a dünyanın gözü önünde işkence yapılıyor" denerek "dünyanın gözü önünde" yalan söylenmektedir. Çünkü, bu baylara işkence yapılmasının hiçbir anlamı ve mantıkla bağdaşır yanı yoktur. Her istediklerini yapmak üzere gidip faşizme teslim olanların, ondan gizleyebilecekleri, ona karşı direniş gösterebilecekleri hiçbir şeyleri olamaz ki kendilerine işkence yapılsın. Faşizm, Kutlu ve Sargın'dan her alandaki örgüt güçlerinin listesini istemiş, onlar da çıkarıp listeyi vermişlerdir. Zaten legalleşmenin, yasal bir parti olarak kurulmanın zorunlu bir gereği bu değil midir? Faşist rejim, elindeki listeye göre Türkiye'nin har alanında tutuklamalar yapmakta, sorgulama yürütmektedir. Peki yapılan bu sorgulamanın esası nedir? Açık ki, zaten önceden verilmiş olan örgüt ilişkilerinin açığa çıkarılması değildir; sorgulama, sorgulanan güçlerin burjuvazi ve devlet çıkarı doğrultusunda nasıl daha yararlı çalışabilecekleri konusunda bir eğitim olmaktadır. MİT, sadece Kutlu ve Sargın'ın değil, TBKP'yi oluşturacak tüm kadroların böyle bir eğitimini gerekli görmüştür. Sorgulama, belki içlerinden çıkabilecek birkaç onurlu direnişçi dışında kalanların bu dersleri iyice özümsemelerine kadar devam edecek ve böylece de TBKP kadroları hazırlanmış olacaktır. Belli ki faşist şeflerin erken buldukları zamanlama da böylece dolacaktır.

İşte faşist diktatörlük altında yasallaşma, legal bir parti olarak örgütlenme çabalarının vardığı nokta budur. Peki bu tarzda kurulan bir parti kimin partisi olacaktır? Hiç şüphe yok ki, MİT'in. Hem de sadece merkeziyle de değil, her alanda oluşan bütün örgütleriyle doğrudan MİT'e bağlı olacaktır. Herhalde tarih böyle bir ajanlar topluluğunu hiç tanımamıştır. Aslında "dünyanın gözü önünde" ibretle yaşanan, işte bu noktaya varmış olan ihanettir.

Şimdi bütün tasfiyeci solun durumunu gösteren bu sonuca nasıl varıldığını belirlemek için yeniden geçmişe dönelim. Bu güçler, yeniden şekillendikleri 1970'lerin ortalarında "faşizme geçit yok", "ileri demokrasi", "ulusal demokratik cephe" sloganlarıyla ortaya çıktılar. Bunlarla ifade ettikleri şuydu: "Komünizm" adına Ecevit liderliğindeki CHP kayıtsız şartsız desteklenmeli (bu, ileri demokrasiydi), CHP hükümeti altında MHP'ye geçit verilmemeli ve bu baylara ise legal parti kurma olanağı tanınmalıydı. "Devrim" ve "komünizm" adına emekçi kitlelere açıkça bu önerilmişti. Bunlar çoğunlukla Ecevit'in de önerileriydi ve bu baylar daha o dönemde Ecevit'in ve onun temsil ettiği burjuvazinin açıktan kuyruğuydular. CHP bu dönemde iki kez hükümet oldu, ama bu bayların istemlerinin hiç birisi gerçekleşmedi. Neden? Çünkü o tarzda gerçekleşemezdi de ondan. CHP'nin "faşizme geçit vermemesi" bir yana, Özel Harp Dairesi'nin SS'leri olan MHP çapulcularının gelişimini bile önleyemedi. Ve gerçekte CHP, faşizmin geçit bulmasının en temel etkenlerinden biri oldu.

Ardından 12 Eylül darbesi ve askeri-faşist diktatörlük oturtulunca şaşkına dönen ve tükenişi yaşayan bu güçler, daha ilk günden 12 Eylül faşizmiyle uzlaşmanın, ona teslim olmanın yollarını aramaya başladılar. Bugün kapattıklarını ilan ettikleri radyolarının o dönemdeki değişmeyen anonsu şöyleydi: "Dev-Yolcu, Dev-Solcu, Kurtuluşçu arkadaşlar! Olayları soğukkanlılıkla karşılayalım. Teröre başvurmayalım. Diktatörlük karşısında güçlerimizi birleştirelim." Geçen süreç, anons sahiplerinin çağrılarından kazançlı çıktıklarını gösterdi. Bunun devamı olarak, 1982 başından itibaren, bugün gerçekleşen TKP-TİP birleşmesi ve Ankara'ya dönerek faşizme teslim olma çalışmaları yapılmaya başlandı. O döneme kadar rejimle bu güçler arasında zımni bir anlaşma vardı, rejim bunların üzerine gitmiyor, bunlar da rejimi geçici ve katlanılır göstermeye çalışıyorlardı. Kendini kısmen oturtan 12 Eylül rejimi, bu zımni anlaşmayı bozan taraf oldu, birçok alanda TKP'lileri tutuklayarak varlıklarını çökertici darbeler vurdu. İşte bu gelişmeler karşısında daha 1982'lerde gerçekleştirilmeye çalışılan açık teslimiyet bugüne kadar uzatılmak zorunda kaldı.

Geçen bu süreçte, bu güçler faşizme doğru koşar adım ilerlediler. 12 Eylül anayasasının esaslarını kendi programları haline getirerek, devrimci geçinen birçok gücü kendi yörüngelerinde yürütülarak ve PKK önderliğinde gelişen direnişe karşı alçakça saldırarak 12 Eylül faşizmine sadakatlarını kanıtladılar. CHP'li "ileri demokrasi" programı düzenden yana daha da genişleyerek önce Evren-Özal kliğine karşı "Demirel demokrasisi", ardından DYP'ye karşı "SHP demokrasisi" halini aldı. Ama Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı karşısında iyice sıkışan Evren-Özal kliği, bu işi kendilerinin de yapabileceğini söyleyerek 6 Eylül referandumuyla yeni bir pişmanlık çığırı açmak zorunda kaldı. Ve bu çığırda başlayan yürüyüş bugün yaşanılan olaylar düzeyine ulaştı.

Bugün 12 Eylül faşizminin kucağına oturmuş olanlar, daha 1982 başlarında böyle bir şeye hazırlanırlarken, o dönemde 12 Eylül faşizmine karşı direniş mücadelesinin geliştirilmesi sorunu devrimcilerin karşı karşıya bulundukları en temel sorun idi. Zira 12 Eylül darbesi karşısında ciddi bir varlık gösterememiş olan sol güçler, biraz kendilerini toparlama imkanı bulunca doğal olarak bu sorunu tartışmaya başlamış ve faşizme karşı direnişi geliştirme yöntemlerini aramaya yönelmişlerdi. Hem yaklaşım, hem de pratik adımların atılması bakımından dönemin en ciddi çalışması, PKK'nin büyük çabalarıyla şekillenen FKBDC olmuştu.

Sorun faşizme karşı mücadele sorunu olunca, doğal olarak gündeme devlet, demokrasi, devrim, Kürdistan ulusal kurtuluşu, ittifaklar gibi en temel sorunlar gelmektedir. Zira faşizm, mali sermayenin en tekelci, en gerici, en emperyalist unsurlarının açık, kanlı ve şovenist diktatörlüğüdür. Böyle bir diktatörlüğü yıkma mücadelesi bir devrim mücadelesidir, demokratik devrimin zafere götürülmesi sorunudur. Yıkılması gereken güç mali sermayenin bir avuç kodaman grubu olduğuna göre, bundan zarar gören değişik sınıf ve tabakaların bu mücadeleye katılması gerekir, yani geniş bir anti-faşist cephe sorunu ortaya çıkmaktadır. Her zaman gündemde olan Kürdistan Ulusal kurtuluş sorunu, faşist-sömürgeci diktatörlük koşullarında çok daha acil ve hayati bir sorun haline gelmiştir, dolayısıyla iki halkın kurtuluş mücadelesinin doğru bir temelde birleştirilmesi gerekmektedir. Kanlı, terörist diktatörlük günlük saldırı yürütmekte, savaş yapmaktadır, dolayısıyla buna karşı mücadelede doğru ve çeşitli yöntemleri kullanmak açık bir zorunluluk olmaktadır. Kısaca sorun gündeme hem program, hem strateji, hem de taktik açıdan gelmekte, bütün bunlara doğru ve yeterli bir yaklaşım ve pratik çözüm istemektedir.

Bütün bu sorunlar, daha o zamandan gündeme bu tarzda geldi. FKBDC'nin hem oluşumu, hem de işletilmesi süreçlerinde bunlar çok çeşitli biçimlerde tartışılarak çözümler ortaya kondu. PKK, Birleşik Direniş Cephesinin oluşum sürecinde sunduğu **Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine** adlı program taslağıyla ve Cephenin işletilmesi sürecinde sunduğu **Faşizme ve Ulusal Baskı Sistemine Karşı Ortak Mücadelenin Sorunları** adlı raporuyla, sorunları ve çözüm yöntemlerini doğru bir tarzda gündemleştirdi. Devrimci hareketin bu sorumlu, ciddi ve çözümleyici yaklaşımına karşı, bugün faşizme açıktan teslim olan güçlerin ve ardıllarının FKBDC çalışmalarına dıştan ve içteki ajanları vasıtasıyla dayatmak istedikleri şey "burjuva demokrasisi mi, halk demokrasisi mi olacak" tartışması idi. Sözde "komünizm" sıfatını kendilerinden başka kimseye yaklaştırmak istemeyen bu güçler, açıkça FKBDC platformunun "halk demokrasisini mutlaklaştırdığını, burjuva demokratik güçleri dışladığını" söylüyor ve çözüm örneği olarak Portekiz, İspanya deneylerini gösteriyorlardı.

Bütün bunları bu kadar ayrıntılarıyla belirtmemiz boşuna değildir. O dönemde yapılan bu tartışmalar ve ortaya konan görüşler çok önemliydi. Zira, daha önceleri olsa da, bugün ortaya çıkan sonuçlar o dönemde savunulan görüşlerin uygulanması oldu. Sözde FKBDC'yi "devrim cephesini daraltmakla" itham edenler, şimdi kendilerinin hangi cephede olduklarını açıkça gösterdiler. "Burjuva demokratik güçlerin dışlandığını" söyleyenlerin, bununla faşizmle uzlaşmanın reddedildiğini anlatmak istedikleri ortaya çıktı.

Peki ne olmuştu Portekiz'de, İspanya'da? Devrim mi olmuştu? Halk iktidarı mı kurulmuştu? Yoğun bir sosyalist inşa mı yaşanıyordu? Hayır, tam tersine; devrim yenilmiş ve tasfiye edilmişti. İşte PKK ve FKBDC görüşlerine karşı çıkarılan sözde örneklerin durumu buydu. Herkesin çok iyi bildiği gibi, İspanya, ikinci dünya savaşı sonrasında direniş güçlerinin yenilgisi ve ezilmesiyle birlikte uzun süre faşist diktatörlüğün egemenliğini yaşadı. Franko diktatörlüğü altında ezilen halk onyıllarca karşı direniş hareketi geliştiremedi. Bu süreç boyunca Basklılar'ın gelişen direnişinin vurduğu darbeler, Avrupa ortamının etkisi ve halkta yükselen hoşnutsuzluk faşist diktatörlüğü iyice teşhir etti ve yıprattı. Bütün bu etkenler karşısında, Franko'nun ölümünden sonra muhalefeti zayıflatıcı ve tasfiye edici bazı yönetim reformları yapıldı; meclis oluşturuldu, partiler kuruldu, seçimlere gidildi ve adıyla bağlantısı kalmamış olan "Komünist Partisi"ne legal örgütlenme izni verildi. Yani burjuva düzen yeniden restore edilerek daha da sağlamlaştırılmaya çalışıldı.

Portekiz'de yaşananlar İspanya'da olanlardan çok daha çarpıcıydı. Uzun yıllar Portekiz faşizmi, sömürgeleri olan Gine, Angola, Mozambik gibi Afrika ülkelerinde faşist-sömürgeci bir savaş yürüttü. Ancak faşizmin bütün çabalarına rağmen, bu ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, yürütülen kahramanca savaşlar sonunda bir zafer kazandılar. Gine, Angola ve Mozambik halklarının zafer kazanan ulusal kurtuluş devrimleri Portekiz faşist diktatörlüğünü ağır bir yenilgiye uğrattılar, burjuva düzeni iflasa ve çöküşe götürdüler, Portekiz'de ciddi bir hareketlenme ve devrimci gelişme durumu yarattılar. İşte böyle bir ortamda, çöken burjuva faşizmi yerine, burjuva düzeni onarmak amacıyla burjuva ve küçük-burjuva demokratlardan yeni bir yönetim kuruldu, bu yönetimde İspanya'dakinin benzeri olan "Komünist Partisi"ne de yer verildi, hatta bunlar belli bir ağırlık da kazandılar. Böyle bir yönetim altında Portekiz'de burjuva düzen yeniden ve daha sağlam temellerde tesis edildi. "Portekiz devrimi" diye göklere çıkarılan bu olayla aslında Portekiz'deki devrimci ortam tasfiye edildi. Gine, Angola ve Mozambik ulusal kurtuluş devrimlerinin işlemez kıldığı ve yıkıma götürdüğü burjuva düzeni hem de "Komünist Partisi"nin yönetimi ile Portekiz'de yeniden örgütlendi ve geliştirildi.

İşte Türkiye'de faşizmin "yıkılması" için gösterilen meşhur Portekiz ve İspanya örnekleri kısaca böyledir. Burada iki husus can alıcı öneme sahiptir. Birincisi, burada faşizmin devrimle yıkılması değil, tersine yıkıntı haline gelmiş olan burjuva düzenin yeniden inşası ve buna karşılık devrimin tasfiye edilmesi vardır. İkincisi, devrimin böyle bir tasfiyesi üzerinde sözde "komünist partileri"nin yasallaşmaları, legal partiler olarak kurulmaları gerçekleşmektedir. Ve devrimin bu tarz tasfiyesinde böylesi partilere bakanlık koltukları bile verilebilmektedir. Herhalde TKP ve TİP şeflerini 12 Eylül faşizminin kucağına oturmaya kadar götüren olayların anlamı ve amacı şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır. Herhalde altmış yıldır "demokrasi mücadelesi", "demokratik hak ve özgürlüklerin korunması" adına nelerin yapılmış olduğunu anlamak şimdi çok daha kolaydır. Herhalde yedi yıldır süren "demokrasiye geri dönüş" edebiyatına ve yıllardır yapılan PKK düşmanlığına şimdi daha iyi anlam verilebilir. Örnek alınan deneyler bu konularda çok, pek çok öğretici derslerle doludur. Zira, İspanya'daki sahte komünistlerin Bask, Portekiz'dekilerin ise Gine, Angola ve Mozambik direniş hareketleri karşısındaki azgın şoven ve saldırgan tutumlarını da hatırlatmak gerekir.

Besbelli ki, faşizme karşı mücadelede dünya örnekleri, halkların deneyleri bunlar değildir. Kaldı ki, bu ülkelerde, Türkiye'de şimdiye kadar ulaşılamamış olan anti-faşist direniş mücadeleleri ikinci dünya savaşı içinde ve sonrasında görkemli bir tarzda yaşanmıştır. Ancak bu büyük direnişlerin vahşice ezilmesinden sonradır ki, bu tür olaylar gündeme gelmiştir. Ciddi bir halk direnişine tarih boyunca girememiş olan Türkiye için, bunları bile örnek olarak görmek mümkün değildir. Faşist barbarlığa karşı dünya çapında halkların direnişi görkemlidir, yiğittir, büyük öğretici derslerle doludur. Örneğin, ikinci dünya savaşı yıllarında ve sonrasında Doğu Avrupa ülkeleri halklarının faşist diktatörlüklere karşı büyük direnişleri ve devrimci zaferler kazanmaları vardır. Yine faşist diktatörlüklere karşı devrimlerini muzaffer kılan Güney Vietnam, Küba, Nikaragua vb. ülkeler halklarının büyük öğretici deneyleri bulunmaktadır. Bugün de dünyanın hemen her alanında halklar, emperyalizmin uşağı faşist diktatörlüklere karşı kahramanca mücadele vermektedir.

Peki, temel konularda benzerlik ve ortaklık oluşturan bu deneylerin ana özellikleri nelerdir? Bir kere, faşizme karşı mücadele bir devrim mücadelesidir, demokratik halk devrimi mücadelesidir. Faşizme karşı demokrasi mücadelesi bir halk demokrasisi mücadelesidir. Burjuva demokratik gelişmeyi gerçek anlamda tanımamış olan bu ülkelerde, "burjuva-demokrasisi" için mücadele ediyorum demek, olmayacak işlerle uğraşıyorum ve de halkı aldatıyorum demektir. Bu demokratik devrimin hedefi, emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin her alandaki egemenliğini yıkmak, bütün halk için demokratik düzeni kurmaktır. Bu devrimlerin hepsi böyle temel bir program çerçevesinde gelişmiştir. Bu nedenle, faşizme karşı mücadele adı altında programsız olmak, "demokrasi mücadelesi" gibi belirsiz bir kavramla hareket etmek, Ecevitler, İnönüler, Demireller gibi tekelci burjuvazinin temsilcileriyle uzlaşma aramak, gerçek demokratik halk iktidarını hedeflememek, halkı aldatmak, burjuvazinin kuyruğuna takılmak ve kısaca burjuva liberali olmak demektir. "NATO'lu, IMF'li düzeni sürdürürüm" demek ise, düpedüz emperyalizmin uşağı ve tekelci burjuvazinin temsilcisi olmaya soyunmaktır.

İkinci bir özellik ise, bütün bu devrimler, işbirlikçi-tekelci burjuvaziye, onun faşist diktatörlüğüne karşı, diğer bütün sınıf ve tabakaların, faşizme karşı olan tüm güçlerin ortak birleşik cephesi temelinde gelişmiştir. Yani, anti-faşist halk cephesini esas alan bir stratejik anlayışa ve uygulamaya sahiptirler. Çağımızda böyle bir cepheyi olanaklı kılan, bu kadar geniş kesimi demokratik bir platformda birleştiren tek önderlik ise işçi sınıfı önderliğidir. Böyle bir önderliği ve cepheyi yaratan halklar faşizme karşı devrim mücadelesinde muzaffer olmuşlardır. Ama "ileri demokrasi", "Ulusal Demokratik Cephe", "Sol Birlik", "referandum demokrasisi", "demokrasiye geri dönüş" gibi teraneler peşinde koşup burjuvazinin kuyruğuna takılanlar ve halk cephesini yadsıyanlar sonuçta faşizme teslim olmaktan kurtulamamışlardır. Yine Türkiye gibi ülkelerde faşizme karşı devrim cephesinin, Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesine dayanması, iki halkın kurtuluş hareketlerinin ittifakından oluşması gerekir. Bu gerçeği kabul etmeyen ve böyle uygulamayanlar her zaman burjuvazinin ve onun her türlü yönetiminin bir yedeği olmaktan başka bir işlev görmemişlerdir.

Üçüncü özellik taktik alanda, mücadele ve örgüt biçimlerinde ortaya çıkmaktadır. Bu örneklerin hepsi, kan, katliam ve terör demek olan faşizm karşısında silahlı mücadeleyi esas almışlar, kitlelerin silahlı ve silahsız eylemini birleştirmişler, gerilla savaşından silahlı halk ayaklanmalarına kadar birçok savaş biçimini içiçe kullanmışlardır. Açık ki, faşizme karşı mücadele etmenin, ona karşı direnmenin ve onu yenilgiye götürmenin başka yöntemi yoktur. Elbette kendisine

dernekçiliği ve dergiciliği esas alanların, parlamentoculuk ve legalleşmekten başka bir yol tanımayanların, silahlı mücadeleye ve ayaklanmaya küfredenlerin sonu faşizme teslim olmak ve ona uşaklık yapmaktan başka bir şey olmayacaktır.

İşte dünya halklarının faşizme karşı muzaffer deneyleri böyledir. Bu doğrultuda Doğu Avrupa halklarının, Vietnam, Küba, Nikaragua ve benzer ülke halkının onlarca yıl sürdürdüğü halk savaşı, gösterdiği direniş bugün dillerde destandır. Bu savaşlar, Hitler faşizmi ve ABD emperyalizmi gibi dünyanın en vahşi güçlerini yenmeyi başarmışlar ve halkların tek kurtuluş yöntemi haline gelmişlerdir. Belli ki, Türkiye halkının ve devrimci-demokratik güçlerinin bunlardan öğreneceği çok dersler ve çıkaracağı önemli sonuçlar vardır.

Dünyadan iki tür örnek diye gösterdiğimiz bu olaylar arasında temelden ayrılık ve karşıtlık bulunmaktadır. Birincisi, karşı-devrim ile devrimi, tekelci burjuvazi ile halkı uzlaştırma ve devrimi tasfiye etme esasına dayanır; sözde devrimden, gerçekte ise karşı-devrimden yanadır. İkincisi, uzlaşmaz olan bu çelişkilerin devrimci çözümünü esas alır, bu temelde devrimi ve halkı zafere götürür. Proletarya devrimcileri, hiçbir zaman, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin uzlaştırılması, bu tür çelişkilerin keskinliğinin yumuşatılması için çalışmazlar; tam tersine uzlaşmaz çelişkilerin devrimci çözümünün gerçekleştirilmesi için mücadele ederler. Bu mücadeleyi, geçici geri çekilmelerden en yoğun saldırılara kadar, en basit gösterilerden devrimci savaşa kadar, koşullara uygun olan her biçimle yürütürler. Buna karşılık, uzlaşmaz karşıtlıkları uzlaşır hale getirme, keskin sınıf çelişkilerini yumuşatma çabası burjuva liberalizminin işidir; çünkü onun varlığı ancak bu esas üzerinde hayat bulur. Devrim, karşı-devrimi de örgütleyerek gelişir; eğer devrim hareketi bir silahlı devrim ise, bir devrimci savaş cephesi olarak gelişiyorsa, kendi karşıtı olarak silahlı karşı-devrim cephesini de iyice netleştirerek ara halkaları tümüyle yokeder. Bu koşullarda eğer burjuva liberalizmi gerçek demokratik tutuma yönelirse, devrim cephesinin bir yedeği haline gelerek olumlu işlev görür; böyle bir yönelim içinde olmayanların hızla varacağı yer ise, karşı-devrim cephesidir, faşizme uşaklık ve ajanlıktır. Bugün Türkiye'de yaşanan olaylar bu nedenle son derece açık ve anlaşılırdır.

Bugün somut pratik sonuçlar olarak Türkiye'de görülen olaylar, hem dünya pratiklerine uygundur, hem de 1982 tartışmalarında savunulan görüşlerin pratikte uygulanmasıdır. CHP ve SHP'nin bir parçası olarak varlık bulan ve kendilerine Portekiz'i örnek alanlar, bugün 12 Eylül faşizmine açıkça teslim olmuşlar, faşist cephedeki yerlerini almışlar ve devrimi tasfiye etme görevlerini yeni yöntemlerle, en hainane ve zavallı tarzda icra etmeye yönelmişlerdir. Pratik hayat PKK'yi ve PKK'nin 1982'de, FKBDC çalışmalarında ortaya koyduğu görüşleri doğrulamıştır. PKK, FKBDC gibi bir ittifak işlemeksizin bile, sadece kendi gücüyle 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı devrimci direnişi örgütlemiş, Ulusal Kurtuluş Cephesi ile birlikte antifaşist direniş cephesini de pratikte gerçekleştirmeyi başararak faşizmin karşısına tek cephe olarak çıkmıştır. O halde, PKK ve Kürdistan direniş pratiği Türkiye açısından da yeni bir durum ve başarılamayanın başarılmasıdır. Türkiye halkının ve devrimci olmak isteyen güçlerin faşizme karşı mücadelede PKK'den öğreneceği çok şey ve almış olduğu büyük destek vardır.

KÜRDİSTAN PRATİĞİ HANGİ GERÇEKLERİ ORTAYA ÇIKARMIŞ VE NE TÜR OLANAKLAR YARATMIŞTIR?

Türkiye'de gerçekler o denli tersyüz edilmiş, o kadar çarpıtılmıştır ki, bugüne kadar egemen olan her şeyin tersini ortaya koymak, somuttur diye söylenen şeyleri tersine çevirmek insanı büyük ölçüde gerçeğe ulaştırmaktadır. Günümüzde mahareti sadece bu tersine çevirme işlemini gerçekleştirmek olan yeni bir yazarlar, incelemeciler topluluğu bile ortaya çıkmaktadır. Bu durum Kemalizmin gerçekte ne olup ne olmadığını, yüzyıllara dayanan bu çarpıtma olayının Kemalizmde nasıl bir bütünlük ve sistemlilik kazandığını açıkça göstermektedir.

Günümüzde ulaşılan teorik ve pratik gelişme, Kemalizm denen şeyin, gerçekte her şeyin çarpıtılması, tersyüz edilmesi, gerçeklerin büyük bir sahtekarlıkla gizlenmesi olduğunu, böyle bir düşünsel, politik ve pratik egemenlik altında Türkiye'de gerçeklerin bütünüyle kaybedildiğini ve insanların tümüyle bir aldanma, hayalcilik ve hafiflik içinde yaşar hale getirildiğini en açık bir biçimde ortaya koymuştur. Böyle bir tersyüz etme ile, bütünüyle gasp, yağma, talan ve katliam olan Türk egemen sınıf tarihi uygarlığın geliştirilmesi tarihi, yegane özelliği insanlığı boğazlamak ve uygarlık gelişimini tahrip etmek olan Türk egemen sınıf gerçeği bir insancıllık ve uygarlık geliştiriciliği, en azgın bir halk ve sosyalizm düşmanlığı, emperyalizme işbirlikçilik ve sömürgecilik olan Kemalizm halkçılık, ilericilik, anti-emperyalistlik ve ulusal kurtuluşçuluk, dünyada faşizmin şekillenmesine öncülük eden kemalist diktatörlük bir demokrasi hareketi, Kürdistan'a yönelik yürütülen işgal ve sömürgecilik hareketi bir uygarlık taşıyıcılığı, esas karakteri halk düşmanlığı ve emperyalizme uşaklık olan Türk ordusu bir devrim ve demokrasi gücü olarak görülmüş ve gösterilmiştir. Elbette böyle bir yapı içinde burjuva diktatörlüğünü ve bugün ise faşist diktatörlüğü onarma, daha çok güçlendirme çabalarının devrimcilik, demokratlık, hatta komünistlik olarak görülmesi ve gösterilmesi de fazla şaşırtıcı olmamaktadır. Burjuva düzeni tamir etme hareketinin adına demokratik devrim, tasfiyeciliğin ve devrim düşmanlığının adına da devrimcilik, solculuk denmesi fazla anormal ve yadırganıcı gelmemektedir. Türkiye'de insanlar gerçeklerden o denli kopartılmıştır ki, bütün bunları son derece normal ve kabul edilir görebilmekte, çıkarlarının nerede olduğunu anlayamamakta ve gırtlağına basılsa bile elini kaldıramamaktadır.

İşte böyle bir ortama müdahale olarak gelişen Kürdistan devrimci pratiği, PKK'nin teorik ve pratik mücadelesi hem Türk egemen sınıfının ve onun egemenlik sisteminin, hem "sol" denen yapının esas durumunu ve özelliklerini açığa çıkarmıştır; çarpıtmaları ve tersyüz etmeleri ortaya koyarak gerçekleri açık-seçik göstermiş ve kendi gerçekliği içinde her şeyi önemli ölçüde yerli yerine oturtmuştur. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişim pratiği, Türkiye açısından maskelerin yırtılması, hayallerin yıkılması, çarpıtmaların düzeltilmesi, kısaca gerçeklerin olduğu gibi ortaya çıkarılması olmuştur. Bu nedenledir ki, gerçeklerden büyük ölçüde kopartılmış olan Türkiye insanı PKK'nin gelişimi karşısında adeta şoke olmuş, şaşkına dönmüş, anlam vermesi ve doğruya yönelim içine girmesi sancılar ve zorluklarla karşılaşmıştır.

Bugün ortaya çıkarılmış olan gerçekler iyice irdelenirse, PKK önderliğindeki Kürdistan devrimci gerçeğinin ortaya çıkışına kadarki süreçte Türkiye'de yaşananın her alanda bir sahtelik, maskeleme, çarpıtma ve inkar olduğu görülecektir. Bu, her açıdan böyle olduğu gibi, "sol" denen yapı açısından da böyledir. Bu nedenle, PKK, Türkiye açısından da gerçeklerin bütün açıklığıyla ortaya çıkarılması ve topluma dayatılması hareketidir. Faşist-sömürgeci karşı-devrim ile devrim arasındaki mücadelenin bu denli keskin ve sert olması da bu karşıtlığın durumunu açıkça göstermektedir.

PKK önderliğinde Kürdistan'da yaratılan devrimci teorik ve pratik gelişmeler, Türk tarihi, Türk egemen sınıfının özellikleri, bu özelliklerin en çok somutluk ve sistemlilik kazanmış olduğu Kemalizm gerçeği, Türk ordusunun karakteri ve toplumsal-siyasal yaşamdaki yeri ve işlevi, Türkiye'de devlet, demokrasi ve demokratik halk devrimi, Kürdistan'ın sömürgecilik altında tutulması gibi konularda gerçekleri ortaya koymuş ve kapsamlı izahlar getirmiştir. PKK, Kürdistan üzerindeki sömürgeciliği ayrıntılı irdeleyerek Türk ve Kürt halklarının özgür ve eşit temellerdeki gerçekçi birliklerinin yolunu göstermiştir. Bu konularda sadece doğru teorik izahlar yapmakla yetinmemiş, burdan yola çıkarak doğru devrim programlarına ve devrimci pratiğe ulaşmıştır.

PKK'nin başından beri tüm bu konularda sürekli derinleşen bir çalışma ve mücadele yürütmüş olduğu bilinmektedir. 12 Eylül faşizmine karşı 1982 yılında yürüttüğü FKBDC çalışmaları içinde kapsamlı görüşler geliştirdiği ve doğru programlar ortaya çıkardığı, bunları kamuoyuna sunarak tüm dürüst insanları 12 Eylül faşizmine karşı ortak mücadeleye çağırdığı bilinen bir gerçektir. Ve PKK, 1983'den itibaren bu görüşlerinin daha kapsamlı bir pratik uygulanmasına yönelmiş, günümüzde önemli bir devrimci pratik gelişmeye ve taktik açılıma ulaşmıştır.

Kürdistan'da yaşanan muazzam devrimci gelişmelerin ve bunun 12 Eylül rejimine vurduğu çökertici darbelerin PKK'nin başından beri ve 1982'de daha da ayrıntılı hale getirilmiş olarak ortaya koyduğu devrimci görüşlerin pratik uygulanması olduğu, pratik gelişmenin PKK'nin görüşlerin doğruladığı ve bu mücadelenin bugün faşist-sömürgeci rejimi ciddi bir çıkmaz içine soktuğu açıktır. PKK'nin yalnız başına bu denli büyük devrimci gelişmelere yol açabilmiş olması dikkate alınırsa, kendilerine "devrimciyim" diyen güçler, eğer gerçekten devrimci olsalar ve ortak mücadeleye yönelselerdi bugün sağlanacak devrimci gelişmelerin boyutunun ne kadar büyük olacağı rahatlıkla görülecektir. Açık ki burada da çok ciddi bir sahtelik ve maskeleme olayı vardır ve halklarımızın kurtuluş davası açısından bağışlanamaz suçlar işlenmiştir. PKK önderliğindeki Kürdistan devrimci gerçeği, burada da nasıl bir sahteliğin yaşandığını ve ne denli büyük suçlar işlendiğini gösteren bir ayna olmuştur.

Daha önceki bölümlerde tarihi yetmiş yıla uzanan Türkiye solunun gerçek durumu bazı açılardan incelenmiştir. Kürdistan'da PKK'nin yarattığı devrimci gerçeklik karşısında, Türkiye'de "sol" diye tanımlanan bu yapının gerçek durumu, bu yapının nasıl egemen sınıf tarafından koşullandırılmış ve egemen düzenin çeperini kıramamış olduğu, teorik açıdan nasıl bir ütopizm, dogmatizm, aldanma ve demagojı olarak ortaya çıktığı, politikada nasıl bir burjuva kuyrukçuluğu, işbirlikçilik düzeyinde bir uzlaşıcılık ve çocukluk olduğu, Kürdistan ulusal kurtuluşu karşısında azgın bir şovenizm ve sosyal-şovenizmi temsil ettiği, pratik-örgütsel açıdan nasıl bir kokuşmuş oportünizmi ve tasfiyeciliği yaşadığı, ağır bir ezilmeyle sonuçlanan birkaç devrimci çıkış dışındaki bütün yapının gerçekte burjuva düzenin ayıplarını kapatan bir asma yaprağından başka bir şey olmadığı çok daha açık bir tarzda ortaya çıkmıştır. Bugün bu asma yaprağı 12 Eylül faşist rejiminin ayıplarını kapatma görevini yerine getirmektedir. Devrimciler açısından çoktan görülen ve sürekli ifade edilen bu gerçek, şimdi H. Kutlu ve N. Sargın'ın şahsında artık herkes tarafından kolaylıkla görülebilmektedir.

Açık ki, sağlı-sollu sahteliklerin bu denli yırtılmış ve gerçeklerin bu kadar açığa çıkarılmış olması Türkiye'de gerçek bir devrimci hareketin geliştirilmesi açısından yaratılmış en büyük ve önemli olanaklardan birisidir. Devrimci bir hareketin örgütlendirilmesinde doğru teorik ve politik anlayışın vazgeçilmez önemi çok iyi bilinir. İşte PKK önderliğindeki Kürdistan devrimci gerçeği ve yaratılan teorik ve pratik gelişme Türkiye'de gerçek bir proletarya hareketinin örgütlendirilmesi ve devrimci mücadelenin geliştirilmesi için böyle önemli bir olanağın yaratılmış olması anlamına gelir. Bu açıdan PKK, Türkiye için de karanlıkların yırtılması ve aydınlıklar döneminin açılması demektir. PKK'nin yarattığı bu ortamda ve ortaya çıkarılan gerçekler temelinde Türkiye'de müzmin bir hastalık durumunu alan tasfiyecilik aşılabilir. Programsal, stratejik ve taktik açılardan doğru devrimci anlayışlar geliştirilip doğru bir pratik içine girilerek bunlar devrimci bir örgütte birleştirilebilir.

Elbette Kürdistan'daki devrimci gelişmelerin Türkiye açısından taşıdığı anlam çok çeşitli biçimlerde ele alınıp incelenebilir ve Türkiye devrimci hareketi ile devrimci-demokratik mücadele açısından yaratmış olduğu çeşitli olanaklar ortaya konabilir. Gerçekten de Kürdistan pratiğinin Türkiye açısından oynadığı rol dünyadaki benzerlerinden çok daha kapsamlı ve ileri düzeydedir. Burada Kürdistan'da yaratılan ve faşist-sömürgeci rejimin bütün saldırıları boşa çıkartılarak kökleştirilen devrimci savaş cephesinden, devrimci-demokratik mücadelenin bu öncü üssünden bahsetmek gerekir. Gerçekten de Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı, bugün sadece Kürdistan için değil Türkiye için de her türlü devrimci, ilerici, demokratik gelişmenin öncüsü, yaratıcısı ve sağlam bir kalesi durumundadır ve her türlü ilerici gelişme açısından hayati öneme sahiptir. Türkiye'de hem 1920'de, hem de 1971-74 döneminde böyle bir devrimci gelişmeye ulaşılmaya çalışılmış bunun için yürekli çıkışlar yapılmış, fakat bu adımlar başarıya ulaşamayarak yenilgi alınmıştır. Gerçek devrimci yolda ilerleyen herkesin hemen ilk adımda yaratmak durumunda kaldığı bu gelişmeler, Türkiye için gerçekten de büyük zorluklar taşımıştır. İşte bu zorluklar Kürdistan'da başarıyla göğüslenmiş, geçmişte Türkiye'de başarılamayan şey bugün Kürdistan'da PKK önderliğinde başarılmıştır.

Kürdistan'da yükseltilen devrimci savaş cephesi, aynı zamanda Türkiye demokratik halk devriminin de bir cephesi ve üssü durumundadır. Bu cephe, Türkiye'deki tek ve gerçek devrimci-demokratik cephedir. Bunun karşısında 12 Eylül rejiminin faşist-sömürgeci cephesi vardır ve bunlar arasında herhangi bir orta yol, başka bir cephe kalmamıştır. Günümüzde 12 Eylül rejimine açık teslim olmaya kadar varan mevcut köklü ayrışma bu gerçeğin yol açtığı gelişmeden başka bir şey değildir. Bu nedenle, Türkiye'de devrimci-demokratik cephe içinde yer almak ve bu cepheyi geliştirmek isteyen herkes, PKK önderliğinde Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Cephesi ile yakın bağ ve dayanışma içinde olmak ve gelişen savaş cephesinin bir parçası durumuna gelmek zorundadır. Böyle yapmayanlar, bunun dışında kalanlar, kendilerinin üçüncü bir cephe olduğunu ve olacağını söyleyenler, eğer dürüstlerse sadece kendilerini yanıltarak yenilgiye götürecekler ya da gerçekte 12 Eylül faşizmine hizmet edecekler, faşist-sömürgeci cephenin bir uzantısı durumunda olacaklardır. Bu konumlarıyla, yani halkı aldatmaya çalışan durumlarıyla 12 Eylül rejiminden daha da tehlikeli ve zararlı bir siyasal gerçeği yaşayacaklardır.

Peki bütün bunlar gerçekte ne anlama gelir? Bütün bunlar, sadece Türkiye için gerçek devrimci-demokratik cephenin açılmış ve Kürdistan'dan yükselmekte olduğunu gösterir. Bu, 12 Eylül faşist rejimine karşı proletarya önderliğindeki halkın gerçek devrimci programına kavuşmuş, faşizme karşı mücadelede doğru bir taktik hattı ortaya çıkarmış olması demektir. Demekki Türkiye'deki programsızlık ve taktiksizlik artık aşılmıştır; "demokrasi mücadelesi" adına halkı aldatma çabalarının nasıl bir sahtekarlık ve düzene hizmet etmek olduğu açıkça gösterilmiştir. PKK'nin yarattığı devrimci teorik ve pratik gelişmeler ve Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı bu bakımlardan da yadsınamaz gerçekleri ortaya çıkarmıştır. O halde, 1971-74'lerde Türkiye'de ulaşılamayan devrimci gerilla savaşına şimdi ulaşılabilir; Kürdistan'daki devrimci gelişmelere dayanılarak bu gelişmeler Türkiye sathına yayılabilir. Türkiye'de yaşanan çok çeşitli sorunlar bu gelişmelere dayanılarak çözülebilir. Zorluklar PKK ve Kürdistan halkı tarafından göğüslenmiştir ve yükün büyüğü omuzlanmıştır. Artık bu yük paylaşılmak ve buradan çözüme gitmek zorunludur. Bunca gerçeğe rağmen böyle bir yönelim içine girmemenin suçu çok daha ağır olacaktır. Gerçekten halka ve devrim davasına hizmet etmek isteyenler için ise bugün durum çok daha aydınlık ve ortam daha elverişlidir. Dürüst ve onurlu her insanın yönelimi böyle olmalıdır.

BAZI SONUÇLAR

12 Eylül faşist-sömürgeci rejiminin, faşist Evren-Özal kliğinin 6 Eylül referandum oyunu karşısında bir durum değerlendirmesi yap-

maya çalışarak, buraya kadar yazdıklarımızla "referandum" denen şeyin gerçek anlamını, bunun yedi yıllık faşist yönetim pratiği içindeki yerini, yetmiş yıllık Türkiye solu'nun gerçek durumuyla olan bağlantısını, bununla bağ içinde Türkiye'de demokrasi mücadelesinin gerçekte ne olup olmadığını, faşizme karşı mücadelede dünya deneylerinin nasıl olduğunu, anti-faşist direniş mücadelesi için Kürdistan devrimci pratiğinin ne tür olanaklar yarattığını gücümüz oranında ve bazı yönleriyle göstermek istedik.

6 Eylül referandumu, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı faşist-sömürgeci rejimin yürüttüğü özel savaşın yöntemlerinden biriydi. Görünüşte 12 Eylül anayasasının yasak koyduğu Demirellere ve Ecevitlere siyaset yapma hakkını vermeyi amaçlıyordu; ama gerçek amacı bundan çok farklıydı; gerçekte, 1982 referandumunda 12 Eylül anayasasasına "hayır" demiş olan güçleri, aynı anayasaya bu sefer "evet" dedirtmeyi, 1982'nin "hayırcılarına" tükürdüklerini yalattırarak bunları da 12 Eylül rejimi kapsamına almayı, sol'da pişmanlığı ve teslim olmayı geliştirmeyi, sağlı-sollu ulusal birliği faşist diktatörlük çerçevesinde güçlendirerek PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini tecrit etmeyi ve bu harekete karşı yürüttüğü savaşa "solcuları" da aktif katmayı amaçlıyordu. Referandum denen oyunun anlamı ve amacının böyle olduğunu daha başından belirttik ve Türkiye'de "sol" denen yapının yeni bir pratik ayrışma, saflaşma döneminde olduğunu söyledik. Ve gerçekten de belirttiklerimizi doğrulayan pratik olaylar öyle hızlı gelişti ki, Türkiye solculuğu dünyaya ibret olacak bir ayrışmayı yaşadı. Faşist Evren-Özal rejimi, dünyayı hayrete düşürürcesine canlı varlığını vatandaşlıktan sildiği Behice Boran'ın cesedine devlet töreniyle sahip çıktı. Birleştiklerini açıklayan TKP ve TİP sekreterleri dünyaya yeni örnekler sunarcasına, bütün yandaşlarının umut ve dikkatlerini üzerlerinde toplayarak, gidip faşist rejime teslim oldular.

Açık ki, anlamları pratik gelişmeler sürecinde açıklanmaya çalışılan bu olaylar, gerçekte ortaya yeni çıkan bir yönelim değildi. Sadece, uzun bir tarihi geçmişi bulunan bir yönelimin pratik olayları yaşanıyordu. Nitekim sözkonusu güçlerin mevcut politikalarından başka bir pratiğin çıkmayacağı hemen herkesin ortak vardığı sonuçtu. Ve olayların sıcağı içinde, teslim olma tartışmalarının daha 1982 başlarından itibaren gündemleştirildiği ortaya çıktı. O dönemde, faşizme karşı mücadele konusunda açıkça görülen ve netçe ayrışmış olan iki eğilim üzerine, FKBDC Genel Komite 2. Toplantısına sunduğu raporda PKK şunları belirtiyordu:

"*Yaşadığımız kısa pratik göstermiştir ki, bugün Türkiye'de faşizme karşı mücadelede iki anlayış, iki çizgi giderek netleşmektedir.*

"**Bunlardan birincisi;** *Şili, İspanya, Portekiz gibi faşizmin egemenliğini yaşamış ya da yaşamakta olan hemen her ülkede örnekleri görülen* ***pasifist-reformist çizgidir.*** *Bu çizgi, faşizmin azgın saldırılarına karşı devrimci direnişe yönelmeyerek, halklarımızın birleşik gücünü, siyasal ve silahlı kuvvetini, ortak direniş mücadelesini yaratma ve geliştirme sorunlarını basit ve yüzeysel bir biçimde ele alarak, kuyrukçu ya da sekter anlayışları taşıyarak ve bütün bunlarla halklarımızın ortak kurtuluş mücadelelerinin gelişmesini şu ya da bu biçimde engelleme konumuna düşerek burjuvaziye hizmet etmektedir. Böyle bir çizgide sağ pasifizmin ve "sol" sekterizmin birleşmesi örneği bir kez de Türkiye'de gerçekleşmektedir.*

İkincisi; *halklarımızın faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı ortak mücadelelerinin tek yolu olan* ***devrimci direniş çizgisidir.*** *Bu çizgi, halklarımızın siyasal ve silahlı güçlerini yaratmayı, tüm devrim ve demokrasi güçlerini ortak bir cephede birleştirmeyi ve bu temelde direniş yöntemiyle faşizmin karşısına dikilmeyi öngörür*" (Faşizme ve Ulusal Baskı Sistemine Karşı Ortak Mücadelenin Sorunları, sayfa 93-94, Serxwebûn Yayınları)

Peki bugün pratikte yaşananlar nedir? Bu belirlemelerin pratikte açık bir biçimde doğrulanması, bu her iki eğilimin daha da gelişerek pratikte hayat bulması değil midir? Devrimci direniş çizgisi, sadece bir örgütün, PKK'nin şahsında, PKK'nin sebat ve çabalarıyla faşist-sömürgeci rejimi çıkmaz içine sokacak ve halklarımızın silahlı kurtuluş cephesini yaratacak kadar büyük bir devrimci gelişme ortaya çıkarabilmiştir. Bu gelişme, bugün Kürt ve Türk halklarının gerçek umudu ve insanlık nezdindeki tek yüzakıdır. En aşağılık bir yüzkaralığı olan birinci eğilim ise, faşizme karşı direnişin önünde engel olarak burjuvaziye hizmet etme sınırlarını da çoktan aşmış, TKP ve TİP sekreterleri şahsında 12 Eylül faşist rejimine açıktan teslim olarak, devrimci direnişe karşı faşist rejimin bir parçası, onun ajan bir kolu haline gelmiştir. Elbette bu ajanlığın sınırı sadece adı geçen güçlerle de çevrili değildir. Bunlar, yakın dönem olarak yedi yıldan beri PKK'nin geliştirdiği devrimci direnişe karşı mücadelede diğer büyük çoğunluğu da peşlerine takarak, çeşitli güç ve birlikleri oluşturarak, devrimci harekete karşı yeni yeni "Ağustos Blokları" yaratarak tasfiyeciliği geliştirmişler, "sol" geçinen tasfiyecilerin önderleri olarak tasfiyeci solu bu sonuca götürmüşlerdir. PKK, bu tehlikeyi görerek, aktarılan belirlemeleriyle tüm güçleri zamanında uyarma ve onlara pratikte yol gösterme görevini yerine getirmiştir. Ardından devrimci pratik gelişmeyi dayatarak tüm maskeleri düşürmüş, bu güçlerin faşist-sömürgeci rejimin yürüttüğü özel savaşın nasıl özel bir kuvveti olduklarını herkese açıkça göstermiştir. Burada PKK'nin teorisi ile pratiğinin sağlam bir birliği ve açıktan doğrulanması vardır.

Daha önce de var olan ve 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında daha da netleşmeye başlayan bu iki çizgi, 6 Eylül referandumu ile açık ve kesin sonuca ulaşmıştır. 6 Eylül referandumu, bir yandan faşist-sömürgeci cephe karşısında ikinci çizginin yarattığı devrimci direniş cephesinin varlığının ve yenilmezliğinin kesin kanıtı olurken, diğer yandan da bu iki cephenin dışında üçüncü bir gücün gerçekte varolmadığını, birinci çizginin faşist-sömürgeci cephenin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça göstermiştir. Artık cepheler çok belirgin ve saflar çok nettir. Referandum bu netliği herkese açıkça göstererek önemli bir rol oynamıştır. Aynı zamanda Türkiye'de tasfiyeciliğin ne denli ağır olduğunu, ortalıkta "solcu" geçinen güçlerin gerçekte nasıl tasfiyeci sahtekarlar olduklarını ve faşizme hizmet ettiklerini de ortaya koymuştur.

Bu yapı, bugün Türkiye toplumunun faşist zulüm altında yaşamasının, derin bunalımın ağır yükü altında kıvranmasının baş sorumlusu ve suçlusudur. Gerçekten de, egemenliğini sürdüremeyecek kadar derin bir bunalım içinde yaşayan faşist diktatörlüğe karşı bu kadar yoğun devrimci ve anti-faşist potansiyelin elini kaldıramayacak kadar suskun yaşamasının baş müsebbibi bu güçlerdir. Bu durum, bunalımı daha da ağırlaştırmakta ve çözüm yollarını tıkamaktadır. Bugün, faşist-sömürgeci rejimin en derin bunalımı ve çıkmazı yaşadığı hemen herkesçe kabul edilmektedir. Düzenin gazeteleri bile her gün bunalım, istikrarsızlık ve geleceğin karanlık olduğu üzerine sayfalarca yazmaktadır. Faşist diktatörlüğün dayanağı olan tekel sahiplerinin örgütü TÜSİAD bile, Türkiye'nin dünya pazarlarında en zor durumdaki ülke olduğunu, bu ekonomik yapının, içinde bulunduğumuz yıllarda yaşayamayacağını ilan etmek zorunda kalmaktadır. Ayrıca faşist rejimin yaşadığı siyasal çıkmaz ve çöküş açısından referandum en açık bir göstergedir. Referandum, faşist rejimin devrimci direnişe karşı koyma gücünde olmadığını, bunun için beş paralık hainlere dayanmak ve ajanlarını açıkça savaştırmak zorunda kaldığını göstermiş ve bu sonucu herkese açık hale getirmiştir. Kısaca, faşist rejim bitkindir, ciddi bir çöküş içindedir. Ama halkın öncüsü olması gereken "sol" denen yapı, ondan daha çok ve daha erken bitmiştir, bu işbirlikçi ve uşak sınıfın uşaklığında ve ajanlığında çoktan karar kılarak tükenmiştir. Türkiye toplumu bu çürütücü ortamın kıskacını yaşamaktadır.

İşte Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı ve buna karşı yürütülen özel savaş ve onun referandum taktiği ortamında Türkiye'nin yaşadığı gerçekler böyledir. Bu noktada referandum önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Sorumlu bir yaklaşımla bu gerçekleri görmek ve buna göre tutum belirlemek gerekir. Eğer böyle yapılırsa referandum ciddi bir yol ayrımı olarak ele alınabilir ve gerçeğe ulaşma sağlanabilir.

Belirttiğimizin son derece olumsuz bir durumu ifade ettiği açıktır. Gerçekten de Türkiye açısından durum, ciddi ve olumsuzdur. Mevcut konumuyla Türkiye, dünyanın en ibret verici bir ülkesi olarak izlenmektedir. Haklı olarak, olumlu gelişmenin nasıl ortaya çıkacağı, bu denli yoğun anti-faşist potansiyelin nasıl harekete geçirileceği, anti-faşist halk hareketinin nasıl geliştirileceği sorulacaktır. İşte bu noktada Kürdistan devrimci pratiği belirgin bir güç, olanak ve dayanak olmaktadır. Türkiye devrimci hareketi, Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş hareketiyle ilişki, bağ ve ittifakını oluşturarak, her bakımdan ondan öğrenip güç alarak ancak gelişebilecektir. PKK ve Kürdistan halkı en zor koşulları göğüsleyerek faşist-sömürgeci rejime karşı devrimci-demokrasi cephesini yaratmayı başarmış ve bu duruma hak kazanmıştır.

PKK'nin yarattığı teorik, politik ve pratik gelişme, Türkiye devriminin ve devrimci hareketinin gelişimi açısından da önemli bir güç oluşturmakta ve birçok gerçeğe açıklık getirerek, sorunların devrimci çözüm yolunu ve yöntemini göstermektedir. Bu gelişme, Türkiye'nin büyük devrimci halk potansiyelini bugün daha çok etkilemektedir ve halkın devrimci eylemliliği ve devrimci hareketin gelişimi bu temelde ortaya çıkıp ilerleyecektir. Bugün bu gelişmenin etkisi altında olan ve buna dayanarak gerçekleri kavramaya çalışan çok sayıda güç vardır. Bu güçler, referandumu önemli bir ayrım kabul ederek, halkın çıkarı doğrultusunda olumlu tutum takınmaya çalışmaktadırlar.

Türkiye'de devrimci hareket ve mücadelelerin gelişimi açısından burjuva demokrasisi için çaba anlamına gelen, sınırları belirsiz "demokrasi mücadelesini" anlayış ve eylemde aşmak gerekir. Bu konuda, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, gerçekleri her bakımdan ortaya çıkarmış, faşizme karşı mücadelenin program ve taktiğini ortaya koymuş ve büyük bir dayanak yaratmıştır. Burjuva demokrasisi için çaba, Türkiye'de boş bir çaba, gerçekleşmeyecek bir umuttur; demokratik gelişme yaşamamış bir burjuva sınıfı, tekellerin egemenliği ve faşist diktatörlük döneminde demokratik yapmak, sadece bir hayalden başka bir şey ifade etmeyecek ve her zaman sahiplerini burjuvaziye ve faşizme hizmet etmeye götürecektir. Türkiye'de vücut bulabilecek demokrasi, halkın demokrasisi, işçilerin, köylülerin devrimci-demokrasisi olacaktır. Bu nedenle, faşizme karşı demokrasi mücadelesi gerçekte bir halk demokrasisi mücadelesi, demokratik halk devrimi mücadelesidir. Sorunu böyle ele almak, anlayışta doğru tahlillere, doğru bir devrimci-demokratik programa ve faşizme karşı mücadelede doğru taktiğe ulaşmaya yol açacaktır. Böyle bir sonuca ulaşabilmek için ise, geçmişin doğru ve kapsamlı bir değerlendirmesini yapmak, oportünizmin ve tasfiyeciliğin her biçimini ortaya çıkararak, buna karşı devrimci bir tutum içine girmek zorunludur.

Türkiye'de devrimci-demokratik hareketin gelişimi açısından bugün aşırı yasallaşma, legal bir parti olarak ortaya çıkma, herşeyden önce bir parti olarak örgütlenme eğilimleri, hata ve de tehlike oluşturmaktadır. Hatalıdır, çünkü faşist rejim karşısında doğru bir teorik ve taktik anlayışla hareket etmeyi ve somut durumlar dahilinde birleştirici olmayı engellemektedir. Halbuki, kitlelere gerçekleri olduğu gibi götürmek, herşeyden önce, mevcut güvensizliği gidermek için bile gereklidir; geçmişte çok çeşitli eğilim içinde olan, ama bugün mücadele etmek isteyen tüm güçlerin birleşik platformunu yaratmak, somut pratik adımlar atabilmenin en doğru yoludur. Bu eğilimler tehlikelidir, çünkü içinde mevcut gelişmeleri inkar eden bir yaklaşımı taşımakta, eğer giderilmezse faşizme karşı mücadele etmemenin yeni ve demagojik bir biçimi olmaktadır.

Bunlara karşı Türkiye'de devrimci-demokratik hareketi ve mücadeleyi bugünkü koşullarda örgütleyip geliştirmenin en gerçekçi yolu, anti-faşist halk cephesi platformudur. Böyle bir cephe, Türkiye'nin somut koşullarında en uygun olanı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin yarattığı politik ve pratik gelişmelere denk düşenidir. Yine PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi böyle bir cephe için hem dayanak olmakta, hem de bunu Türkiye ortamına dayatmaktadır; Kürdistan'daki devrimci gelişmeler bu koşulları iyice olgunlaştırmıştır ve bu gelişmelerin birleşik cephe esprisi ile sağlanması mümkündür. Türkiye için anti-faşist halk cephesi doğru ve geliştirici olacak tek biçimdir; çünkü ancak böyle bir eğilim faşizme karşı mücadele etmek isteyen tüm güçleri içinde toplayabilecek ve birleştirerek ortak eyleme seferber edebilecektir; çünkü ancak böyle bir eğilim faşizme karşı mücadeleyi erteletmeyecek ve isteyen herkese hemen mücadele edebilme olanağı verecektir; çünkü ancak böyle bir yöntem sorunların pratik mücadele temelinde tartışılabilmesine ve böylece gerçekten adına layık bir proletarya partisinin inşasına yol açacaktır. Türkiye'de faşizme karşı gerçekten mücadele etmek isteyen herkesin, dürüst her kişi, grup ve topluluğun bu durumu dikkate alması, çalışmaları böyle bir yönelim içine sokması ve boşa zaman geçirmeden üzerine düşen görev gereği mücadeleye girmesi gerekir. PKK, daha 1982'lerde anlayış düzeyinde belirlediği ve 1984'ten beri de en çetin savaş içinde geliştirdiği bu gerçeği ilerletmeye, bu tür gelişmelerin dayanağı olmaya ve gücü oranında destek vermeye devam edecektir. Kürdistan'da yarattığı mücadelenin bir benzerinin de Türkiye'de gelişeceğine büyük inanç duymaktadır ve böyle bir mücadelenin gelişimi önünde hiçbir engel tanımayacaktır. Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelelerinin faşist-sömürgeci rejimi yerle bir edeceğine duyduğu sarsılmaz inançla, Türkiye'nin tüm dürüst insanlarını gerçekten devrimci, sosyalist, demokrat tüm güçlerini anti-faşist halk cephesini örgütlemeye, Kürdistan devrimci savaşıyla omuz omuza faşist barbarlık rejimine karşı her yöntemle mücadele etmeye çağırmaktadır.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI GERÇEĞİ, TÜRK EGEMEN SINIFLARININ KATLİAMLARI VE TERÖRİZM İDDIASI ÜZERİNE - III

Baştarafı 1. sayfada

olarak üzerinde durulacak iki gruptan bahsedebiliriz. Bu iki grubu da sınıf temeline göre ayırmak mümkün. Diğer tanımlamalar ise, bunların çeşitli varyasyonları olarak ortaya çıkıyor. Bugün emperyalist aşamada ifadesini bulan burjuvazinin yaklaşımı ile, bu sınıfla çıkarları bağdaşmayan proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yaklaşımı biribirinden farklıdır. Terörizm sorununa yaklaşıma da esas olarak damgasını vuran bu iki eğilimdir.

Bazı çevreler, yaptıkları değerlendirmelerde ilk terörist hareketlerin başlangıcı olarak M.S. 60-70 yıllarında Sicarii diye anılan bir hareketi kabul ediyorlar. Bu hareket, Sica adı verilen küçük kılıçlarla çeşitli öldürme olaylarını gerçekleştirdiğinden bu tanımlamanın kapsamına alınıyor. Tabii bunların meseleye bu şekilde yaklaşmaları kendi iddialarına kanıt oluşturma çabasıdır. Bu bakımdan örnek olarak aldıkları olayları çeşitli yorumlara tabi tutuyorlar. Her olayı kendi özgün tarihsel gerçekliği çerçevesinde değerlendirmek lazım. Aksi halde yanılgılar hem de fazlası ile ortaya çıkar. Biz bu yazımızda tek tek olayların üzerinde durmaktan ziyade, konuya esaslı bir yaklaşımı getirmek istiyoruz. Bu konuda görüşlerimizi açıklayacağız. Tek tek olayları, mevcut tarihsel gerçekleri içinde ele alıp incelemek başka bir yazının konusu olabilir. Zaten yazımızın kapsamı böyle geniş bir izahı içermiyor.

Yukarıda da vurguladığımız gibi çeşitli güçler, terörizm konusuna kendi sınıf gerçekliği açısından yaklaşıp, buna göre tarihsel olayları yorumluyorlar. Millattan sonraki ilk yıllarda çeşitli olaylar bu kapsam içerisine alınsa da esas olarak, terörizm nitelemesi 18. yy. sonlarında ortaya atıldı. Bu dönemde, Fransa 1789 devrimi ile feodalizmi yıkmış, bunun yerine burjuva iktidarını tesis etmiştir. Burjuvazi feodalizmi çok sert bir devrimle yıkmış ve eski düzene ait ne varsa hepsini yakmış, bu düzenin temsilcilerini giyotine götürmüştür. 1794 yılında Robespierre iktidarı döneminde ise devrimin kılıcı daha da keskinleşmiştir. Bu dönemde terör rejimi terimi de ilk kez kullanılmaya başlanmıştır. Bu tanımlama rejimin çok sert karakterine, yani şiddeti büyük oranda kullanmasından hareket edilerek söylenmeye başlanmıştır. Ancak daha sonraki dönemlerde Robespierre iktidarına, şiddet kullandığı için olumsuz eleştiriler yönelmemiştir. Her ne kadar daha sonraki yıllarda devrim kendi çocuğunun (Robespierre) başını da yemiş olsa, burjuvazinin iktidarı çok kanlı bir şekilde ele geçirmesi kınanmamıştır.

Burjuvazinin eski topluma karşı sert darbelerini indirdiği bir dönemde, terörizm şiddet kullanmanın karşılığı olarak ortaya atılmasına rağmen, daha sonraki yıllarda bu ilk anlamını yitirecektir. Toplumsal gelişme önünde engel olan ve gericiliği zorla yaşatmak isteyen şiddet hareketleri ile, toplumsal ahengi bozan bireysel şiddet olayları da bu kapsam içerisine alınmıştır. Yine, herhangi bir amacı olmayan çeşitli protesto ve tepkilerin bir yansıması olarak ortaya çıkan, şiddet kullanan ve dehşet yaratan olayları da aynı çerçevede değerlendirmek lazım.

Dikkat edilirse, terör kelimesi başlangıçta bir devletin yaptığı uygulamalar sonucu kulanılmaya başlanmıştır. Bu noktada bir konuya açıklık getirmekte yarar var. Genellikle, günümüzde emperyalist çevrelerin yaygın bir kanı olarak geliştirmek istedikleri terörün bazı grup veya örgütlerden kaynaklandığıdır. Böylece, devletlerden kaynaklanan bir terör olamayacağını kanıtlamak istiyorlar. Böylesi bir tanımın asılsızlığı daha baştan ortaya çıkan bir durum.

Biz bu konuda çeşitli uzman kişilerin —ki bunlar uluslararası hukuk ve insan hakları kuruluşlarının temsilcileri— görüşlerine başvurduk. Edindiğimiz sonuçları okuyucularımıza da aktarmak istiyoruz. Terörizm sadece bazı örgüt, kişi, grup vb.'lerinin yaptığı bir uygulama olarak kabul edilmiyor. Bir devlet, bir parti, bir örgüt ve bir kişinin yaptıkları da terörizmin kapsamına girer. O halde bir devlet de terörist olacağı gibi, bir örgüt, bir kişi de terörist olur. Tabii bu demek değildir ki, her kişi, örgüt, parti ve devlet teröristtir. Bunları biribirinden iyi ayırdetmek gerek. Bazı durumlarda bir devlet terörist olacağı gibi, bazı durumlarda ise bir parti, örgüt ve hatta kişinin yaptıkları bu kapsama girmez. Günümüzde bazı çevrelerde yaygın bir kanı şudur ki; bir devletin uyguladıkları ne olursa olsun terörizmin kapsamına girmez, derler. Buna karşı bir devlete karşı mücadele eden parti, örgüt ve kişileri ise, eylemlerinin tarihselliğine bakmadan terörist olarak nitelerler. Tabii bu yaklaşım gerçeklerin tümden inkarı veya tersyüz edilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Bu örneğimizden şöylesi bir sonuca ulaşmamız mümkün: Devlet, parti, örgüt, kişi veya başka bir kurum olsun, bunları, yaptıkları faaliyetlere bakarak, bir niteleme içerisine alabiliriz. Bu durum, gözönüne getirilmeden yapılan değerlendirmeler doğru olmayacağı gibi, her zaman yanılgı payı yüksek olur.

"Regime de Terreur" deyimiyle terör rejimi olarak nitelenen Robespierre'in burjuva hükümetinden sonra, aynı tanımlamayı burjuvazinin sınıf karşıtı proletaryaya karşı kullandığını görmekteyiz. Proletaryanın, kapitalist düzene karşı geliştirdiği devrimci mücadeleye, burjuvazi terör damgası vurarak, bu hareketlere karşı toplumda antipati yaratmak istemiştir. Aynı şekilde kendi uygulamalarını ise, bu kapsamın dışında tutmuştur. Daha sonraki yıllarda emperyalist sömürgeciliğe karşı gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini de aynı tanımın kapsamı içerisine almıştır. Bunda güdülen amaç çok açıktır: Emperyalizm kendi düzenini ayakta tutmak istiyor; bu nedenle de proletaryanın, toplumu daha ileri bir gelişme içerisine sürükleme mücadelesine bu tür nitelemelerle karşı çıkıyor.

Emperyalist burjuvazi terörizmi proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerini de içine alan bir genişlikte tanımlamak istiyor. Şiddet kullanımından adını alan terör kelimesini, burjuvaziye karşı şiddet kullanmak zorunda kalan proletaryaya karşı kullanan burjuvazi, burada kendisini aklamaya çalışıyor. Terörizm şiddet kullanmayı içerir. Ama bu demek değildir ki her şiddet uygulaması terörizmdir. Burada bu hususa açıklık getirmekte yarar var. Terörizmi şiddet uygulamasının bir biçimi olarak —kendisi olarak değil— görmek ne kadar doğruysa, bütün şiddet hareketlerini de terörizm olarak görmek o kadar yanlıştır.

Biz daha yazımıza başlarken, savaş konusunda, savaş uzmanı Clausewitz'in ve çağımızın bilimi Marksizm-Leninizmin yaratıcıları olan Marks, Engels ve Lenin'in yaptığı açıklamalara atıfta bulunduk. Bu örneğimizi yeniden hatırlarsak, şu anda incelediğimiz konuya açıklık getirmemiz de daha kolay olacaktır. Aslında bu örneğimizde durum son derece açıktır. Terör, şiddet ve savaş birbirlerine yakın terimler gibi görülür. Bir bakıma öyledir. Tabii soruna yüzeysel bakınca öyle görülür. Ama sorunun esas kaynaklarına inince durum daha başka bir hal alır. Savaşın kendisi de şiddet araçları ile yürütülmektedir. Zaten barışçıl yollarla kabul ettirilemeyen veya egemen duruma gelemeyen politika savaşa, yani şiddet araçlarının kullanımına başvurarak egemen duruma gelmeye çalışır. Şimdi buradan önemli bir sonuç ortaya çıkarıyoruz: Kullanılan araçlardan çok, amaç önem taşıyor. Şiddet kullanılmasını gerekli kılan koşulları ve şiddete başvuran örgütleri, kişileri, partileri, devletleri vb. gibi diğerlerini amaçlarına göre birbirlerinden ayırmak mümkün.

İnsan toplumunun önemli bir özelliği, gelişmek ve daha ileri toplumlara geçmektir. Toplumsal gelişim kanunları bir noktada durmaz. Toplumsal gelişme öyle bir noktaya gelir ki, yani bir topluma veya üretim tarzına geçişi zorunlu kılar. İşte bu noktada iki tarz şiddet kullanımı gündeme girer. Bir taraf yeni üretim tarzına geçmek için mücadele ederken, diğer taraf ise çağını doldurmuş ve yıkılması gereken toplumu zorla ayakta tutmaya çalışır. Birincisi, insanlığın gelişimine hizmet ettiği için haklı ve meşru iken; ikincisi haksız ve nameşru bir şiddet uygulamasıdır. Tabii ki bunlarda taraf tutmak sözkonusu olursa, insanlığın gelişiminden ve ilerlemesinden yana olanların tavrı birincisinin yanında yer almaktır. O halde, birincisinin uyguladığı şiddet yanında yer alınması gereken bir mücadeledir.

Terörizm konusu da, günümüzde ikincisinin uygulamaları ile özdeşleşmiştir. Yani insanlığın gelişimine karşı çıkmak, çağını dolduran bir rejimi şiddet uygulayarak, ayakta tutmaya çalışmak "regime de terreur" haline gelmektir. Bunu bir devlet, bir parti, bir örgüt, bir kişi de savunabilir ve aynı yöntemleri uygulayabilir. Her durumda da sözkonusu değerlendirmenin içeriği değişmez. Burada önemli olan amaçta bir değişikliğin olmamasıdır. Her biri de aynı amaçla hareket ediyor ve köhnemiş bir düzeni ayakta tutmaya çalışıyor.

Konuyu biraz daha somutlaştırırsak; emperyalizmin yürüttüğü savaş ile buna karşı çıkan proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin savaşı biribirinden farklı amaçlar taşımaktadır. Emperyalizm kendi ülkesinde burjuva iktidarını korumak istediği gibi, sömürgeler üzerindeki egemenliğini de devam ettirmeye çalışıyor. Proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri ise, emperyalizmin çağını doldurmuş egemenliğine son verip, insanlığın gelişimi önündeki bir engeli ortadan kaldırmak istiyorlar.

Emperyalizm ile proletarya arasındaki mücadele yeni değildir. 19. yy. ortalarına kadar uzanmaktadır. Burjuvazi iktidarını sağlamlaştırıp, kapitalist gelişmenin belli bir aşamasına geldikten sonra, artık toplumsal gelişmenin önünde engel haline geldi. Bu durumda yeni toplumun temsilcisi olan proletaryayı karşısında buldu. Proletaryanın üzerine ise büyük bir şiddet ile saldırdı. Tarih kitapları bunun örnekleri ile doludur. Yine halklar üzerine de sömürgeci bir vahşetle saldırdı. İlk çağ vahşetini geride bırakan bir saldırganlıkla halklar üzerine yürüdü. I. ve II. Dünya savaşları, emperyalistlerin kendi aralarındaki sömürgeleri paylaşım mücadelesinden dolayı ortaya çıktı. Hala günümüzde de emperyalizmin egemenliği altında bulunan halklar yoksulluğun, sefaletin, işkence ve zulmün en ağırını yaşıyorlar.

Bu konularda örneklerimizi biraz somutlaştırırsak, ortaya çıkan gerçekler konuyu daha iyi kavramamızı birlikte getirecektir.

ABD, İngiltere'ye karşı bağımsızlık savaşı vermekle birlikte, daha sonraki yıllarda terörizmin en üst düzeyde bir savunucusu haline gelecektir. Bugün yaptıklarının yanısıra, daha yeni kurulduğu dönemde yaptıkları bile bugün büyük bir lanetle anılmaktadır. ABD'de en belirgin olarak ortaya çıkan, siyah ırk üzerindeki baskılardır. Daha yakın bir döneme kadar da bu konuda çok sert bir mücadele yürütülmüştür. ABD devlet eliyle siyah ırk üzerinde uygulanan baskılarla yetinmemiş; bunun için bir terör örgütü de kurmuştur. "Ku-Klux-klan" adında olan bu çeteler siyah halkın yaşadığı mahalleleri basıyor ve katliamlar gerçekleştiriyordu. Böylece siyah halkı korku ve dehşetle sindirmeye çalışıyorlardı. Benzer çetelerin daha sonraki tarihlerde bir başka ülkede Filistin'de de örgütlendirildiğini görüyoruz. Bunların adı başka olacak, yaptıkları ise benzer bir amacı taşıyacaktır.

İsrail'in kurulma planlarının hayata geçirildiği bir dönemde, daha sonra bu devletin başkanlığını ve üst düzey görevlerini yürütecek olan kişiler tarafından bu terör çeteleri örgütlenecektir. "Aragone" adlı çetenin başında Menahem Begin, "Haganah" adlı diğer bir çetenin başında ise İzak Şamir vardır. Bu çeteler Filistin'de binlerce kişiyi katledecek, korku ve dehşet ortamını yaratarak, belli bir süre içerisinde amaçlarına ulaşacaklardır. Bu çetelerin bilinen en vahşi katliamı Yasin olayıdır. Bir gecede 254 Filistinli yataklarında bıçaklanarak katledilirler.

Her iki örnekte de görüldüğü gibi, terörist çeteler örgütlendirilerek saldırılar düzenlenmiştir. Dünyanın başka yerinden de örnekler verebiliriz. Fakat bunlar bile sorunun anlaşılması için yeterlidir.

ABD emperyalizmi başta olmak üzere, bütün emperyalist, gerici ve faşist güçlerin uyguladıkları birbirinden farklı şeyler değildir. Dünyanın her yerinde benzer eylemlerini sürdürüyorlar. ABD, Grenada'yı işgal etti, Libya'ya uçak saldırısı düzenledi, Nikaragua'da kontralara desteğini devam ettiriyor, Basra Körfezi'nde İran gemilerine saldırılarda bulundu, Afganistan'da gerici güçlere desteğini arttırdı; İsrail Filistinlilere karşı katliamlara daha fazla başvuruyor; Güney Afrika Namibya'da tamamen, Angola gibi bazı ülkelerin topraklarının ise bir kısmında işgalini sürdürüyor; bütün emperyalist çevrelerse gerici ve faşist yönetimlere sundukları destekleri arttırıyorlar. Verdiğimiz bu örneklerde de görüldüğü gibi emperyalizm toplumsal gelişmeyi durdurmak için daha fazla teröre başvuruyor. Bir noktayı daha eklemekte yarar var. Bu örneklerimiz sözkonusu güçlerin marifetlerinin asgari bir parçasını oluşturuyor.

ABD, geçmişte yaptığı gibi, bugün de terörünü haklı çıkarmak için çeşitli yöntemlere başvuruyor. Basından TV'ye, sinemadan çeşitli yayınlara varana kadar, propaganda araçlarını kullanıyor. "Ku-Klux-Klan" çetelerinin yaptıkları katliamları haklı göstermek için bunun üzerine onlarca film yaptırmıştır. Bugün de Vietnam'da, Nikaragua, Afganistan vb. ülkelerde uyguladığı terörünü haklı çıkarmak için peşpeşe filmler yapmaktadır. Sözkonusu filmlerde ise halklara karşı terör uygulamalarına yer veriliyor ve bunun haklı olduğu propaganda ediliyor. İşte basının sayfalarına da çokça değerlendirme konusu olan Rambo filmleri bunun bir sonucu olarak ortaya çıkarılmıştır. Basına son günlerde yansıyan haberlerde, bu serinin yeni filmlerle devam ettiği söylenmektedir. Gerçekte ise, Rambo terimi, ABD'nin başında bulunan Reagan'ın çeşitli ülkelere karşı yürüttüğü terör saldırılarının adı haline gelmiştir.

Terörizm konusu çeşitli uluslararası kuruluşların toplantılarında bir tartışma konusu haline gelmiştir. Bu konuda yapılan en önemli tartışma, II. Dünya Savaşının hemen bitiminin ardından gelen ilk yıllara rastlar. 1949 yılında İsviçre'nin Cenevre kentinde 36 ülkenin temsilcilerinin bir araya gelmesi ile bu konuda bir toplantı düzenlenir ve önemli kararlar alınır. Hangi şiddet hareketlerinin terörizm kapsamına girdiği, bu toplantıda netleştirilir.

Burjuvazinin temsilcileri, gerilla veya partizan hareketlerinin de terörizm kapsamına alınmasını önerirler. Ancak Cenevre Antlaşması'nı (Genfer Konventionen) imzalayan ülkelerin çoğunluğu buna karşı çıkarlar. Nitekim antlaşmanın metninde bu açıklığa kavuşturulur. Bu yıllarda yoğunlaşmaya başlayan halk savaşlarının meşruluğu toplantıda teyid edilir. Yakın bir dönemde, bütün Avrupa'da Hitler faşizmine karşı gelişen partizan direniş hareketleri örneği de dikkate alınarak, partizan ve gerilla hareketlerinin meşruluğu uluslararası hukuk kurallarına bağlanır.

Cenevre Antlaşması'nın getirdiği uluslararası kurallara göre gerilla savaşları, ulusal kurtuluş karakteri taşıdıklarından dolayı meşrudur. Bunun için getirdiği kurallar ise, ordulaşmayı hedeflemek, rütbelere geçmek, yani komutan ve savaşçıların bulunması, silahların açıktan taşınması ve uluslararası savaş kurallarına uymasını yeterli görmektedir. Ulusal kurtuluşu hedefleyen her gerilla savaşı da sözkonusu kuralları hem de fazlası ile yerine getirmektedir.

Bu antlaşmada, daha başka konulara da açıklı getirilmektedir. Örneğin, gerillaların şiddet kullanması, bu savaşın terörizm olarak nitelenmesine olanak tanımadığı, bir açıklama olarak metinde yer alır. Yine aynı bölümde, gerilla her ne kadar şiddete başvuruyorsa da, bunun, onun taktiksel bir yönü olduğu, amaç düzeyine çıkarılmadığı ve bundan dolayı terörizmden ayrıldığı ve bununla karıştırılması gerektiği vurgulanıyor. Bazılarının getirdiği, gerillanın düzenli

orduya sahip olmadığı iddiaları da metinde eleştirilerek, esas yaklaşım ifade edilir. 1907 yılında kara savaş düzeni üzerine bir kitap yayınlayan Haager, örgütlü savaşçıları ve halk ayaklanmalarını da düzenli savaşın kapsamı içinde ele alınmasını belirtir. Zaten gerilla savaşının bir amacı da düzenli orduya geçiştir. Başlangıçta dağınık ve küçük gruplar halinde savaş verilse de, bu giderek büyümekte; bölük, tabur, alay, tugay, tümen, kolordu ve ordu düzeyine ulaşmaktadır. Bu nedenle, gerillanın terörist hareketlerden ayırdedilmesi için düzenli bir ordu olması gerektiğini savunan görüşlerin de yanlışlığı ortaya çıkmaktadır. Nitekim II. Dünya Savaşında Hitler faşizmine karşı oluşan partizan hareketlerinin niteliği de böyledir. Düzenli bir ordu yoktur. Dağınık ve küçük partizan grupları biçiminde gösterilen direnişler, daha sonra düzenli ordu ile bütünleşir veya düzenli ordu halini alır.

1974 yılında 130 ülkenin katılımı ile BM'de, bu konuda bir toplantı düzenlenir. Bu toplantıda da gerillanın ulusal kurtuluş savaşçısı olarak kabul edilmesi karar altına alınır. Düzenli orduya sahip olup olmama meselesi ise tartışma gündemine getirilmez. Bu toplantıda ise, savaş kurallarına uymanın yanısıra silahı açıkta taşıma ve rütbe gerillanın bu niteliği olması için yeterli görülür. 1949'da yapılan Cenevre toplantısının diğer bir önemli kararı ise, *"Savaşta bir tarafın devlete sahip olması, onun haklı olduğunu göstermeye yeterli değildir. Aynı şekilde düzenli bir orduya sahip olmayan bir gücün de haksız olduğu ortaya çıkmaz"* düşüncesidir. BM ve Cenevre Antlaşması'na ek olarak, Uluslararası Kızıl Haç örgütü de sömürgeciliğe karşı gelişen, ama düzenli bir orduya sahip olmayan ulusal kurtuluş hareketlerini de yardım kapsamına almıştır.

BM, aralık ayı başlarında yaptığı bir toplantıda daha önce aldığı kararı bir kez daha onaylamıştır. 128 ülkenin onayladığı, ABD'nin çekimser kaldığı, İsrail'in ise reddettiği karar tasarısına göre, sömürgeci ve ırkçı yönetimlere karşı mücadele veren ulusların özel durumda olduğu, bunların terörizm kapsamına alınamayacağı kesin ve açık bir dille vurgulandı.

Buraya kadar yaptığımız açıklamalardan da ortaya çıktığı gibi, terörizm bugün kapsadığı tanım, emperyalizmin gerici, ırkçı ve faşist rejimlerin yaptıklarına denk düşüyor. Şurda-burda gelişen bazı bireysel şiddet hareketleri, sözkonusu çevrelerin bu faaliyetlerinin gerçek yüzünü gizlemez. Bugün, bütün bu terörist devlet ve güçler yaptıkları eylemlerine sahip çıkmakla da kalmayıp, bunları en kabul edilebilir yöntemler olarak göstermekteler. Halklar üzerinde uyguladıkları vahşetlerini, katliamlarını son derece doğal, olması gereken şeylermiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Bir eylemin haklılığı veya doğruluğu neyle ölçülür? Açık ki bu eylemin tarihsel niteliği, onun gerçek özünü de belirler. Bazılarının yaptığı gibi, bütün şiddet hareketlerini kötüleme gibi bir niyetimiz yoktur. Marks'ın belirttiği gibi "zor, her eski toplumun ebesidir." İnsanlık, yeni bir toplumun doğum sancılarını çekiyor. Doğumun daha erken ve az sancılı olması için nasıl ebeye ihtiyaç varsa, aynı şekilde yeni bir topluma geçerken de zora o oranda ihtiyaç vardır. Emperyalist-gerici çevrelerin eylemi de burada gerçek anlamını buluyor. Bu güçler doğmak üzere olan bir toplumun doğuşunu engellemek veya ölü doğum yaptırmak istiyorlar. Bu anlamda onların uyguladığı şiddet halkların tarihsel gelişimine ters ve onları engelleyen bir rolü oynuyor.

Bugün emperyalist çevrelerin, terörist nitelemesiyle en fazla saldırdığı hareketler, ulusal kurtuluş hareketleridir. Emperyalist sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı gelişen her ulusal kurtuluş hareketi, kendisini bu nitelemeden kurtaramamıştır. Emperyalizmin bu derece sınır tanımaz bir saldırganlık içerisine girmesine yol açan yaşadığı çöküştür. Bugün birçok alanda emperyalizmin terör hareketlerinin bu derece yaygınlaşmasının esas nedeni de budur.

Baştaki konumuza, yaptığımız bu değerlendirmeler çerçevesinde yeniden dönersek, terörizmin tanımının kapsamını bu çerçevede ele almak gerektiği ortaya çıkmaktadır. Uzmanların üzerinde hemfikir oldukları esas olarak iki nokta bulunmaktadır. Birinci nokta, şiddetin kullanılması, ikinci nokta ise bir yaptırım gücünün (korku, dehşet ve panik) var olmasıdır.

Emperyalist, gerici ve faşist çevrelerin uyguladığı ve örneklerini verdiğimiz şiddet hareketlerinin sonucuna bakılırsa korku, dehşet ve panik yaratmayı hedeflediği çok açık görülmektedir. Zaten amaçlarına ulaşmalarının esas yolu olarak da bunu görmekteler. Çürümüş ve yıkılması gereken düzenlerini ancak toplumda korku ve dehşeti geliştirerek ayakta tutmaya çalışıyorlar. Buradan yeni bir sonuca varmamız mümkün: Bir hareketin terörist olarak nitelendirilmesi için, tarihsel olarak çağını doldurmuş, gerici bir düzeni yaşatmaya çalışması, bunun için şiddet kullanması, toplumda korku, dehşet ve panik geliştirmeye çalışması yeterlidir. Bunun dışında şiddeti tek yöntem olarak benimseyen, sadece karışıklık çıkarmayı hedefleyen çeşitli grup ve kişilerin eylemleri de böyle bir tanımın kapsamı içine girer.

Bunun karşısında yeni bir düzene geçişi ve bir ulusun bağımsızlığını savunan devrimci hareketler ve gerilla savaşları ise, uluslararası hukuk anlaşmalarıyla da ortaya konulduğu gibi meşru ve haklı olan eylemlerdir. Bunlar için, böyle bir terim kullanmak yanlış olduğu gibi, artniyetli bir amacı da taşımaktadır. Bunlar için, uluslararası hukuk kuralları geçerlidir. Bu kurallarda ise bunlar meşru savaşlar olarak görülmektedirler. Kaldı ki tarihsel olarak da bunlar doğru olan eylemlerdir. Tarih, geleceğin bu şekilde kazanılacağına ve toplumun ilerletileceğine tanıklık etmektedir.

Türk Egemen Sınıflarının Terörizm İddiası ve Gerçekler

Genelde yaptığımız değerlendirmeleri bu başlık altında biraz daha somutlaştırmak istiyoruz. Türk egemen sınıflarının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine, terörizm olarak saldırmaktadır. Türk egemen sınıflarının halis uşakları ise, bu tezi doğrulamak için yoğun bir çaba harcamaktalar.

Türk egemen sınıflarının terörizmi ortaya atması yeni bir şey değil. Emperyalist çevrelerin bu konuda yürüttüğü saldırılara yakından bağlıdır. Diyebiliriz ki, emperyalist çevrelerin ortaya attığı iddiaların bir tekrarından başka bir şey değildir.

Terörizm üzerine yapılan tartışma ve değerlendirmelerin tarihi iki yüzyıl öncesine kadar uzansa da, 1970'li yıllarla birlikte daha ağırlıklı olarak işlenmeye başlandı. Uluslararası alanda meydana gelen bu gelişmelere bağlı olarak faşist Türk sömürgecileri de terörizm terimini sık sık kullanmaya başladılar. 1970'li yıllarla birlikte meydana gelen gelişmeler nelerdir? Emperyalizmin dünya çapındaki egemenliği ağır yaralar almaya devam eder. Ulusal kurtuluş hareketlerinin zafere ulaşması artan bir yaygınlıkta gelişir. Yine, Avrupa ve Amerika'da mevcut yönetimlere karşı işçi hareketleri ve çeşitli protestoları da kapsayan bir muhalefet hareketi gelişir. Bütün bunlar, emperyalist çevreleri böyle bir teze sarılmaya yöneltir. Uluslararası birçok toplantı gerçekleştirilir. 1978 yılının Kasım'ında "Avrupa'da Terörizm" konulu bir toplantı yapılır. Aynı anda İngiltere'nin bir başka kentinde ise, dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen çeşitli kişiler, bir hafta süre ile bu sorunu görüşürler. Bu toplantılardan önce ise Haziran ayında ABD'nin Floransa kentinde geniş bir toplantı yapılır. Yine aynı yılın Kasım ayı sonlarında ise, Berlin'de FAC, ABD, İngiltere, Kanada, İsrail, Finlandiya, Hollanda, İsveç ve İtalya'dan gelen ve aralarında polis yetkililerinin de bulunduğu bir uzman heyet, "Terör olaylarının nedenlerini, oluşma biçimlerini ve doğurduğu sonuçları" inceledikleri beş günlük bir konferans düzenlerler. Daha sonraki yıllarda da, benzer toplantılar sık sık düzenlenir. Geçtiğimiz yıl ise, Avrupa'nın polis ve istihbarat örgütleri temsilcileri biraraya gelerek, bu konuda bir görüşme gerçekleştirdiler. Bu yıl Venedik'te biraraya gelen sanayileşmiş 7 devletin liderleri de gündemlerinin baş meselesi olarak "terörizm" sorununu görüştüler, "terörizm"e karşı ortak mücadeleden bahsettiler.

Emperyalist çevrelerde bu şekilde yoğunlaşan trafiğe karşın, Türk egemen sınıflarının da aynı konuda bir çalışma yaptıklarını görmekteyiz. Türkiye'de de uluslararasında meydana gelen bu gelişmelere bağlı olarak, benzer çalışmalar gündemleştirildi.

Bütün bunlardan güdülen amaç nedir? Ulusal kurtuluş hareketlerinin terörizm nitelemesi içerisine alarak, dünya kamuoyundaki etkinliklerini zayıflatmak ve böylece kendi terör hareketlerine meşru bir zemin yaratmak istiyorlar. Sanayileşmiş 7 ülkenin devlet başkanlarının yaptıkları toplantıların sonuç bildirgesinde, bu konuda yer alan görüşler; emperyalist çevrelerin bu niyetini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu bildirgede ulusal kurtuluş hareketleri "terörist" olarak gösteriliyor. Kaldı ki, bu yaklaşım 1949 Cenevre Antlaşması, Birleşmiş Milletler kararı ve uluslararası hukuk kurallarını da hiçe sayan bir tavırdır.

Bu çerçevede Türk egemen sınıflarının yaklaşımına baktığımız da aynı içeriği görmek mümkün. Türkiye Helsinki sözleşmesine imza attığı halde, bu sözleşmenin uygulanmak zorunda bıraktığı uluslararası hukuk kurallarını hiçe saymaktadır. Cenevre Antlaşması, Birleşmiş Milletler kararı ise, Türk egemen sınıfları için sözde kalan kararlardır. Uluslararası hukuk kuralları ile garanti altına alınmış olan bu haklara rağmen, Türk egemen sınıfları kendi koyduğu kanunları bile çiğneyecek bir ikiyüzlülükle, kendi çıkarlarına uyar bir şekilde davranmaktadır.

Uluslararası tartışmalar, terörizm kavramına yeni bir tanım eklemiştir: "Uluslararası Terörizm." Bu terimin en ateşli savunucuları arasında ise Türk egemen sınıfları bulunuyor. Hatta bu konuda daha da ileri giderek, uluslararası işbirliğinin ateşli bir savunuculuğunu yapmaktadır.

Türk egemen sınıflarını bu konuda böylesine pervasız bir faaliyet içerisine sürükleyen nedenler nelerdir? Bunun, sömürgeci Türk devletinin yaşama olanaklarının kalmaması ile sıkı bir bağı olmakla birlikte, bir diğer neden ise kendi gerçek yüzünü gizlemedir. Aynı iddialara kemalist iktidarın doğuş yıllarında da rastlıyoruz. Kürdistan'da ve azınlık milliyetler üzerinde yapılan katliamlara karşın, dünya halklarına, "Yurtta sulh cihanda sulh" çağrısında bulunmuştur. Bugünkü iddiaların altında da benzer gerçekler gizlidir. Bir yandan terörizme karşı çıkılırken, diğer yandan ise terörün en şiddetlisi Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde, Türk egemen sınıfları tarafından uygulanıyor. Bu nedenle, Türk egemen sınıflarının ortaya attıkları iddialar, kendi gerçek yüzlerini gizlemekten başka bir anlam taşımamaktadır. Türk egemen sınıflarının Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı terörizmine çeşitli örnekler vereceğiz. Bu eylemi nasıl örgütlü bir şekilde geliştirdiğini de kanıtları ile ortaya koyacağız. Tabii bütün bu değerlendirmelerimiz, gerçeklerin alabildiğine bir yalınlıkla gözönüne getirilmesine hizmet ediyor.

Türk egemen sınıflarının ortaya attığı terörizm iddilarını, emperyalizmin saldırılarından ayırmıyoruz. Tam tersine, bununla sıkı bağını gözönünde bulunduruyoruz. Türkiye'de bu terimin yoğun olarak kullanılmaya başlanması, 1970'ler sonrasına dayanır. Demek ki bunu ortaya çıkaran belli koşullar mevcut. Bunda esas rol oynayan da bu gelişmelerdir.

1970'ler sonrasında meydana gelen değişiklikler nelerdir? Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi gelişmeye başlamış, Türkiye devrimci-demokratik hareketi, gençlik ve işçi hareketlerinin de yaygınlaşması ile birlikte önemli bir atılım sağlamıştır. Bu gelişmeler, Türk egemen sınıflarını iktidarını yürütemez bir duruma getirmiştir. Bu gelişmelerin meydana geldiği bir ortamda ise, Türk egemen sınıfları Türkiye'deki gelişmeleri dünya kamuoyundan gizlemek ve ortaya çıkan devrimci hareketleri hiçbir amacı olmayan, karışıklık yaratan ve toplumda istediğini bulamayan hareketlerden oluştuğunu kanıtlamak için, bu teze sarıldılar. Bu dönemde gerek basının sayfalarında ve gerekse diğer yayın kurumlarında bu tür iddialara böylesine sık sık rastlamamızın, nedeni budur. Türk egemen sınıfları bu konuda esaslı atılımını ise, 12 Eylül askeri faşist darbesi ardından gerçekleştirecektir. Bu konuda ortaya attığı tezi kanıtlamak için, kendisince bulduğu örneklere sarılacak ve bunları her yerde açıklayacaktır. Bunlara kimsenin inanıp inanmadığı fazlaca bir önem taşımıyor Türk egemen sınıfları için. Onlar, oyunlarını devam ettirmek istiyorlar.

Türk egemen sınıflarının terörizm iddialarını dayandırdığı gerekçeleri bu değerlendirmeler çerçevesinde biraz daha açmakta yarar var. Bu konuda yazılmış olan eserlerin ve yapılan değerlendirmelerin sayısı hiç de az değil, Türk egemen sınıflarının "terörizm tezi" uluslararası hukuk kuralları, Birleşmiş Milletler ve Cenevre Antlaşması'nın ilkeleri ile tam bir tezat oluşturuyor. Türk egemen sınıflarının terörizm tezini inceleyen bir kişi, bu sınıfın, uluslararası ilkelerden hiç haberdar olmadığını sanır. Ortaya atılan iddialar o kadar çürük bir temele dayandırılmıştır ki, bu konuda sınırlı bir bilgisi olan ve gerçekleri görebilen her kişi bu konuda TC'nin içerisine düştüğü durumu izah etmekte güçlük çekmez. Buradan Türk egemen sınıflarının "terörizm iddiası" üzerine bazı gerçeklere varmamız mümkündür. Bir kez Türk tezi, uluslararası antlaşmalarla güvence altına alınmış ilkeler ile tam bir karşıtlık oluşturuyor. "Terörizm" olarak nitelediği hareketler, uluslararası belgelerde, bu kapsamın dışında tutulmaktadır.

Türk egemen sınıflarının tezlerine kanıt olarak ele aldıkları en önemli husus, terörizm olarak niteledikleri hareketlerin dış güçlerin çabaları olarak göstermesidir. Bu nedenle, gerek Türkiye devrimci-demokratik hareketinin ve gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimini bu kapsam içerisinde ele alıyorlar. Özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin gelişimini "dış güçlerin Türkiye Cumhuriyetini bölme çabaları" olarak lanse ediyorlar. Buna çeşitli gerekçeler de yaratarak, tezlerini doğrulamak istiyorlar.

Bu ve benzeri iddiaların asılsızlığını incelemek, Türk egemen sınıflarının terörizm iddialarının gerçek yüzünü ortaya koymamıza da yol açacaktır. Bu nedenle bu konuda görüşlerimizi biraz daha, bazı örnekleri inceleyerek açmak istiyoruz. Türk egemen sınıflarının çeşitli temsilcilerinin, ordu kurumu, MİT, Özel Harp Dairesi, Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Bakanlığı gibi daha birçok kurum ve kuruluşunun bu konuda yapılmış çalışmaları var. Hepsi de birbirine son derece benzeyen bu çalışmalarda, devrimci hareket teröristlikle suçlanırken, egemen sınıfların, faşist örgütlerin, MİT, kontr-gerilla, ordu ve polis güçlerinin uyguladığı terör ise, olması gereken normal hareketlermiş gibi ele alınıyor.

1980 12 Eylül darbesi öncesine kadar, bu konuda birçok kitap ve yazı çıkmıştır. Bu dönemdeki koşullar gözönüne getirildiğinde yaşanılan gerçekliği ortaya çıkarmak zor değildir. Devrimci hareketin gelişimine karşı, Türk egemen sınıfları terörle cevap vermişlerdir. Bu konuda nasıl bir gelişim izlediklerini bir önceki bölümde izah etmiştik. Özel Harp Dairesi'nin örgütlendirilmesi ve bu dairenin çeşitli alanlarda saldırılara girişmesi, komplolar düzenlemesi, Türk egemen sınıflarının terörizmine açık bir kanıt oluşturuyor.

Bu dairenin faaliyetleri 12 Eylül sonrasında daha da artış gösterdi. Cezaevleri ve dağlarda devrimcilerin, köylerde, şehirlerde sıradan halkın üzerine büyük bir şiddetle yöneldiler. Öyle bir ortam yaratıldı ki, korku, dehşet ve panik toplumun üzerinde Demoklesin kılıcı gibi sallandırılmaya başlandı. İşte bir devletin kendi faaliyetini bu derece gözardı etme çabası içine girmesi, onun yakayı ele vermekten kendisini kurtarmasına olanak tanımıyor. Bu noktada diyebiliriz ki, Türk egemen sınıfları yakayı ele vermiştir. Gerçek yüzleri daha da açığa çıkmıştır. Biz de ortaya çıkan bu gerçekler çerçevesinde değerlendirmelerimizi daha da derinleştirerek açalım.

Önce bazı yazarların, bu konuda Türk egemen sınıflarını kurtarmak için yaptıkları değerlendirmelere göz atalım. Bu konuda en iddialı araştırmacılar olarak ortaya çıkan Cumhuriyet gazetesi yazarı Uğur Mumcu ile Forum dergisi yazarı ve ODTÜ profesörlerinden Aydın Yalçın'ın görüşleri üzerinde durmak gerekiyor. Bu iki kişinin diğer bir özelliğini daha belirtelim. Biliyoruz, Uğur Mumcu meşhur '"solcu", yazarlardandır; Aydın Yalçın ise, bunun tersine sağın en şiddetli savunucusudur. Daha başka isimlerin de bu konuda yaptık-

ları çalışmaları var. Örneğin Fırat Üniversitesinden Doç. Zeki Erdoğmuş, daha başka üniversitelerden Doç. Dr Ersin Onulduran, prof. Orhan Türkdoğan, prof. Bayram Kodaman, Mehmet Yalvaç, Doç. Dr. Hayrani Altınbaş vd.'leri. Hepsinin görüşleri birbirine sıkı bir yakınlık gösterdiğinden, biz esas olarak iki örneğimiz üzerinde duracağız. Yeri gelince diğerlerinin de açıklamalarına yer vereceğiz.

Türk terörizm tezinin dayandırıldığı dört temel noktayı belirtebiliriz: "Kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, anarşi ve bölücülük." Türk egemen sınıfları bu her dört olguyu da biribirine bağlı bir şekilde ve içiçe geçmiş olarak ele almaktalar. Sorunu bu temelde ortaya atmalarının anlamı, kuşkusuz iyi bilinmektedir. Kısaca, yapmak istedikleri şu: Doğru ile yanlışı birbirine karıştırıp gerçeklerin görülmesini engellemek. Şimdiye kadar da bu tezlerini doğrulamak için çeşitli komplolar gündeme koydular.

Uğur Mumcu olsun, Aydın Yalçın olsun bu konuda, Türk egemen sınıflarının akıl hocalığını yapıyorlar. Uğur Mumcu, Papa olayını araştırmakla da tanınır. M. Ali Ağca'nın Papa'ya hangi amaçla suikast düzenlediği bilinmektedir. Bu suikast, 12 Eylül faşizminin sola karşı yurtdışında da saldırılara yönelmesine gerekçe oluşturmakla birlikte, 12 Eylül'ün gerekçelerini haklı çıkarma çabasına da hizmet etti. Başta U. Mumcu olmak üzere, Türk egemen sınıfının kaşarlanmış temsilcileri bu olayı çarpıtmaya, 12 Eylül'ün Papa suikastindeki rolünü gizlemeye çalıştılar. Bu amaçla, önceden planlanmış bir şekilde bazı silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan kişilerin adı ile Bulgaristan'ın adı da olaya karıştırıldı. Böylece, TC'nin suikastteki rolü gizlenmeye çalışıldı.

Bu örnekten, önemli bir sonuca varmamız mümkün. Böylece, Türkiye'de olsun, Kürdistan'da olsun gelişen devrimci hareketleri dış kaynaklı bir kışkırtma, kaçakçıların piyasayı silahla doldurması gibi bir teze, Türk egemen sınıfları ulaşmak istediler. Günümüze kadar da sürdürülen mantığın kendisi bu. Öyle ki, bu konuda birçok olayın TC tarafından tezgahlandığı bugün çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Şimdi, 12 Eylül faşizminin yaygın olarak ortaya attığı bu tezin hiçbir dayanağı mevcut değildir. Ulusal ve sınıfsal bir hareketin, bazı kaçakçıların veya ülkelerin çabaları ile ortaya çıkıp gelişemeyeceği çok açıktır. Öyle olsaydı, bugün dünyamızın çehresi daha farklı bir görünüm kazanırdı.

Türk egemen sınıflarının ortaya attığı terörizm iddiasının kofluğu, başka örneklerde de açığa çıkıyor. Aslında meseleye biraz daha objektif bakmasını başaran kişiler, bu konudaki çarpıklığı da anlamakta gecikmeyeceklerdir. Örneğimize devam edersek, bu konuda ilginç olan bazı hususların daha açığa çıktığını görüyoruz. Papa suikastinde yer alan M. Ali Ağca, çok sıkı korumanın olduğu bir cezaevinden elini-kolunu sallaya sallaya çıkarıldı. MİT ve kontr-gerilla tarafından cezaevinden dışarı çıkarıldığı çok açıktır. Daha sonra Ağca, bilinen oyuna başlar. Papa'ya tehdit mektubu gönderir ve en sonunda da Roma'da suikaste girişerek yaralar. Peşinden açıklamaları gelir. Olayın bu şekilde Türk egemen sınıfları tarafından tertiplendiğini bilmeyen yok gibidir.

İşte 12 Eylül faşizminin bazı hızlı kalemşörleri bu olaya dayanarak, terörizm iddiası ve buna gerekçe olarak bazı olguları işlemeye başladılar. Burdaki amaç, tabii ki Papa'ya düzenlenen suikasti kınamak değildi. 12 Eylül şefleri, işbaşına gelmelerine önemli bir neden olarak gösterdikleri "terörizm" iddiasını bu şekilde, dünya kamuoyuna da mal etmek istiyorlardı. Söylemek istedikleri şuydu: "Terörizm bu kadar geniş boyuta ulaşmasaydı, biz iktidara gelmezdik." Bu temelde faşist uygulamalarına ve terörüne destek istiyordu.

Türk egemen sınıfları, Kürdistan ve Türkiye'de gelişen devrimci hareketi daha kolay boğabilmek için, uluslararası alanda, bu hareketleri terörist olarak göstermeye çalıştı. Bu amaçla da terörizm tezine sarıldı.

Bu tezin önemli bir savunucusu da Prf. Aydın Yalçın'dır. "Vatan Hiyanetinin Anatomisi" adını verdiği ve yazılarını topladığı bir kitapta, bu konudaki görüşlerini sıralıyor. Yazara göre, bütün gelişmeler "dış güçlerin" tahrikleri sonucu ortaya çıkıyor. Yazar, bu konudaki görüşlerini kitabın bir bölümünde şöyle açıklıyor:

"Türkiye'yi bir süredir 'zayıf halka' ilan eden dış düşmanlar, yurdu bölmek ve rejimi çökertmek için var güçleriyle tahriklerini sürdürmektedir. Sokaktaki vatandaş bu tehlikeyi herkesten önce sezmiş ve son seçimlerde, ne düşündüğünü açıklık ve kesinlikle ortaya koymuştur..."(Age., s.18) Şimdi burda ortaya atılan tezin hiçbir ciddi gerekçeye dayanmadığı çok açık bir şekilde görülmektedir. Bu mantığın bütün iddiası Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini dış kaynaklı gelişmeler olarak göstermektedir. Bu konunun uzmanı olarak ortaya çıkan Prof. Aydın Yalçın, bu konuda hiçbir şey bilmediğini bu tür mesnetsiz iddialar ile ortaya koymaktadır. Bu iddialardan güdülen diğer bir amaç ise şudur: Halklarımızın son derece haklı olan mücadelesini, dıştan kaynaklanan bazı devletlerin istemi ile gelişen olaylarmış gibi göstermeye çalışmak.

Bu yazar bozuntusu bütün çabası ile sosyalizmi kötülemeye çalışıyor. SSCB'yi terör hareketleri olarak nitelediği gelişmelerin arkasındaki güç olarak gösteriyor. Hatta utanmadan Papa suikasti vb. gibi olayları bile bu kaynağa dayandırıyor. Böylece TC'nin teörist yüzünü gizlemeye ve örtbas etmeye çalışıyor. Bunun için de bir hayli uydurma hikayeleri peşpeşe düzüyor. Üzerinde durulmayacak kadar boş olan bu iddialar, bir çocuğu bile güldürecek kadar komik.

Türk terörizm tezine sarılan bu çevrelere daha başka örnekler de verebiliriz. Ancak burda verdiğimiz örneklerden de çok iyi görüldüğü gibi, bütün iddialarda sol güçler terörün kaynağı olarak gösterilmek isteniyor. Tabii en büyük terörist bir devletin kendi gerçek yüzünü gizlemek için bu tür çabalar içerisine girmesi garipsenecek bir tutum değildir. Bunlar kendi suçlarını örtbas etmek için böylesi bir sahtekarlığa başvuruyorlar. 12 Eylül askeri-faşist darbesi ardından, bu konuda uzman diye ortaya çıkan birçok kişinin yazdıkları bir başka açıdan ilginçlik taşıyor. Bunlar, faşist vb. kesimlerin devrimcilere, halka karşı saldırılarını doğal olarak kabul ediyor, buna karşı gelişen devrimci direnişi ise terör olarak niteliyorlar. Şimdi bu yaklaşımın altında yatan amaç çok açıktır. Yine TC'nin savunulması ve suçlarını gizleme amacını taşıyor.

Bu konuda örneklerimizi bazı somut olguları da değerlendirerek daha da açmak istiyoruz. Türk egemen sınıflarının kendi suçlarını gizleme çabaları bu şekilde daha açık olarak ortaya çıkmaktadır. Birçok ülke örneğinde rastladığımızdan daha azgın bir istekle faşist Türk sömürgecileri gerçek yüzlerini maskelemeye çalışıyorlar.

Emperyalizmin içerisine girdiği son çabaları veya ortaya attığı son iddiaları TC "kraldan daha kralcı" bir mantıkla savunmaktadır. Son günlerde emperyalistler "uluslararası terör" ve buna karşı "uluslararası işbirliği" sözlerinden sık sık söz etmeye başladılar. Faşist Türk sömürgecileri de bu iddiaya bir can simidi gibi yapışmaya başladı. Onlar da bu tezi işlemekle kalmadılar; aynı zamanda buna kanıt oluşturmak için bir yığın sahte, düzmece hikayeler ortaya atmaya başladılar. Türk basını bu konuda faşist cuntanın imdadına yetişmekle de kalmayıp sayfalar dolusu düzmece iddiaları yayınlamaya başladı. Tabii bu iddialar MİT ve Özel Harp Dairesi karargahlarında hazırlanıp sömürgeci basın yoluyla yayınlanmaktadır.

Biz, benzer iddiaları diğer emperyalist ve gerici ülkelerin basınında da izlemekteyiz. Bunlar da devrimci hareketleri ve özellikle de ulusal kurtuluş hareketlerini terörizm olarak nitelemektedirler. ABD'nin başında bulunan Reagan yönetimi başta Filistin, El Salvador ulusal kurtuluş hareketleri olmak üzere Küba, Angola, Nikaragua gibi ülke yönetimlerini de terörist olarak ilan ediyor. Yakın dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için de aynı iddiaları ortaya attı. Bütün bu noktalara değinmemizin esas nedeni şu gerçeği bir kez daha vurgulamak içindir: Dikkat edilirse emperyalistler ve gerici çevreler sürekli olarak devrimci hareketlere, ilerici yönetimlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bu iddiayla saldırmaktalar.

Türk egemen sınıflarının da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine saldırıları bu temelde olmaktadır. Bu konuda konuyu biraz daha açmak için bazı somut olayları daha yakından inceleyelim.

Türk egemen sınıfları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine daha ilk günden saldırmaya başladılar. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi Türk egemen sınıflarının günümüzdeki suçlarını açığa çıkarmakla kalmayıp aynı zamanda tarihteki suçlarını da açığa çıkarıyor. Bu nedenle Türk sömürgecileri ulusal kurtuluş mücadelemize büyük bir azgınlıkla saldırmaya başladılar. Ulusal kurtuluş mücadelemizi uluslararası alanda lekelemek için bir dizi komplo ve yalan geliştirmeye çalıştılar.

Papa suikastinin ardından gerek içte ve gerekse dışta TC'nin başvurduğu bir dizi komploya daha tanık olmaktayız.

Bu komplolardan en belirgini İsveç Başbakanı Olof Palme'nin öldürülmesiydi. Olof Palme MİT, CIA, SÄPO'nun ortak komplosu ile Stockholm'de katledildi. Bu cinayetin işlenmesinin önemli bir amacı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncüsü PKK'yi karalamaktı. Nitekim İsveç polisi, SÄPO, Türk MİT'i ve sömürgeci basın hep bir ağızdan bu cinayeti PKK üzerine yıkmaya çalıştılar. İsveç ve Türk basını günlerce bu olayı işledi. Birçok hikaye uydurarak, bunu kanıtlamaya çalıştılar. Bugün de ortaya çıktığı gibi bu iddiaları tutmadı ve gerçek olmadığı ortaya çıktı.

1986 Ağustos'unda bir benzer komplo da Hamburg'da düzenlendi. Alman polisi ve Türk MİT'inin ortaklaşa planladıkları bu komploda, bir Kürt yurtseveri Hamburg Türk konsolosluğuna suikast düzenlemek iddiası ile tutuklandı. Sömürgeci basın ile Alman basını bu olayı günlerce sayfalarından eksik etmedi. Palme cinayetinin boşa çıkması ardından bu komplonun, 15 Ağustos'ta düzenlenen Türk uçaklarının Güney Kürdistan saldırısının bir gün öncesine denk getirilmesi bir tesadüf değildi. Böylece TC kendi terörist yüzünü gizleyerek esas olarak ulusal kurtuluş mücadelemizi lekelemeye çalışıyor. TC'nin sık sık uluslararası alanda bu tür komplolara yönelmesinin nedeni de bu.

Bu yönelimlerin yanısıra TC mücadelemize daha farklı açılardan da saldırmaktadır. Bu konuda Türk burjuva basınının sayfalarında bir dizi yazı da çıktı. 3 Aralık 1984 tarihli Tercüman gazetesinde Behiç Kılıç imzası ile bir seri yazı yayınlanmaya başlandı. "İki kere vur... Savaşın yeni adı terör" başlığı ile çıkan bu seri yazıda, hayali bir terör hikayesi uydurularak, TC'nin iddiaları ile kanıtlanmaya çalışılıyor. Yazıdan öyle anlaşılıyor ki, Behiç Kılıç'ın hayalgücü çok geniş. Ama bu kadar genişlik içinde, kendi yalanlarını da açığa vurduğunu unutmuşa benziyor. Bu yazar taslağı filmlerde gördüğümüz bazı polisiye senaryoların etkisinde kalmış olacak ki, çizdiği bu sahneler bu filmlerde sık sık görülen cinsten. Filistin-Lübnan kamplarından yola çıkıyor, Şam'dan Halep'e, Halep'te gizli bir toplantı (tabii burda toplantı salonuna geçme unutulmamış) ve burdan başka yerlere uzanıyor. Daha sonra İsveç'e eroin sevkiyatı üzerine, senaryosuna bazı parçalar ekliyor. ASALA'nın Beyrut'taki matbaasında sahte Türk pasaportlarının basıldığını ve bunların "Apocular tarafından kullanıldığını" da Behiç Kılıç yazıyor. Burda da senaryoya esrarengiz bir hava vererek olaylarını sıralıyor. Seri yazı baştan sona kadar bu tür esrarengiz nitelik verilmiş olaylarla doldurulmuş. Şimdi TC'nin bu tür asılsız iddialara sarılması, onun zayıflığının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır.

Benzer iddiaları Türk basınının sayfalarında sık sık görmekteyiz. 21 Ocak 1984'te gazetelerde de çıkan bazı haberlerde "3 ülkede 25 PKK ve ASALA üyesi yakalandı" denildi. Bu 25 kişinin de uyuşturucu ticareti yaptığı biçiminde bir haber gazetelerde yer aldı. Bu 25 kişiden bir tek kişinin bile PKK ile yakından uzaktan bir ilişkisi yoktu. Aralık 1985'te ise yine gazetelerde çıkan bir haberde "Eroin şebekesi PKK bağlantılı" iddiasına yer verildi. Bütün bunlar, daha önce de üzerinde durduğumuz gibi, TC'nin ortaya attığı iddiaları kanıtlamaya yönelik girişimlerdir.

Bunların yanısıra, faşist Türk sömürgecileri son geliştirdikleri bir dizi yeni özel savaş taktikleri ile ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırılarını devam ettirmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizi lekelemek için ortaya attıkları diğer bir iddia ise, "işsiz ve parasız" olanların "Apocu olduğu" biçimindedir. Yoksul ve emekçilerin ulusal kurtuluş mücadelemizde yer alması bu kesimlerin çıkarları sonucudur. Ama devrimcileri bu şekilde, yani hepsini "işsiz ve parasız" olarak göstermek TC'ye ve efendilerine has bir yaklaşımdır. Nitekim "Pişmanlık Yasası"yla ihanetin batağına saplanan birçok soysuz alçak, sömürgeci basının sayfalarında bu ifşaatlarını günlerce yayınlattılar. Birçoğu "işsiz kaldıkları için Apocu" olduklarını söylemeye başladılar. Bu hainlerin, MİT'in önlerine koyduğu itiraf belgelerini okudukları çok açık bir gerçek. Bunun böyle olduğunu herkes de bilmektedir.

1985 yılında faşist Türk sömürgecileri "Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı" adı ile MİT bünyesinde yeni bir örgütlenmeye gittiler. Bu dairenin görevi, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere devrimci hareketlere karşı TC'nin yeni saldırı planlarını çıkarmak ve koordine etmektir. Gazetelerde bu dairenin kuruluşuna ve faaliyetlerine ilişkin olarak zaman zaman çeşitli yazılar çıkmaktadır.

Bölge valiliği, özel kolordu, özel timler ve köy koruculuğu sistemi Türk terörizminin Kürdistan'da uygulanmasının yeni biçimleri olarak ortaya çıkmaktadır. Türk faşizmi bu güçlere dayanarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini engellemek için yoğun bir şekilde operasyon, katliam ve işkencelere başvurmaktadır. Yine, bu güçlere dayanarak, karşı devrimci terörü halk kitleleri üzerinde olağanüstü bir boyuta vardırmaya çalışmaktadır. Kürdistan her gün operasyonlara ve bu güçlerin çeşitli saldırılarına maruz kalmaktadır. Türk faşist terörünü kitleler üzerinde tam bir pasifikasyon aracına dönüştürmek için faşist Türk sömürgecileri korucu, polis, özel tim ve devlet memurlarının maaşını 2 katına çıkarmakta, silah taşımayı serbest bırakmaktadır. Böylece terör uygulayan güçleri daha da azgın bir duruma getirmeye çalışmaktadır.

Kürdistan'da ordu manevraları ve operasyonları bütün yoğunluğu ile devam etmektedir. Özel birliklerin yanısıra faşist Türk ordusunun saldırıları da devam etmektedir. 1985 yılında düzenlenen "Org. Semih Sancar 85" tatbikatı ile bütün Kürdistan'da Türk ordusu manevra yaptı. Bu aynı zamanda, Kürdistan'da ortaya çıkacak ayaklanmaları bastırma ve Türk ordusunun operasyonlarını geliştirme amacını taşıyordu. Bugün de Türk ordusunun benzeri türde manevraları geliştirdiğini görmekteyiz. Zaten bugün Türk ordusu Kürdistan'da geniş bir şekilde operasyonlarını sürdürüyor. Daha çok stratejik noktaları elde tutmayı amaçlayan bu operasyonlarda kitleler üzerinde terör estirerek, ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisini kırmaya çalışıyorlar.

Konuyu sonuçlandırmadan biriki hususa daha değinmek istiyoruz. Türk sömürgecilerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içerisine girdikleri inkarcı mantığa ve bu mantığa rağmen bazı gerçekleri itiraf etmek zorunda kalmasına bir örnek vererek konuyu biraz daha açalım. Dönemin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, yaptığı bir açıklamada ulusal kurtuluş mücadelemizi gerilla savaşı olarak niteledi. Bu açıklaması gerçeği ifade etmektedir. Ama buna karşı Türk burjuva temsilcilerinin gösterdiği tepki ise ilginçtir. Burjuva temsilcileri bunu büyük bir gaf olarak değerlendirdiler.

İçişleri Bakanının bu açıklamasının bir gaf olarak görülmesi, açık ki TC'nin mantığının bir ürünü olmaktadır. Gerilla savaşı üzerine Cenevre konvansiyonunun getirdiği uluslararası ilkelere yukarıda değinmiştik. Bu durumda TC'nin katliamcı yüzü ve mücadelemizin meşruluğu böylece daha da açığa çıkmaktadır. Örneğin Güneş gazetesinde yazan Güneri Cıvaoğlu, İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un açıklaması üzerine şunları söyledi:

"Gerçek bile olsa söylenmeyecek olanı sayın İçişleri Bakanının telafuz edebilmesi üzücüdür." Burda da görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecileri ulusal kurtuluş gerçeğimizi inkar etmek ve bunu olduğundan çok farklı göstermek için büyük bir çaba harcamaktalar.

Devamı 31. sayfada

1987 Pratiğiyle Dış ve İç Düşmana Karşı...

Baştarafı 15. sayfada

Parti gerçeği karşısında kişisel durumumun irdelenmesi daha başka açılardan da ele alınıp yapılabilir. Ancak burada yapılanlar bile Parti gerçeği ile çelişen, küçük-burjuvazinin, Türk aydınlaşmasının damgasını taşıyan özelliklerin her alanda var olduğunu, Parti yapısı içinde bu özelliklerle yaşadığımı, bunları yaşattığımı göstermektedir. Bu, bir bütünsellik oluşturmaktadır ve her açıdan görülmektedir. Türkiye'de küçük-burjuva aydınlaşması, Kemalizmin özellikleriyle yoğrulmakta ve her alanda onun özelliklerini taşımaktadır. Kemalizmin doğuşunda nasıl bir sahte solculuk, demokratlık maskesi geçirerek halkların katliamını gerçekleştirdiği, nasıl böyle bir katliam temeli üzerinde gelişme gösterdiği, bugün nasıl dünyanın en vahşi bir faşist gücü haline geldiği, onun en temel özelliklerinin işçi-köylü düşmanlığı, emperyalizme işbilikçilik ve uşaklık, anti-demokratiklik, komünizm düşmanlığı, halklara karşı azgın bir şovenizm ve katliamcılık, Kürdistan halkına karşı dünyada eşi görülmeyen bir inkarcılık ve sömürgecilik olduğu bilinmektedir. Bu gerçekler, bugün ancak Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişme ile ortaya çıkarılmış ve topluma gösterilebilmiştir.

Bu özelliklerle yoğrulan küçük-burjuva aydınlaşmasının da nasıl bu özellikleri bütünüyle taşıdığı, nasıl güçten düşmüş, sahte, aldatılmış, burjuvazinin ve hatta onun faşist rejiminin bile nasıl bir hizmetçisi haline gelmiş olduğu, nasıl halktan kopuk, halka düşman ve ihanet etmiş bir yapıyı yaşadığı bugün Türkiye'de çok açık olarak görülmektedir. Bu kesim dünyaya ibret olacak bir sorumsuzluğu, halk karşıtlığını, uşaklığı ve gericiliği yaşamaktadır. Demagojide ne denli gelişmişse insanlıktan da o denli uzaklaşmıştır. Eğer Türkiye proletaryası ve emekçi halkı bugün böyle azgın bir faşist rejimin karanlığını yaşıyorsa, devrimci hareket ve kurtuluş mücadelesi böyle açık ihanetlerle parçalanıp faşizmin değirmenine su taşır hale getiriliyorsa, solculuk ve sosyalizm adına ihanet ve uşaklıkta dünyaya parmak ısırtılıyorsa, bütün bunların birincil ve baş sorumlusu bu kesimdir. Bunlar, bugün dünyanın en cüce, en düşkün ve en utanç verici durumunu yaşamaktadırlar.

Devrimcilik bunların bütün bu durumlarına ve özelliklerine karşı her alanda savaşarak gelişmektedir. Bu yapı, bu özellikler egemen sınıf özellikleridir. Kemalizmin yarattığı ve şekillendirdiği özelliklerdir. Bu yapıda halkçı, demokrat, gerçekçi bir yan kalmamıştır, her türlü sahteliği ve demagojiyi bayrak yaparak Kenmalizmle donanmıştır. Kemalizm bugün sadece Kürt ve Türk halklarının değil, dünyanın başbelası ve düşmanı haline gelmiştir. Bu yapının sınırlı da olsa etkisini taşımak, bu etkileri koparıp atmak için en keskin bir mücadele yürütmemek insanlık suçu olmuştur. Her türlü devrimci gelişme, ancak böyle bir mücadele ile yaratılabilmektedir. PKK'nin geliştirdiği başarılı devrimcilik bunun en açık bir kanıtı olmaktadır. Türkiye devrimciliğinde de ortaya çıkan, fakat sürekliliği kesilen örnekler, yaratılan sınırlı devrimci gelişme ancak böyle bir mücadele esası üzerinde ortaya çıkmıştır. Ben de bu yapıya karşı olmayı esas aldım, mücadele etmeye çalıştım, ancak şimdiye kadar bu mücadele dışa karşı sınırlı eleştiri biçiminde ve sözde oldu, gerçekte mücadeleyi az yaptım. Mücadelede bile onların tarzına, özelliklerine, yöntemlerine dayandım. Pratik bunu açıkça gösterdi. Kendi yapıma karşı, yapımdaki bu tür özellik ve etkilere karşı özlü, keskin, uzlaşmaz ve sonuç alıcı bir mücadele yürütmedim. Bu tür sahte özellikleri ve demagojik yapıları bir meziyet ve yetenek olarak gördüm. Devrimci pratik çalışma içindeki durumum bunları açıkça ortaya koydu. Devrimciliğin bu yapıya karşı kesin bir mücadele ile ve burada sağlanan başarılarla gelişeceğine inanıyor ve bunu esas alıyorum.

PKK içinde olmak, PKK adına hareket etmek, hem de bunu uzun süre yapmak gerçekte PKK'li olmak anlamına gelmiyor ve şimdiye kadar gelmedi. En büyük yanılgı ve kendini taş gibi koyvermek burada ortaya çıktı. PKK'li olmak için kişinin kendisini PKK'nin doğru uygulayıcısı sanması, böyle görmesi ve göstermesi de yetmiyor ve yetmedi. Açık ki bunun için çok yönlü ve gerçekçi çaba gerekiyor, dikkat ve duyarlılık gerekiyor. PKK kendisine yeni yeni üyeler kazanabilmek için nasıl olağanüstü bir çalışma yapıyorsa, kişinin de PKK üyesi olabilmek için en az o kadar çaba harcaması gerekiyor. Gerçekten PKK'li olabilmek için kişinin kendini böyle sanması değil, PKK gerçeğinde sürekli tartıya vurması, değerlendirme yapması ve Parti tarzını uyguladığının bu ölçekte görülmesi gerekiyor. Gerçek PKK'li olabilmek öyle ucuz ve kolay değildir, ama olunamayacak kadar zor da değildir. Bunun için PKK içinde uzun ya da kısa süre bulunmak da herhangi bir ölçü değildir. Kişi vardır altı aylık eğitim sürecinde kendisini Parti ruhu, Parti ölçüsü, Parti gerçeğiyle donatır veya bunu pratik çalışma ile yapar, PKK'li olma yüceliğine ulaşır. Yine kişi vardır, altı yıl ayrı bir yapı olarak PKK içinde tutar, PKK gerçeğiyle bütünleşmez, açık ki o PKK'li değildir. Benim uzun süre PKK içinde bulunmam, ama PKK ile çelişen bir yapıyı yaşatmam sözkonusudur, Parti ölçeği durumun böyle olduğunu göstermektedir.

Bütün bunları, PKK ile çelişen durumumu göstermek için değil, kendi durumumu PKK gerçeği karşısında daha iyi görmek için yazmaya çalıştım. Parti ile çelişen bu yapının, bu özelliklerin övgüyle sözü edilecek, sahip çıkılacak bir durumunun olmadığını, bunların varlığını hemen gidermeyip yazıya dökmenin bile bir insanlık suçu olduğunu, bu yapının en utanç verici bir durumu temsil ettiğini biliyorum ve böyle kabul ediyorum. Bu kadar uzun süre varlık gösterse de ve bu denli bütünleşmiş yapı olarak ortaya çıksa da bunu gidermenin, insanı her şey yapabilen bir kararlılık ve bu temelde geliştirilecek sürekli bir çaba meselesi olduğuna inanıyorum. Partinin yaptığı aydınlatmalar temelinde bu hususta hayalci değil, gerçekçi olmayı esas alıyorum ve Partinin de kesin, gerçekçi davranacağını ve her zaman uzlaşmaz bir kararlılıkla mücadele edeceğini biliyorum.

Partinin geliştirdiği eleştiriler ve değerlendirmeler temelinde gerçekleri daha iyi kavradığımı, güçlendiğimi Parti ile bütünleşme çabamı daha gerçekçi yürütebileceğimi söyleyebilirim. Bir kişi için olumlu bir durum olmasa da, Partinin ve yoldaşların eleştirisine her zaman açık ve kararlarına tabi yaşayacağım. İyi işler beceremesem ve hizmet sunamasam da en azından bu konuda bütün PKK karşıtlıklarını boşa çıkaracak ve PKK geleneğini sürdürecek bir kararlılığa sahibim ve bunu her zaman da koruyacağım. Kavradığım gerçekler temelinde geçmişteki durumlara düşmemek ve PKK gerçeğiyle daha bilinçli tarzda bütünleşmek kararlılığı ve çabası içinde olacacağım, gücümü ve varlığımı PKK'ye verebilmek için gereken her türlü duyarlılığı ve çabayı göstereceğim.

PKK'de Stratejik ve Taktik Önderlik...

Baştarafı 22. sayfada

gereken şeyin yerine öyle örnekler ortaya çıkmaktadır ki, Partiyi altüst eden bir yığın gelişme karşısında sesini bile çıkarmamaktadır. Özellikle pratik önderlik alanında her türlü kuralı ve yaşam biçimimizi altüst eden şeyler ortaya çıkmaktadır. Bunlar yaşamın durdurulması demektir. Bunlar devrimci faaliyetin kesintiye uğratılması anlamına gelmektedir.

O halde başta stratejik önderlik olmak üzere çeşitli yönetim sorunlarımıza doğru yaklaşılmalıdır. Her şeyden önce doğru inceleme ve kavrama tam sağlanmıyorsa hiç olmazsa bunun tersi uygulanmamalı, bu konuda hiç olmazsa sessiz kalınmalı, doğru yürüyen varsa onu izleme yeteneğini göstermek mutlaka başarılmalıdır. Böyle davranmak yerine, ucube yöntemlere sarılarak kendini ortaya atmak hoş bir şey değildir. Bunu bir hüner olarak göstermeye çalışmak, içine girilecek en ayıplı tutumlardan birisidir. Bunu en rezil ve en düşkünce tutumlardan birisi olarak değerlendirmek gerekir. Bu durumlar köklü bir biçimde kadroda çözümünü bulmadıkça, ne Parti kadronun yakasını bırakır ve ne de kadro kendisini rahat hissedebilir. Çünkü bu bir kurumun işlemesi, bir devrim kuralının işlemesi demektir. Kişi kendi bireyselliğini dayattıkça ve bütün geri özellikleriyle bu biçimde yaşamaya çalıştıkça, gelişmenin doğru-devrimci yönü kendisiyle uğraşacak; bu çatışma şu ya da bu biçimde Partinin veya kişinin geri özelliklerinin lehine ya da aleyhine sonuçlanacaktır. Ancak burada durmak ve duraganlık sözkonusu değildir. Görünüşte böyle bir şey olsa bile bu bir yanılgıdır.

Stratejik yönetimin ne olduğunu açmaya fazla gerek duymuyorum. Çünkü parti çizgimizin anlamı zaten budur. Partimizin temel güçleri, amacı, dostları, müttefikleri vb. konular aydınlatılmıştır. Stratejik önderlik budur diyoruz. Staratejik önderlikle uğraşırken, halkımızın dostlarını ve düşmanlarını belirlemede ve ideolojik, politik ve askeri alanlarda uzun bir sıralama yaptık. Ulusal kurtuluş mücadelemizin temel dayanakları, temel güçleri ve sınıfların tahlili konuları bilinmektedir; bunları tekrarlamaya gerek yoktur. Bunlar stratejinin sorunları olarak işlenmiştir. Bunlar kadrolarımızın epey bilinçlendiği hususlardır. Bunun ayrılmaz bir parçası olan taktik önderlik konusunda geniş açıklamalar yapılmış, örgütlenme ve eylem hattında nasıl yer alınması gerektiği, bunun üslubu, çalışma hızı ve tarzı gibi sorunlar yeterince aydınlatılmıştır. Stratejik önderlik ancak pratik-taktik önderlikle tamamlanırsa yürüyebilir. Bilindiği gibi strateji genel çerçeveyi çizer veya genel hedefi belirler. Hedefleri belli bir sıralamaya tabi tutar. Bu daha çok planlama düzeyinde somutluk kazanır. Ana yönü belirler ve ana doğrultuyu tesbit eder. Bundan sonra gerisi pratik yütütücülüğe kalır. Bundan böyle ana sorun, yönü belirlenen ve başlangıcı yapılan yolda yürümek, yani güç sarfetmektir. Ama bizde yaşanan şey bu gücü sarfederken, örgütlü ve eyleme geçirici güç harcamaktan uzak durmaktadır. Ciddi bir çaba harcamadan, adeta bir koyun sürüsü gibi yürümeye taktik yürüme adı verilebilir mi? Belki bu biçimde bir ayaklanmacı ya da bir kervancı gibi yürünebilir, ama bir devrimci gibi yürünemez. Taktik yürüme başından sonuna kadar her adımının hesaplı kitaplı atılması ve kuruculuk işlevinin yerine getirilmesi gereken bir yürümedir.

Kuşkusuz taktik önderlik çok sıkı bir biçimde stratejik önderliğe bağlıdır. Onu hayata geçirmede, genel plan düzeyinde kalmaktan kurtarmada ve somutlaştırmada yürütebilen ve uygulayabilen düzeye ulaşmak taktik önderliğin ta kendisidir. İşte bu da günlük faaliyet, günlük planlama, örgütlenme, çaba ve denetimdir. Bu konudaki yoğunluk, dayatma ve disiplin ne kadar işletilirse, bütün bunların gerekleri ne kadar yerine getirilirse, stratejinin ve stratejik önderliğin görevlerini yerine getirme olanağı da o kadar artar. Ben stratejik önderlik görevlerini ne kadar yerine getirirsem getireyim, taktik önderliğin bir türlü başlangıç noktasından ileri yürünmemesi durumunda bu başarı kağıt üzerinde kalan bir plan olmanın ötesine geçemeyecektir. Partimizin çizgisi bu biçimde ele alınır ve uygulanmayla tamamlanmazsa sonuç bu olacaktır. Strateji, herkesin bildiği bir gerçektir. Yazılmış-çizilmiştir. Fakat herkes tarafından uygulanmamaktadır. Bugün PKK'nin siyaseti neredeyse düşmanı bile etkilemektedir. Ama bu etkilenme sadece düşmanın aleyhimize çalışmasını daha da şiddetlendirmesine yol açmaktadır. Çeşitli örgütler de bunu benimsemektedir. Ama taktik denilen şey gündeme geldiğinde veya uygulama sözkonusu olduğunda kendi ters yollarını ve uygulamalarını dayatmaktadırlar. Tabii strateji bu yüzden dumura uğratılmakta ve zarar görmektedir. Yine en yetkin uygulama PKK taktiğinde olduğu için, bugün stratejinin adım adım hayata geçirilmesi kısmen de olsa yürümektedir.

Taktik önderlik sanıldığı gibi ne genelde stratejiyi bilmekle halledilecek ve de onu sağa-sola çekmeyi dayatmakla çözümlenecek bir konudur. Bugün en çok çaba harcamamız, kılı kırk yararcasına bütün enerjimizi yoğunlaştırmamız, aynı biçimde disiplinli bir uygulama gücü olmak için bütün yönetim inceliklerini sergilememiz, yani her türlü örgütçülük ve eylemcilik biçimlerini aralıksız sınayıp en doğrularını sürekli egemen kılmamız gereken alan ve temel çalışma tarzı dediğimiz vuruş tarzı ve üslubu budur. Arkadaşların en çok yaşadıkları ve içinden geçtikleri alan burasıdır. İstesek de istemesek de Partinin genel çizgisi bellidir. Bu çizgi kabul görmüştür: bütün toplum bu çizginin etrafında giderek bütünleşmekte ve birleşmektedir. Öyleyse biz bu işi genel bir plana ve önderliğe havale etmekle yetinemeyiz. Bunu yapmakla "ne de olsa çizgimiz doğrudur, er ya da geç bizi başarıya götürür" diyen pasifistlerin durumuna düşeriz ve bu durumda kapıyı sonuna kadar yenilgiye açık bırakmış oluruz. Gelişmeyi raslantılara bırakmak, basit bir ayaklanmacı bile denilemeyecek bir konumda kalarak gösteriler, seçim oyunları ya da şu veya bu burjuva partiye kapılanmakla işlerin çözümlenebileceğini sanan kişiler durumuna düşmekten başka bir şey değildir. Belirttiğimiz hususlar bizim karşı çıktığımız yanlış faaliyet biçimleridir, yanlış taktiklerdir. Bütün gelişmelere direniş damgası vuruyorsa, bu içimizde ve dışımızda taktiği her türlü çekiştirmeye ve özellikle taktiği uygulatmamaya yönelik çabalara şiddetle karşı durmuş olmamızdandır. Doğru bir yürütme ve yönetme için kıyameti koparıyoruz. Bu konuda taktiğin önünü açmak için her şeyi, ama her şeyi göze alıyoruz.

DEVAM EDECEK

PKK ile 10 Yıl

Baştarafı 23. sayfada

lara önceden hazırlık yapmaktadır. Bu anlamda, doğru-devrimci bir gelişmeyi de sağlayamıyorlar. Bu husus akan bir nehre benzetilir. Eğer bu ilişkinin saf bir suyun akışı gibi sürekliliği sağlanmazsa, başka kanallara taşması ve yolunu kaybetmesi işten bile değildir.

Birçok şeyi bu nedenden dolayı yitirdiğimiz biliniyor. Sağlıklı bir ilişki ve coşkuya dayanmayan ortamlarda, Parti dışı bir sürü zararlı anlayışın da filizlenip boy verdiğini ve bazen de tehlike arzettiğini gördük. Karşımıza benzer tehlikelerin ve zararların bir daha çıkmaması için tedbirimizi önceden almamız gerekli. Bir söz vardır: "Ağaç yaş iken eğilir."

III. Kongre gerçekliğimizi bu temelde doğru uygulamalıyız. Bir yılı bulan pratik uygulamalar Partimizin doğru bir yolda olduğunu bir kez daha kanıtladı. 10 yıl öncesinin doğuşunu ciddiye bile almayanlar, bugün PKK'yi önemli bir güç olarak ele almaktalar. Yaşayıp yaşamayacağı bile tartışmalı olan PKK bugün gelişip, serpilmiş, çocukluk çağını çoktan geride bırakmıştır. 10 yılda büyük bir mesafe alan Partimiz, militanların gerçek anlamda taktik önderler düzeyine yükselmesi ile, yeni bir 10 yılda halkımıza en değerli armağan olan zaferi de sunacaktır. Halkımız, Partimizin yeni 10 yılını kendi topraklarında özgür geleceğini kendi elleriyle yaratarak kutlayacaktır. Ve bunun gerçekleşmesi için savaşacaktır.

PKK Yunan mitolojisindeki Prometeus'a benziyor. Prometeus tanrıların kutsal ve dokunulmaz ilan ettiği ateşi Olimpus dağından kaçırmış ve bütün insanlığa mal etmiştir. PKK de üstü örtülmek ve adı unutturulmak istenen Kürdistan ateşini yakmış ve bugün bunu Kürdistan dağlarında alevlendiriyor. Artık ateş bütün insanlığa mal olmuş, ülkemizin dağlarında daha da alevleniyor. Bugün emperyalistler ve sömürgeci Türk devleti bile, yıllardır dokunulmaz ilan ettikleri Kürt sorunu üzerinde konuşmak zorunda kalıyor. İşte, böylesine mal olmuş bir davayı geriye çevirmeye kimsenin gücü yetmez. Bir kez ateş Olimpus dağından halkın eline geçti.

İşte, böylesi bir tarihsel rolü olan ve halkımıza gerçek kurtuluşun yolunu gösteren PKK'nin gerçek bir militanı haline gelmek için, eskiye ait ne varsa, hepsini atalım yeni militan kişiliğin tam temsiline ulaşmayı başaralım. Bunu vazgeçilmez bir görev olarak görmek, tarihin yüklediği görevi başarmamızın da biricik yoludur. 10. yılı zafer ve gerçek militanlar olma yılına dönüştürelim.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği...

Baştarafı 29. sayfada

Hatta bu sorun parlamentoya bile getirildi ve bunun üzerine birçok temsilci açıklamalarda bulundu. Ulusal kurtuluş savaşı gerçeğimizi inkar etmek için, yoğun çaba harcadılar. Halen de bu çabalarını sürdürüyorlar.

Faşist Türk sömürgecilerinin, ulusal kurtuluş mücadele gerçeğimizi çarpıtmak için başvurdukları diğer bir yöntem ise, mücadelemizin ekonomik yatırımlarına karşı yürüttüğü savaşımı olduğundan farklı göstermeye çalışıyorlar. Gazetelerde yer alan "PKK terörüne karşı GAP" projesi düşüncesi bunun bir sonucu. Türk sömürgecileri hem ekonomik krizlerini aşmak ve hem de askeri amaçlı olarak Kürdistan'ı yoğun bir şekilde sömürüye açıyor; yol yapıyor, bazı yatırımlara girişiyor. Tabii bu halkımızın değerlerini sömürmeye ve onun ulusal kurtuluş savaşını engellemeye hizmet ediyor. Açık ki, ulusal kurtuluş mücadelemiz, bu oyunu da bozmak zorundadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği

Yazımızın bu bölümüne kadar izah ettiğimiz konulardan da anlaşılacağı gibi, Türk egemen sınıflarının Kürdistan gerçeğini inkar ve ulusal kurtuluş mücadelemizi bir "terör, katliam" hareketi olarak gösterme çabaları boşunadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gerçeği, faşist Türk egemenlerinin ve efendilerinin bütün komplo ve saldırılarını boşa çıkaracak güce bugün ulaşmıştır. Bu nedenle, gerek ulusal düzeyde ve gerekse uluslararası alanda mücadelemize karşı geliştirilen komplolar birer birer boşa çıkarılmaktadır.

Türk egemen sınıflarının bugün büyük bir saldırganlıkla mücadelemize saldırdıklarını görüyoruz. Özellikle de mücadelemizi uluslararası kamuoyundan teşhir etmek amacı ile bir dizi yeni girişimlere de girmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK'nin adını adi olaylara da karıştırarak, hareketimizi "basit bir örgüt, siyasi bir örgütten ziyade adi bir suç örgütü" gibi göstermeye çalışıyor. Yazının ilgili bölümünde değindiğimiz ve nedenleri ile açıkladığımız birçok iftirayı bugün de sürdürmesinin nedeni de budur.

Bütün bunlara karşı Kürdistan halkının ulusal kurtuluş gerçeği her zamankinden daha fazla bugün uluslararası kamuoyu tarafından tanınmaktadır. Bugün Avrupa olsun, bir başka alan olsun ve sokaktaki adam kadar Kürdistan'da bir ulusal krutuluş savaşının verildiği biliniyor. Yine bu savaşın sömürgeciliğe, faşizme ve emperyalizme karşı bir mücadele olduğu da biliniyor. Uluslararası alana bu kadar mal olmuş bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçeğini çarpıtmaya ne TC'nin ve ne de efendileri emperyalistlerin gücü yetebilir. Bu gerçeği değiştirmeye veya bunu olduğundan farklı göstermeye de kimsenin gücü yetmez.

Tabii bu gerçeklik faşist Türk sömürgecileri ve efendilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yeni saldırılar geliştirmeyecekleri anlamına gelmez. Bugün olduğu gibi, yarın da ulusal kurtuluş mücadelemizi lekelemek için bir dizi komplo geliştireceklerdir. Mücadelemizin sömürgeciliği altetmesine kadar da bu sürekli bir şekilde devam edecektir. Birçok ülke deneyi ve günümüzde çok somut bir şekilde yaşanan örnekler, bu konuda benzer türden bir gelişmenin olacağı konusunda bize somut bir bilgi vermektedir. Bugün bağımsızlığını kazanmış birçok ülkeye karşı bile emperyalizmin ve uşaklarının saldırılarının ve komplolarının devam ettiği dikkate alındığında, benzeri gelişmelerin Kürdistan'da da ortaya çıkacağı söylenebilir. Tabii bunun düzeyi ne olacak sorusuna şimdiden tam ve kesin bir cevap vermek mümkün değildir. Diğer halklardan bazı örnekler verirsek, bu konuda belli bir fikrin oluşmasına da yardımcı olur. Örneğin, ABD'nin kontralar eliyle Nikaragua'ya saldırması, Güney Afrika'nın Angola ve Namibya topraklarını işgal etmesi.

Bunları bu şekilde belirtmemizin nedeni Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeciliğe ve emperyalizme ağır darbe vuran ve Ortadoğu'da devrimci gelişmeleri hızlandıran bir önemde olmasından dolayı, TC ve efendileri emperyalistlerin saldırılarına daha fazla maruz kalacağıdır. Bu güçler, Kürdistan'ı kaybetmemek için bu alana büyük bir güç yığacaklardır. Tabii bu saldırıların önemli bir yönelimi askeri alanda olacaktır. Ama ulusal ve uluslararası alanda kitlelerin ve devrimci kamuoyunun mücadelemize yaklaşımını da çarpıtmak için çaba sarfedeceklerdir. Şimdi bunlar bilinmeyen ve kavranmayacak şeyler değildir.

Yazımızın buraya kadar açıkladığımız bölümlerini ulusal kurtuluş savaş gerçeğimizi daha da net bir şekilde ortaya koymak için kısaca da olsa toparlamakta yarar var.

Bugün TC ile Kürdistan halkı arasında amansız bir savaş yürütülmektedir. Faşist Türk sömürgecileri halkımızı tarihten silmek için yukarıda özetlediğimiz bütün saldırılarını gündemleştirmektedir. Kürdistan'da 300.000'i aşan ordu gücü, yüzbine ulaşan polis, özel tim ve köy korucuları ile birlikte, faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'da gerici bir savaş yürütmektedirler. Bu gerici savaş ile çoktan tükenmiş olan ömürlerini uzatmak istiyorlar.

Sömürgecilerin halkımız üzerinde uyguladığı bu gerici savaşına karşı Kürdistan halkı, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş savaşı vermektedir. Halkımızın verdiği bu savaş tamamen meşru ve haklı temellere dayanmaktadır. Bugün bütün dünya da bunun doğruluğunu ortaya koymaktadır. Uluslararası birçok kuruluş bu konuda gerçeği teslim etmekle de kalmayıp, bütün dünyaya da haykırmaktadır. Bu gelişmeler bile, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı boyutu ve gerçekliğini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, şunları söyleyebiliriz: TC'nin 1920-40 yılları arasında bütün dünyaya yaydığı "vahşi Kürtler ayaklanıyor" safsatasını, günümüzde de "terörist Kürtler ayaklanıyor" biçimindeki bir safsataya dönüştürmesinin olanakları yoktur. Evet, geçmişte halkımızı dünyadan tecrit etmeyi sömürgeciler başardılar. Günümüzde bütün dünyaya gerçekliğini duyurmuş olan ulusal kurtuluş mücadelemizi inkar etmelerinin ve mücadelemizin bu gerçekliğini olduğundan farklı göstermelerinin olanağı kalmamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gerçeği bugün her dönemdekinden daha güçlü ve açık bir şekilde dünya kamuoyunun gündemine kendisini sokmuştur. Bu anlamda TC'nin mücadelemizi tecrit etme çabaları da nafiledir. Tam tersine, TC, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gerçeği karşısında dünya kamuoyundan giderek daha da fazlası ile tecrit olmakla karşı karşıyadır. Bugün dünya kamuoyundan tecrit olan TC'dir, ulusal kurtuluş mücadelemiz değildir. Böylece TC işlediği bütün suçlarının hesabını dünya halklarının nezdinde vermekle karşı karşıyadır. Güneş kadar gerçek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de bu hesabı daha da fazlasıyla sormasını bilecek ve mutlaka TC'yi açtığı kuyuya sokmayı başaracaktır.

Mehmet GÜLERCE (Yasin)

Baştarafı 7. sayfada

enerjimi bu uğurda harcamalıyım" demişti.

ARGK birliğine katılma isteği uygun görüldüğünde, hele de 21.6.1987'de komutanıyla görüştüğünde coşkusu artıkça artmıştı. Gap, Bloka ve Diyarbakır zindanlarında, Menteşi'de hemen yanıbaşında sayısız yoldaşı kahpece katledilmişti. İşte şimdi intikamlarını alma fırsatı doğmuştu. Mutluluğu ve coşkusu bundandı...

Gerilla birliğine katılan Mehmet yoldaşın coşkusu her geçen gün biraz daha yoğunlaşıyor, gerilla yaşamanının tüm zorluklarına katlanıyor, yoldaşlarına ve Partiye sahip çıktığını, bağlılığını her vesileyle belli etmekten geri durmuyordu. Eylemsiz geçen bir güne tahammülü yoktu. Bentleri önünden alınan sel misali kabına sığamıyordu. Derik ve çevresinde geliştirilmek istenen çeteciliğe karşı amansız bir mücadele verdi.

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için ölünmesi gereken yerde öleceğiz" diyen Mehmet yoldaş, 6 Kasım 1987'de, saatler gece yarısı 00.30'u gösterdiği bir zamanda, bir grup yoldaşıyla birlikte hain, sinsi ve kahpe bir düşman pususuna düştü. Ama O, düşmanın yoğun yaylım ateşi karşısında bile soğukkanlılığı elden bırakmadan, paniğe kapılmadan yaralı olduğu halde, bir yoldaşıyla birlikte düşmanın hain çemberini yarmayı başarır. Çatışma alanından 3 saat kadar yürüyerek uzaklaşır. Fakat havanın yağmurlu, sisli, yerlerin çamur olması O'nun daha fazla uzaklaşmasını engellemiştir. *"Üs alanına doğru gidersem çamurda izler belli olur"* diyerek bulunduğu yerde mevzilenir. Ertesi gün düşman, şehit düşenlerin yalnızca 5 kişi olduğunu görür. Oysa aldığı ihbar 7 kişi olduğu yolundadır. Bunun üzerine it sürüleri gibi operasyona çıkan sömürgeciler sonunda Mehmet yoldaşın bulunduğu yere ulaşırlar. İlk ateş yine ARGK gerillalarından gelir. Düşman dört bir yandan kuşatmıştır. Muazzam bir güç dengesizliği olmasına rağmen düşmanın "teslim ol" çağrılarına büyük bir direniş ruhu içinde ateşle karşılık veren Mehmet GÜLERCE yoldaş, bütün dökümanları yaktıktan sonra el bombasının pimini çekip yanındaki yoldaşıyla birlikte;

"Biji Serok APO!

Biji PKK-ERNK-ARGK!

Kahrolsun faşist Türk devleti ve yerli işbirlikçi uşakları!

Kahrolsun teslimiyet, yaşasın direniş!" sloganlarını haykırarak halka ve Partiye bağlılığın en güzel örneğini göstermişlerdir.

Mehmet yoldaş, soylu direnişiyle ARGK'nin manevi bir komutanı mertebesine ulaşmıştır.

Abdullah SEVGAT (Ömer)...

Baştarafı son sayfada

zamanda tamamlayan Ömer yoldaş, daha birkaç ay içinde komutan niteliklerini ortaya koymuştu. 1987 Mayıs'ında başlayan akademi eğitimini aynı yılın ekim ayında başarıyla tamamlamış, pratik sahada görev üstlenmişti. Kasım ayında ise ARGK'nin bir öncü savaşçısı ve komutan olarak savaş alanlarına yürüdü.

Yılların özlemi gerçekleşmiş, silahlı özgürlük savaşçısı olarak ülke topraklarına dönmüş, dev gibi kaynağa dönüş tablosu çizmişti. Sadece kendisinin çektiği acıların değil, yüzlerce yılın intikamını almaya, yüzlerce şehidin hesabını sormaya ant içmişti. O'nun en büyük yemini buydu. Düşmana olan kinini dağ gibi biriktirmiş, öfkesi içine sığmıyordu. Savaşa böyle yürümüştü. Ömer yoldaş, mutlaka intikam alacaktı. Şimdiye dek kimseye boyun eğmemiş, ama sömürgeci boyunduruğu bütün ağırlığı ile hissetmişti. Anası onun kimseye köle olmasını istememişti. O'nun için katlanmadığı fedakarlık kalmamıştı. Bu özelliği ile çevrede saygınlığı olan bir kadındı. Feodallerin tüm baskılarına direnmiş, boyun eğmemişti. Ömer yoldaş, daha aile ocağında edindiği duyguları Partimizin ideolojik-politik hattıyla birleştirdiğinde O'nda düşmana isyanı ve güçlü militanlığı yaratmaması mümkün değildi. O'nun bu köklü yurtseverliği, soylu kini ve güçlü uyumu yoldaşları arasında büyük bir güven kaynağı olmaktaydı. İnsanın böyle bir yoldaşının olması ancak sevinç ve gurur verirdi.

ARGK savaş geleneğinde yoldaşını düşmana kaptırmamak için gösterilen engin fedakarlığı sergileyen Ömer yoldaşın gücünü ve neden kitlelerin büyük bir güven kaynağını oluşturduğunu bu olayda herkes açıkça gördü. Neden O'nun her alanda dürüstlük ve davaya bağlılık sembolü olarak görüldüğü bu olayda daha açık ve net olarak ispatlandı.

6 Aralık 1987 günü peşpeşe yaptığı eylemler ardından manevra yaparken düşmanla en elverişsiz şartlarda karşılaşmasına rağmen, düşmana ağır kayıplar verdirerek şehit düşen ARGK birliğinin içinde Ömer yoldaş da vardı. Yaralı yoldaşını sırtlayarak saatler boyu taşıyan Ömer yoldaş, silahsız ve savunmasız olarak sürdürdüğü bu olağanüstü direnişini elinde kalan son mermisi ile bir el bombasıyla doruğa ulaştırıp, çemberi daralrak ilerleyen yüzlerce sömürgeci caniyi yenilgiye uğrattı. Hiçbir zaman köle olmayan, yurtseverliği derinden duyan, ülkemizi işgal eden sömürgeci cellatlarla bir an önce hesaplaşmak için yanıp tutuşan bir kişilik bir veya birkaç yönlü değil, her yönüyle örnek alınması gereken bir kişilikti.

Ömer yoldaşın anısı, bize neyi anlatmaktadır? Haksızlığa karşı direnmeyi ve inandığı davada doğruluğu, dürüstlüğü anlatmaktadır. Yine emperyalist yoz kültüre ve emperyalistlerin insanlarımız üzerindeki çok yönlü tezgahı bozmayı öğretmektedir.

Ömer (Abdullah SEVGAT) yoldaş, suni çelişkilerle bölünen biribirine düşürülen, yüzyıllar boyu güvensiz toplumsal ortamın ERNK ile güçlü bir birliğe dönüştürmeyi ve bunun için her kesimden emekçilerimizin silaha sarılma görevini dayatmaktadır. En çok da Ömer yoldaşın anısı intikamı emretmektedir. Bunun için çok çalışmayı, her alanda düşmanı altedecek güce ulaşmayı gerekli kılmaktadır. Tüm bu alanlarda atılan her adım, sağlanan her gelişme aynı zamanda O'nun damgasını taşıyacaktır.

Ömer yoldaşın anısı, içinden geldiği çevreye en büyük çağrı olmaktadır. Çünkü mücadelemiz ülkenin her alanında girdiği her çevrede en önde gelen, en dürüst, en fedakar, kişisel çıkarlardan arınanları saflarına katmaktadır. Şimdi gücünü, doğruluğunu kanıtlamış bir davamız var ve zafere en yakın dönemindedir. Artık eski önderlik, eski örgütlenme, birlik ve mücadele anlayışları tarihe gömülmeli; dinsel, aşiretsel yapılanmalarının yerini PKK-ERNK-ARGK'nin modern birlikleri almalıdır. Önderlik anlayışı da değişmiştir ve artık izinden gidilmesi gerekenler dinsel, aşiretsel önderlikler değil; Abdullah SEVGAT (Ömer), Ahmet ERGİN (Rızgar) gibi önderlerin şahsında temsil edilen önderliktir. Onların gerçekleştirmek için canlarını feda ettiği PKK Önderliğinin, Serok APO'nun yolundan yürümek gereklidir. Bu yürüyüş lafta değil, pratikte olmak zorundadır.

— Abdullah SEVGAT (Ömer) yoldaşın anısı zaferi yaratmak için yürüyenlerin elindeki meşaledir!

— Yaşasın ARGK'nin kahramanlık geleneği!

Silah arkadaşları
15.1.1988

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.
Avusturya	22.50	s.
İngiltere	0.75	£.
Hollanda	3.75	hfl.
Belçika	75.00	bfr.
Norveç	10.00	nkr.
Fransa	7.50	ff.
İsviçre	3.00	sfr.
İsveç	7.50	skr.

Dürüstlük, Bağlılık ve Büyük Kişilik Örneği

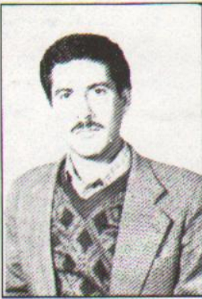
ÖMER YOLDAŞIN ANISI GERİLLA SAVAŞINI KÖKLEŞTİRME ÇAĞRISIDIR

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin zaferini sağlayacak en önemli özelliği onun toparlayıcılığıdır. Bu toparlama bir yandan halkımızın birliğini sağlarken, diğer yandan her alanda kırıntı kabilinde bile olsa direnme adına ne var ne yoksa açığa çıkarıcı özelliğe sahiptir. Toparlayıcılık ve direnmenin egemen kılınışının en önemli kaynağı ise direniş şehitlerimizdir. Bunun için düşman özgürlük savaşçılarının, fiilen savaşanları ilk şehitlik mertebesine ulaşanları arasında herhangi bir fark görmemektedir. Onu en çok çılgına çeviren de milyarları dökerek masraf edip katlettiği devrimcilerin ardından yüzlercesinin saflara akmasıdır. Faşist barbarları en fazla acze düşüren —fiziki olarak imha etse de— yiğitlikleri, kahramanlıkları, boyun eğmez direnmeleri ile gerçek zaferi yine bu özgürlük savaşçılarının kazanmasıdır.

Üzerinde en fazla durulması gereken hususlardan biri halkımızın bastırılmış ve yoz kabuklar içine hapsedilmeye çalışılan yurtseverliğin PKK neşteri ile gün yüzüne çıkmasıdır. Özellikle 6 Aralık 1987 Derik direnişi kahramanlarından Abdullah SEVGAT (Ömer) yoldaşın anısını dile getirirken, bu konuya daha bir önem vermek gerekir. Çünkü Ömer yoldaş, derinliklere gömülmüş yurtseverliğin ve ezilmişliğin PKK ile birleştiğinde ne büyük değerler yaratacağının pratik sembollerinden biridir.

Düşman, yüreklerden vatan ve vatan sevgisini çıkarmak için onlarca yıldır eşi görülmedik yol ve yöntemi sürekli geliştirerek uyguluyor. Beyaz katliam denilen asimilasyon ve Türkleştirmeden aşiret-feodal bağları canlı tutup halkımızı birbiriyle çatıştırmaya özen göstermeye kadar binlercedir bunlar. Ya da bunu daha geniş bir ifadeyle TC adına, 'Kürdistan'daki en basit hareket ulusal imha için bir adımdır' diye nitelendirmek gerekir. Son çeyrek asır boyunca insanlarımıza dayattığı yöntemlerden biri de açık ki vatandan uzaklaştırmadır. Vatan sevgisini yüreklerden koparmak için insanları vatandan koparmadır bu. Ülkeyi yaşanmaz hale getirip yurtdışında, sömürgeci metropollerde bireysel kurtuluş umutları yaratmakta; ve yabancılaşma bir de bu yönüyle gerçekleştirilmektedir. Fakat PKK bunun karşısına kaynağa dönüş hareketini koymuş, artık düşmanın hiçbir çabası ürün vermemektedir. Kaynağa dönüş hareketinin pratik uygulayıcısı ve bizzat bu hareketin önünde yürüyenlerinden olan Ömer yoldaş, vatan topraklarına varması çok kısa bir süreyi de alsa ve kısa zaman sonrasında şehit de düşse çok yönlü bir öncüdür.

1959 yılında Beşiri'de doğan Ömer yoldaş, ülkemizde ezilmeyi ve horlanmayı en fazla yaşayan Yezidi kesimden gelen bir yoldaşımızdı. Bu çevre denilebilir ki sömürgeciliğin etkisini diğer insanlarımızdan farklı olarak çok ağır biçimde yaşamak zorunda kalmaktadır. Dinsel farklılıktan dolayı kendi içine alabildiğine kapanmış, bunun sonucu olarak feodalizmi en ağır biçimde yaşamaktadır. Feodal kesim bu mazlum insanlar üzerinde hemen her gün yeni oyunlar tezgahlamakta, gerek farklı dinsel inançta olanlarla ve gerekse kendi içlerinde sürekli çatışma halinde tutmaktadır. Kültürel değerlere ve toprağa çok bağlı olmalarından dolayı yurtsever özleri vardır. Ancak var olan yurtseverlik, üzeri binbir çelişkiyle örülerek kapatılmaya çalışılan bir yurtseverliktir. Yine feodallerin oyunları, sömürgeciliğin bilinçli uygulamaları en fazla olarak inançsızlığı geliştirmiş, vatan sevgisinin yerini güvensizlik almıştır. Binbir anlaşmazlık, çatışma, kaos, çaresizlik bu insanlarımızın yaşamı olmuştur.

Abdullah SEVGAT (Ömer) yoldaş, düşmanın ve feodallerin bilinçli çabalarının acıları içinde büyüdü. Daha çocukluğunun ilk yıllarında feodallerle çatışmaya giren babasını yitirdi. Babasının ölümü aynı zamanda yenilgidir. Ama aile bunun boyun eğmeye dönüşmesine tahammül edemez ve göç etmek zorunda kalır. Beşiri'den Viranşehir'in Yaban köyüne göç eden ailesinin yaşamı burada devam eder. Ömer yoldaşın yetiştiği, okula gittiği yer burasıdır. İlkokuldan sonra okula devam edemeyen Ömer yoldaş, kimsesizlik nedeniyle ailenin geçimine katkıda bulunmak zorundadır. Çocuk yaşlarda iken metropollerde ekmek arayışındadır, ama daha küçük olduğundan bunda başarılı olamaz. Aile oldukça zor durumlar yaşamaktadır ve yoksulluk had safhadadır. Ne kadar çalışır didinirse didinsin sonuç farklı olmamaktadır. Ama o yaşta ve o koşullarda bunun nedenini bilecek durumda değildir.

İçinde bulunduğu çevrenin özellikleri Ömer yoldaşta etkide bulunur. Kürtlük, yurtseverlik özellikleri kişiliğinde yer eder. Feodallere ve onun ardındaki devlete içten içe biriken bir kin vardır. Büyüyüp olayları daha iyi kavramaya başladıkça kafasındaki soru işaretleri daha da artmış ve arayış içine girmiştir. Ancak kendi başına kurtuluşu bulacak durumdadır. Avrupa'ya gidip çalışmayı kendine bir yol olarak görür. En genç yaşında, 1977 yılında Almanya'nın Celle şehrine gider. Aynı çevreden insanların akın ettiği bir yerdir burası. Aynı insanlar burada da bir araya gelip dışa kapalı dünyalarını burada da kurma çabasına girmişlerdir. Bu yüzyılların getirdiği bir alışkanlıktır. Çünkü o güne kadar kendilerini ancak böyle korumuşlardır. Ancak bu yapı içten içe çökmektedir. Çünkü yurtdışına göç bu insanlarımızın doğal yapılarını bozmuş, değerlere yabancılaşma başlamış, daha ileriye gelindikçe emperyalistlerin üzerinde önemli hesap yaptıkları çevrelerden olacaktır. Ömer yoldaş, bu yapının içine gider. Bu alanda fabrikada işçi olarak çalışmaya başlar. Avrupa onun için yabancı bir kültür ortamıdır. Birçok Kürt gencini kendi kıskacına almış ve kısa zamanda posasını çıkarmıştır. Bugün de her bir gencimiz açısından aynı tehlike daha da büyüyerek devam etmektedir. Ama Ömer yoldaşın daha çocuk yaştayken ağırbaşlı oluşu, saygı kazanmış ve böylesi bir kültürel ortama yutulmayacak kadar sağlam olduğu belli olmuştu.

Ülkeyle bağlarını koparmamış olması, Ömer yoldaşın bir yandan yabancı kültürden etkilenmesini engellerken, diğer yandan ülkede gelişen ulusal kurtuluş düşüncelerini duymasını sağlıyordu. Kürdistan gençliğinin yaşadığı gelişmeyi O da hissederek arayış içine girdi. Kısa zaman sonra alanda çalışmalar yapan küçük-burjuva reformistlerinin saflarında yer aldı. Mücadelemizin gelişiminden haberli olmadığından, bir sahtekarlar grubu olmaktan öteye gitmeyen bu reformist kesim içinde kaldı. Ömer yoldaş, daha bu saflardayken ilk öncü özelliğini gösterdi. DDKD şefleri geçinen birçok unsur mevcut dinsel etkileri ağır biçimde yaşarken, O daha ilk adımda bu etkileri bir yana bırakan ve ulusal davasını ön plana alan gelişmeye açık güçlü bir yurtsever oldu. Avrupa'da bile olunsa Yezidi topluluğu içinde geleneklerin dışına çıkabilmek önemli bir olaydır. Kaldı ki Ömer yoldaş, onunla da sınırlı kalmayıp kitleler içinde ulusal fikirlerin bir yayıcısı, öğrendiği her şeyi, özellikle kendi çevresi içinde herkese kavratma çabasının sahibidir.

Denilebilir ki yüzyıllar boyu farklı düşüncelerin ve politikaların girmediği bir alan olarak Yezidi çevrede çalışmak büyük bir sebat işidir. Ömer yoldaş bir yandan kendini geliştirirken, bir yandan da içinde yer aldığı örgütün ne kadar kof ve dava arkadaşı dediklerinin birçoğunun sahtekar ve boş kişiler olduğunu kavrar. Gelişen mücadelemizden derinden etkilenir ve mücadelemizle tanıştığı andan itibaren onun saflarında yer alır. Ömer yoldaşın bundan sonraki çalışmaları daha ciddidir. Güçlü bir temele sahip olarak kendi yurtsever faaliyetini sürdürür. Çevresini davanın doğruluğuna ve samimiyetine inandırmak için gecesini gündüzüne katmakta ve olağanüstü çaba harcamaktadır.

Uzun yıllar bölünmüş ve çatışmalı bir ortamda her türlü çelişki ile içiçe yoğrulmuş insanlara güven vermek ve birliğe çekmek güçtür. Yüzlerce yıl çatışma içinde oldukları, birbirlerini katlettikleri insanlarla bir olmak... Çok acı çekmiş ve her alanda ihanete uğramışlardır. Yerlerinden yurtlarından sürülmüşlerdir. Birçoğu asıl kaynağı kavrayabilmekte, gerçek kötülüğün nereden geldiğini sezinlemektedir, ama daha ilerisine cesaret gösterememektedir. Ne olursa olsun bu insanlarda yurtseverlik vardı. Ama açıktan dile getirilen bir olgu değildi. Hatta bazılarını iradesi dışında etkileyen Kürtlük, Kürdistanlılık bir içgüdü gibiydi. Bunun çok iyi farkında olan Ömer yoldaş, çalışmalarını ağırlıklı olarak birlik konularında yoğunlaştırdı. Kendisinin de uzun dönem acılarını çekmesine rağmen kısa zamanda etkisinden kurtulduğu suni bölünme ve çelişkilerin PKK'nin birleştirici gücüyle ortadan kalkacağına olan güveni tamdı. Mücadelesinin odağına aldığı ikinci bir husus ise Yezidi çevresi üzerinde TC ve emperyalizmin oynadığı ortak oyunlardı. Bu insanlarımızı ulusal benliklerinden kopartıp tehlikeli oyunlara alet etme hazırlığını yakından gören Abdullah SEVGAT yoldaş, başta yakın çevresi olmak üzere alandaki tüm insanlarımızı bu tuzaklar karşısında her an uyaran ve düşmelerini engelleyen bir otorite haline gelmişti.

Abdullah SEVGAT (Ömer) yoldaş, yıllarca yürüttüğü ve uğruna varını yoğunu ortaya koyduğu ulusal kurtuluş davası için bir iki alanla sınırlı bir yurtsever çalışmayı yeterli görmüyordu. Bulunduğu alanda önemli gelişmelerin ortaya çıkmasını sağlamış ve bir grup yurtseverle birlikte alandaki emekçileri dernekleştirmiş, dernek dışında da diğer propaganda çalışmalarını önemli sonuç alıcı düzeye ulaştırmıştı. Kitleler, O'nun şahsında boyun eğmezlik ve dürüstlüğün en güzel birliğini görüyorlardı. Bu yetim ve kimsesiz bildikleri gencin ağırbaşlılığına, kısa zamandaki ilerleyişine hayran oluyorlardı. En çok ona güveniyorlardı. Çünkü günlük yaşamında kişisel çıkarları için zerre kadar bir şey ayırmadığını görüyorlardı. Her şeye güvensizlik ve şüphe ile bakan bir topluluk içinde bu kadar saygınlık kazanmak O'nun en önemli özelliklerinden biriydi.

Bulunduğu dernek çatısını yurtseverliğin bir kalesi haline getiren, Kürdistan kültür değerlerinin güçlü bir derlenişinin gerçekleştirildiği odak haline getiren, emekçilerin bir okulu düzeyine yükseltilen çabaların en güçlüsü Ömer yoldaşa aitti. Tüm bu çabalara rağmen vatan için daha çok şeyin yapılması inancını taşımaktaydı. Mevcut konumdaki çalışmasını yetersiz görüyor ve etkin rol oynamak istiyordu. Sadece bulunduğu alanda değil, Partinin görevlendireceği her alanda mücadele etmek istiyordu. Birçoklarının aile ortamını, ana-baba bakımını bahane etmesine en güçlü cevabı veriyor ve devrim ile aile bağlarının ilişkisinin ne olması gerektiği konusunda örnek bir pratik sergiliyor ve birçok tıkanmanın önünü böylece açıyordu.

1984 yılından itibaren Almanya'da, Hollanda'da ve Batı Berlin'de ulusal kurtuluşçu çalışmalara önderlik etti. Gittiği her alanda atak, canlı, olgun kişiliğiyle kitleleri mücadelemize katmada önemli roller oynadı. Her yerde PKK militanlığının çekici özelliklerini temsil etti. Devrim hareketi içinde büyüyen bir şahsiyet oldu. En büyük emeli vatanın dağlarında silahlı bir özgürlük savaşçısı, bir gerilla olmaktı. Bunun için yıllar boyu Partiden sürekli istekte bulundu. Yurtdışında ne kadar kitleler içinde olursa olsun vatan savunmasında silahlı olunmadı mı devrimi yaşayan insanın bunu yeterli görmesi mümkün değildi. Hele 15 Ağustos sonrasında gelişen yüklü savaş, kalbi vatan için çarpanları öylesine çekmektedir ki, Ömer yoldaş gibi biri için uzaklarda kalmak dayanılmaz bir acıya dönüşür. O'nun bu istemi 1987 baharında Partinin **Mahsum Korkmaz Akademisi**'ne alınmasıyla kısmen gerçekleşti. Artık ülkeye adım atması an meselesi idi. Artık ARGK'nin bir neferi, Akademi'nin öğrencisi ve öğretmeni idi. Buradan güçlü bir komutan olarak sıcak savaş alanına akacaktı.

Askeri ve siyasi eğitimini kısa

Devamı 31. sayfada